ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

Kingdom of Cambodia

Nation Religion King

Royaume du Cambodge

អង្គជំនុំជម្រះវិសាមញ្ញក្នុងតុលាការកម្ពុជា

Extraordinary Chambers in the Courts of Cambodia

Chambres Extraordinaires au sein des Tribunaux Cambodgiens

អង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូង

Trial Chamber

Chambre de Premiere instance

កំណត់ហេតុជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ
នៃកិច្ចដំណើរការនីតិវិធីជំនុំជម្រះក្តី "ឌុច"

សំណុំរឿងលេខ ០០១/១៨-០៧-២០០៧-អវតក/អជសដ

ថ្ងៃទី០៨ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០៩

សវនាការលើអង្គសេចក្តី (លើកទី៦)

ចៅក្រមសាលាដំបូង៖

លោក និល ណុន ជាប្រធាន

លោកស្រី ស៊ីលយ៉ា ខាតរ៉ាយថ៍

(Judge Silvia Carwright)

លោក យ៉ា សុខន

លោក ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន

(Judge Jean-Marc Lavegne)

លោក ធូ មណី

លោក យូរ ឧត្តរា

លោកស្រី ក្លូឌា ហ្វេនស៍*(Judge Claudia Fenz)*

ក្រឡាបញ្ជីសាលាដំបូង៖

លោក លឹម ស៊ុយហុង

លោក ម៉ាតូ គ្រីស្ពារ

(Mr. Matteo Crippa)

លោកស្រី សែ កុលវុឌ្ឍី

កញ្ញា ណាថាក់ វិចស៊ែល

(Ms. Natacha Wexels-Riser)

លោក ឌុច ផារី

ការិយាល័យសហព្រះរាជអាជ្ញា៖

លោកស្រី ជា លាង

លោក រ៉ូបឺត ពើទីត *(Mr. Robert Petit)*

លោក យ៉េត ចរិយា

លោក វាលៀម ស្មីត *(Mr. William Smith)*

លោក តាន់ សេណារ៉ុង

លោក អាឡិចសាន់ឌឺ បេិត *(Mr. Alexander Bates)*

លោក ជឺហ្គិន អាស្មាន *(M.r Jurgen Assmann)*

លោក ប៉ាក ចាន់លីណូ (ក្រឡាបញ្ជី)

មេធាវីការពារជនជាប់ចោទ កាំង ហ្គេក អ៊ាវ ៖

លោក ការ សាវុត្ថ

លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ *(Mr. François ROUX)*

មេធាវីតំណាងដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណី៖

លោក ហុង គឹមសួន

លោក គង់ ពិសី

លោក គឹម ម៉េងឃី

កញ្ញា ម៉ុច សុវណ្ណារី

លោកស្រី ស៊ីលឃីស្ទូត ហ្ស៊ីនស្គី *(Ms. Silke Studzinsky)*

កញ្ញា ទី ស្រ៊ីនណា

លោក អាឡាំង វ៉ែនណឺ *(Mr. Alain Werner)*

លោក ហ្វីលីព កាណុន *(Mr. Phillippe CANONNE)*

ផ្នែកគ្រប់គ្រងតុលាការ៖

លោក កូវ កែវរតនៈ

ខ្លឹមសារ

សាក្សី

សាក្សី ៖ ជនជាប់ចោទឈ្មោះ កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច

សួរដោយ លោកស្រី ស៊ីលយី ស្ទុតហ្ស៊ីនស្គី ផ្តើមពី..ទំព័រ ១

សួរដោយ លោក ហុង គីមសួន ផ្តើមពី..ទំព័រ១៧

សួរដោយ លោក ការ សាវុត្ថ ផ្តើមពី..ទំព័រ២៤

សួរដោយ លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ ផ្តើមពី..ទំព័រ២៧

សាក្សី TC-1 ៖ លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៊ីហ្សូ

សួរដោយប្រធានអង្គជំនុំ ផ្តើមពី..ទំព័រ៤២

សួរដោយ ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៍ ផ្តើមពី..ទំព័រ៥៦

បញ្ជីឈ្មោះ អ្នកនិយាយ៖

ភាសា ដែលប្រើប្រាស់ លើកលែងតែបានកំណត់ដាក់លាក់នៅក្នុងប្រតិចារឹក

អ្នកនិយាយ	**ភាសា**
ចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៍	បារាំង
កញ្ញា ម៉ុច សុវណ្ណារី	ខ្មែរ
លោក រ៉ូបឺត ពើទីត	អង់គ្លេស
លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ	បារាំង
លោក ការ សាវុត្ថ	ខ្មែរ
ជនជាប់ចោទ	ខ្មែរ
ចៅក្រម និល ណុន (ប្រធានអង្គជំនុំជម្រះ)	ខ្មែរ

កិច្ចដំណើរការនីតិវិធី

[សវនាការចាប់ផ្តើមដំណើរការនៅម៉ោង០៩:០៦:២៥ នាទី]

[ចៅក្រមចូលមកកាន់បន្ទប់សវនាការ]

លោកស្រី សែ កុលវុឌ្ឍី៖

សូមអញ្ជើញអង្គុយចុះ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អង្គជនុំជម្រះសាលាដំបូងប្រកាសបន្តដំណើរការសវនាការតទៅទៀត ។ ក្រឡាបញ្ជីឡើងរាយការណ៍អំពីស្ថានភាពវត្តមាន និងអវត្តមានភាគី ព្រមទាំងសាក្សីដែលត្រូវបានកោះហៅឲ្យចូលមកផ្តល់ចម្លើយនៅក្នុងអំឡុងពេលថ្ងៃនេះ ។

លោក ឌុច ផារី៖

សូមគោរពលោកប្រធានភាគីទាំងអស់មានវត្តមានគ្រប់ចំនួននៅក្នុងព្រឹកនេះ សាក្សីក៏មានវត្តមានផងដែរ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អនុរក្សមន្ទីរឃុំឃាំងនាំជនជាប់ចោទ កាំង ហ្គេកអ៊ាវ មកកាន់ឈើរាងក្រចកសេះ ជាកន្លែងបម្រុងទុកសម្រាប់ជនជាប់ចោទ ។

ជាកិច្ចបន្តអង្គជម្រះផ្តល់វេទិកានេះទៅមេធាវីដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីក្រុមពីរ និងក្រុមបួន ដែលមិនទាន់បានសួរដល់ជនជាប់ចោទ ដោយអង្គជម្រះសូមជម្រាបថា អង្គជម្រះនឹងផ្តល់ពេលវេលាសម្រាប់ក្រុមនីមួយៗរយៈពេល៣០នាទី យ៉ាងយូរ ។ ទីពីរ សូមរំឭកនៅក្នុងការតាំងសំណួរដល់ជនជាប់ចោទ សូមជៀសវាងនូវសំណួរច្រំដែល ។ ទីពីរ គឺសូមតាំងសំណួរឲ្យបានច្បាស់ ក្នុងករណីសំណួរវែងអាចបង្កើតជាសំណួរខ្លីៗជាច្រើន ដើម្បីឲ្យច្បាស់លាស់ ដើម្បីឲ្យទុកឱកាសជូនដល់ជនជាប់ចោទ គាត់បានយល់អំពីសំណួរនេះច្បាស់លាស់ ដើម្បីឆ្លើយតបឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ។

ជាដំបូងនេះសូមអញ្ជើញមេធាវីតំណាងដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីក្រុមពីរ ។

សួរដោយលោកស្រី ស៊ីលឃីស្ទូត ហ្សីនស្គី៖

លោកប្រធាន លោក លោកស្រីចៅក្រម អរគុណ ។ ខ្ញុំសូមចាប់ផ្តើមឥឡូវនេះ ។

ស៖ ជាបឋមខ្ញុំចង់ដឹង ថាតើលោកយល់ស្របដែរ ឬទេ ថា ម-១៣ គឺជាមន្ទីរសម្លាប់មនុស្ស?

[០៩:១០:៣០]

ជនជាប់ចោទ៖

សូមគោរពកញ្ញាមេធាវីថា ពិតហើយ ។ មន្ទីរ ១៣ ជាយន្តការឧក្រិដ្ឋ ពីថ្ងៃ២០ កក្កដា ១៩៧១ រហូតដល់ថ្ងៃ១៧ មេសា ១៩៧៥ ។

ស៖ តើលោកយល់ស្របដែរ ឬទេ ថាយើងអាចហៅមន្ទីរនេះ ថាជាមន្ទីរសម្រាប់សម្លាប់មនុស្ស? សូមឲ្យឆ្លើយឲ្យខ្លី ហើយឲ្យច្បាស់ ។

ឆ៖ ខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ ខ្ញុំបានជម្រាបហើយ ថាវាជាយន្តការសម្លាប់មនុស្ស ដែលមានរយៈកាលតាំងពីថ្ងៃ២០ កក្កដា រហូតដល់ថ្ងៃ១៧ មេសា ។ ខ្ញុំគិតត្រឹម១៧ទៅចុះ ។ ក្រៅអំពីមនុស្សដែលយើងខ្ញុំបានដោះលែង១០នាក់ ទាំងអស់សុទ្ធតែត្រូវបានសម្លាប់ និងបញ្ជូនទៅកន្លែងផ្សេង ។

ស៖ ជាថ្មីម្តងទៀត និយាយឆ្លើយឲ្យខ្លី ហើយឆ្លើយសំណួរថា មែន ឬក៏មិនមែន? ចំពោះសំណួរហ្នឹង សំណួរហ្នឹង គឺអាចឆ្លើយថា មែន ឬក៏មិនមែន ។

លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ៖

ខ្ញុំមិនអាចទទួលយកបានទេ ចំពោះការលើកឡើងដូច្នេះ មេធាវីបានសួរសំណួរ ហើយគាត់ឲ្យឆ្លើយ យើងមិនបង្គាប់ឲ្យការឆ្លើយដូច្នេះទេ ។ គឺលោកស្រីអាចសួរសំណួរ ប៉ុន្តែមិនអាចបង្គាប់ឲ្យធ្វើការឆ្លើយបែបណានោះទេ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ជំទាស់របស់មេធាវីការពារក្តី មានប្រសិទ្ធភាព ។ អ៊ីចឹងសូមមេធាវីតំណាងក្រុមពីរ តសំណួរផ្សេង សំណួរនេះមិនអនុញ្ញាតឲ្យសួរទៀតទេ ។

សួរដោយលោកស្រី ស៊ីលឃីស្ទូត ហ្សីនស្គី៖

ការរើសបុគ្គលិកនៅម-១៣ លោកបានប្រាប់ថា លោកមានប្រហែលជា២០នាក់ចំពោះបុគ្គលិក។

ស៖ ថាលោកអាចជម្រាបយើងខ្ញុំដែរឬទេ? ថាតើពួកគាត់មានអាយុប៉ុន្មាននៅពេលដែលគាត់ចូលទៅមន្ទីរហ្នឹង? តើពួកគេមានអាយុប៉ុន្មាន នៅពេលដែលពួកគេចូលទៅ?

[០៩:១៣:២៨]

ជនជាប់ចោទ៖

ឆ៖ ចំពោះក្មេងៗដែលស្ថិតស្ថេរជាមួយខ្ញុំរហូតទៅដល់មន្ទីរស-២១ នៅពេលដែលចូលភាគច្រើនមានអាយុ១៥-១៦ឆ្នាំឡើងលើ ក៏ប៉ុន្តែទាបជាង១៨ ។

ស៖ ថា មួយណាដែលជាអាយុទាបបំផុត?

ឆ៖ ទាបបំផុត នីរសារខ្ញុំម្នាក់ ឈ្មោះមិត្ត ឆេន នៅពេលដែលគាត់ទៅដល់ ទៅនៅជាមួយនឹងខ្ញុំអាយុ១២ ឬ១៣ឆ្នាំប៉ុណ្ណឹងទេ ។

ស៖ តើមានស្រីដែរ ឬទេ?

ឆ៖ បុគ្គលិកខ្ញុំមានស្រីម្នាក់ ស្ត្រីវ័យចាស់ ប្រពន្ធរបស់ KW០៨ ។

ស៖ ថាតើមានបុគ្គលិកប៉ុន្មាននាក់ ដែលលោកជ្រើសរើសដោយខ្លួនឯង?

ឆ៖ ខ្ញុំបញ្ជាក់ជូនលោកចៅក្រមម្សិលមិញដូចច្បាស់អស់ហើយ ។ បុគ្គលិកទាំងអស់របស់មន្ទីរ១៣ គឺខ្ញុំជ្រើសរើស មិនពេញចិត្តគឺខ្ញុំបញ្ជូនទៅភូមិឃុំវិញ ។

[០៩:១៥:១៩]

ស៖ សំណួររបស់ខ្ញុំគឺថាមានចំនួនប៉ុន្មាន? ថាមានចំនួនបុគ្គលិកប៉ុន្មានដែលលោកបានជ្រើសរើសដោយផ្ទាល់ដៃដោយខ្លួនឯង? គឺលោកជ្រើសរើសដោយផ្ទាល់ខ្លួនឯង?

ឆ៖ បុគ្គលិកទាំងអស់របស់មន្ទីរ-១៣ គឺខ្ញុំជ្រើសរើសដោយខ្លួនឯង ។

ស៖ គឺដោយខ្លួនឯង ហើយដោយផ្ទាល់តែម្តង?

ឆ៖ វាមិនដែលយើងធ្វើការងារអីកើតតែម្នាក់ឯងទេ ។ វាទាល់តែសហការជាមួយនឹងគណៈកម្មាធិការភូមិឃុំ ហើយនិងក្រោមការសម្រេចរបស់គណៈកម្មាធិការភូមិភាគ ។ ក៏ប៉ុន្តែ គំនិតផ្តើមទៅជ្រើសរើសអ្នកណាៗ គឺខ្ញុំគំនិតដើម ។

ស៖ ថាលោកបានប្រាប់ដែរឬទេថាអ្នកក្មេងៗ ហើយនិងកូនក្មេងទាំងអស់នោះ ថាតើពួកគេត្រូវធ្វើអីនៅម-១៣?

ឆ៖ រឿងនេះដូចជាខ្ញុំឆ្លើយអស់ហើយជាមួយនឹងលោកមេធាវី ជាពិសេសជាមួយនឹងលោកចៅក្រម យើងយក-- ខ្ញុំយកមកដល់ហ្នឹងមកឲ្យគេយាមអ្នកទោស មានតែពីរនាក់ទេ យាមដាំដំណាំ បង្កបង្កើនផល យាមបង្កបង្កើនផល ហើយអ្នកណាដែលអាយុច្រើនគួរសម យើងខ្ញុំឲ្យរៀនសួរ ។ ឯចំណែកមានតែមនុស្សម្នាក់ទេ គឺនីរសារខ្ញុំ--

ស៖ សូមអភ័យទោស! វាមិនមែនជាសំណួររបស់ខ្ញុំទេ ខ្ញុំផ្អាកសួរហើយខ្ញុំ-- ថាតើលោកប្រាប់

គេយ៉ាងម៉េចនៅពេលដែលលោកទៅតាមភូមិ ហើយព្យាយាមជ្រើសរើសបុគ្គលិកហ្នឹង? អ៊ីចឹងនៅពេលដែលលោកនិយាយលើកដំបូងជាមួយអ្នកទាំងអស់ហ្នឹង តើលោកនិយាយយ៉ាងម៉េចនៅពេលដែលលោកទៅ ជ្រើសរើសហ្នឹង? ថាតើលោកប្រាប់ក្មេងៗនោះយ៉ាងម៉េច ថាពួកគេនឹងទៅធ្វើអីនៅ ម-១៣?

[០៩:១៧:៤០]

ឆ៖ ម្សិលមិញខ្ញុំបានរាយការណ៍ជម្រាបលោកចៅក្រមហើយ កាលណាខ្ញុំចង់បានបុគ្គលិកថែមទៀត ខ្ញុំសួរបុគ្គលិកខ្ញុំដែលមាននៅក្នុងដៃ ។ តើអ្នកណាល្អ គេរាយការណ៍ប្រាប់មក ខ្ញុំស្ទាបស្ទង់មើលចុះមើលឡើងខ្ញុំពេញចិត្ត ខ្ញុំទៅស្នើសុំខាងលើ ។ ស្នើសុំខាងលើដើម្បីមកធ្វើជាបុគ្គលិករបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំអត់ទាន់ទៅទាក់ទងផ្ទាល់របស់គេទេ ខុសច្បាប់ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំស្នើសុំទៅខាងលើដល់ខាងលើគេប្រគល់មកឲ្យខ្ញុំខ្ញុំបង្រៀន ។

ស៖ ខ្ញុំថាលោកយល់សំណួរខ្ញុំដែរឬទេ? ប៉ុន្តែ ខ្ញុំដូចជាអត់ទទួលចម្លើយណាមួយទាក់ទងនឹងសំណួររបស់ខ្ញុំទេ ដូច្នេះហើយគឺខ្ញុំអត់ដឹងថាតើវាជាបញ្ហាបកប្រែ ឬក៏លោកមិនចង់ឆ្លើយតបទៅនឹងសំណួរខ្ញុំដោយផ្ទាល់?

ឆ៖ ចង់ឆ្លើយណាស់ កញ្ញាមេធាវី ខ្ញុំពិតជាចង់ឆ្លើយ ខ្ញុំពិតជាចង់រាយការណ៍ជូនទាំងអស់ អត់ប្រកែកទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ខ្ញុំជឿថាកញ្ញា ប្រហែលជាមិនយល់ចម្លើយខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានជម្រាបហើយថាខ្ញុំអត់បានទៅទាក់ទងទៅនឹងមនុស្សនោះផ្ទាល់មុននឹងគេចូលមកដល់មន្ទីរទេ ។ នេះជាបញ្ហាសំខាន់ ។

ស៖ ថាតើលោកប្រាប់ក្មេងៗហ្នឹង ថាពួកគេនឹងទៅធ្វើការនៅមន្ទីរសម្លាប់មនុស្សដែរឬទេ?

ឆ៖ យើងខ្ញុំរើសមកដល់ ដល់ដៃយើងខ្ញុំហើយ ដែលគណៈកម្មាធិការភូមិឃុំមកដល់ហើយយើងខ្ញុំប្រគល់ឲ្យគេធ្វើការងារ ។ យើងខ្ញុំមិនប្រើពាក្យថាមន្ទីរសម្លាប់មនុស្សទេ វាជាភារកិច្ចរបស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជាណាកញ្ញា ។ យើងខ្ញុំមិនអាចនិយាយពាក្យហ្នឹងបានទេ ទោះបីអាចថាជាពាក្យមន្ទីរសម្លាប់មនុស្សគឺ *កុងសិត* របស់បច្ចុប្បន្ននេះ ដោយយើងត្រូវតែចោទប្រកាន់មន្ទីរនោះព្រោះវាអមនុស្សធម៌ គ្មានច្បាប់ណាទៅការពារមន្ទីរហ្នឹងទេ។ ក៏ប៉ុន្តែ ជំនាន់ហ្នឹងយើងខ្ញុំអត់ប្រើពាក្យថាមន្ទីរសម្លាប់មនុស្សទេ គឺអញ្ជើញគេមកធ្វើការបដិវត្តន៍ ។ ការងារបដិវត្តន៍គឺស្អី ពេលហ្នឹងគឺសម្លាប់មនុស្សហ្នឹងហើយ ។

[០៩:២០:១៥]

ស៖ ថាតើលោកបានសន្យានឹងក្មេងៗ និងឪពុកម្តាយរបស់គេដែរឬទេ? ថាពួកគេនឹងទទួលបាន

ការអប់រំល្អ ហើយទទួលបានការគាំទ្រផ្នែកសម្ភារៈអីផ្សេងៗ?

ឆ៖ ផ្នែកសម្ភារៈសូមជម្រាបកញ្ញាដោយត្រង់ទៅ ជំនាន់ហ្នឹងអ្នកបដិវត្តន៍ជើងចាស់ប្រហែលជានៅទេ មួយខែបានដប់ប្រាំរៀលម្នាក់ៗ ឧបត្ថម្ភសម្រាប់ថ្នាំជក់ អ្នកណាមិនចេះជក់ថ្នាំ សន្សំលុយនឹងទុកកាត់សក់ ទុកអីទៀតទៅ ធ្វើអីទៀតទៅ ហ្នឹងមែន ។ ក្រៅពីនេះបានខោអាវអីកញ្ចែសកញ្ចាស់បន្តិចបន្តួចគ្មានអីពិសេសទេ ។ យើងស៊ីអត់ ស៊ីឃ្លានជាមួយគ្នា ដូចគ្នាមិនមានអ្នកណាលើសអ្នកណាទេ ។ នេះជារឿងពិត យើងខ្ញុំអត់បានប៊ានសន្យាទេ គឺរបបបក្សកំណត់ ។ ឯចំណែកសន្យាឲ្យការរៀនសូត្រវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើងខ្ញុំ ត្រូវតែយកមាគ៌ាបក្សទៅបង្រៀនគេ ។ នេះជារឿងពិត ។

ស៖ ថាតើមានក្មេងៗប៉ុន្មាននាក់ដែលជាបុគ្គលិករបស់លោកហ្នឹង ដែលបានរត់ពីកន្លែងលោកក្នុងកំឡុងពេលឆ្នាំ៧១ ដល់៧៥?

ឆ៖ សូមជម្រាបកញ្ញាដោយត្រង់ អ្នករត់ចោលមិនបានទេ វាទាល់តែយើងខ្ញុំមានបំណងចង់ឲ្យគេត្រឡប់ទៅវិញ អាហ្នឹងបានយើងខ្ញុំចេះតែរកវិធីឲ្យគេចេញទៅវិញទៅ ។ ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំជឿថាកញ្ញាគង់ឃើញមនុស្សពីរនាក់គឺ KW-30 និង KW-32 ដែលយើងខ្ញុំបានឲ្យត្រឡប់ទៅវិញមុនថ្ងៃ១៧ មេសា ១៩៧៥ ។

ស៖ លោក តើខ្ញុំត្រឹមត្រូវ គិតថាត្រឹមត្រូវដែរឬទេ? លោកនិយាយថាគ្មានអ្នកណាម្នាក់រត់ចេញទេនៅក្នុងកំឡុងពេលហ្នឹង?

ឆ៖ សូមបញ្ជាក់ជូនកញ្ញាដោយច្បាស់ ឲ្យច្បាស់ របបចាត់តាំងរបស់ខ្មែរក្រហមច្បាស់ណាស់មានរចនាសម្ព័ន្ធគេទាំងនៅភូមិឃុំ មានរចនាសម្ព័ន្ធរបស់គេទាំងនៅមន្ទីរ គ្មានអ្នករត់រួចទេ សូមជម្រាបកញ្ញា ។ ប៊ានរត់ចេញពីមន្ទីរ-១៣ហ្នឹង ដោយគ្មានការអនុញ្ញាតពីខ្ញុំ ខ្ញុំប្ដឹងទៅលើឲ្យគេរករឿងជាមួយប្រធានភូមិ ប្រធានឃុំ ។

ដូច្នេះ និយាយពីពាក្យថារត់គ្មាន និយាយពីយើងខ្ញុំឲ្យចេញដោយមានការស្រុះស្រួលចង់ឲ្យគេចេញ អាហ្នឹងវាមាន ។

[០៩:២៣:២៤]

ស៖ ក្រៅពីផលដែលត្រូវបានរងការរងទារុណកម្ម រងការដាក់ទណ្ឌកម្ម ថាតើបុគ្គលិកផ្សេងៗទៀតតើលោកមានការដាក់ទណ្ឌកម្មពួកគេផ្សេងៗទៀតទេ ក្រៅពី ផល?

ឆ៖ ផល មិនមែនត្រឹមតែដាក់ទណ្ឌកម្មទេ គឺខាងលើឲ្យខ្ញុំចាប់សួរចម្លើយ ហើយកម្ទេច អាហ្នឹង

មិនមែនជាទណ្ឌកម្មទេ ។ និយាយទណ្ឌកម្មនៅស្រាលណាស់ ក្រៅពី ផល ម្នាក់នៅមន្ទីរ-១៣“ក” គ្មានអ្នកណាទទួលរងការចាប់ចងនិងសម្លាប់ពីខាងលើនៅមន្ទីរ-១៣“ក” ទេ ។ បើមន្ទីរ-១៣“ខ” មានម្នាក់ដាក់ទណ្ឌកម្មដោយមិនឲ្យចូលយុវកក ឈ្មោះមិត្ត ភី ។

ស៖ តើត្រូវដែរឬទេ ដែលមានតែផល ទេមកពីមន្ទីរម-១៣ “ក” ហ្នឹងដែលរងទារុណកម្ម មានតែ ផល ទេ?

ឆ៖ *(ឮសំឡេងខ្យល់)*

ស៖ លោកជម្រាបថាអម្បាញ់មិញ គឺអ្នកបកប្រែអត់បានស្តាប់ជនជាប់ចោទនិយាយ ដូច្នេះសូមឲ្យជនជាប់ចោទនិយាយម្តងទៀត ។

ឆ៖ អ្នកដែលត្រូវសម្រេចឲ្យចាប់ចងនិងកម្ទេច អ្នកដែលត្រូវសម្រេចឲ្យចាប់ចង សួរចម្លើយហើយនិងកម្ទេច មានតែ ផល មួយទេ ។ ដូច្នេះ បើកញ្ញាប្រើថាពាក្យទណ្ឌកម្ម គឺមានតែមួយហ្នឹងឯងដែលទទួលទណ្ឌកម្ម ។

[០៩:២៥:៣០]

ស៖ នៅពេលដែលលោកហ្វឹកហាត់បុគ្គលិកនៅម-១៣ ថាតើលោកបានប្រាប់ពួកគេ ប្រាប់បុគ្គលិកថា គឺមនុស្សអាចធ្វើការដាំដំឡូងនិងដំឡូងឈើផ្សេងៗទេ? ហើយសម្លាប់មនុស្សពីរនាក់នោះគឺវាមិនជាបញ្ហាធំធេងទេ? ថាតើលោកបានប្រាប់គេ ប្រាប់បុគ្គលិកអំពីបញ្ហា និងពាក្យដែលលើកឡើងអ៊ីចឹងដែរឬទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ នៅជំនាន់នោះគ្មានការដាំដំណាំជាឯកជនបានទេ ទទួលផលជាឯកជនបានទេ ។ ខ្ញុំជាអ្នកចាត់ចែងកម្មវិធីឲ្យដាំដុះជាសមូហភាព បានផលមកចាត់ចែងជាសមូហភាព តាមការចាត់តាំង ។ នេះអំពីរឿងដាំដំណាំ ។ ឯចំណែករឿងពីរនាក់ដែលកញ្ញាសួរខ្ញុំ ថាសម្លាប់ពីរនាក់មិនជាការអីហ្នឹង សម្លាប់អ្នកណា ខ្ញុំអត់ទាន់យល់សំណួរហ្នឹងទេ ។

ស៖ សំណួររបស់ខ្ញុំគឺ ថាតើលោកជំរុញឲ្យក្មេងសម្លាប់យ៉ាងហោចណាស់មនុស្សពីរនាក់ក្នុងមួយថ្ងៃដែរឬទេ? នៅពេលដែលលោកបាននិយាយថា លោកលើកឧទាហរណ៍ថា “មនុស្សអាចដាំដំឡូងវាប់រយគុម្ព ហើយសម្លាប់មនុស្សពីរនាក់នោះគឺមិនមានបញ្ហាអីធំធេងទេ គ្រាន់តែសម្លាប់ពីរនាក់នោះ?”

ឆ៖ សូមជម្រាបកញ្ញាដោយត្រង់ណាស់ ខ្ញុំអត់ដែលធ្វើការប្រៀបធៀបអ៊ីចឹងទេ ក្នុងការអប់រំដាំដំណាំ គឺជាភារកិច្ចបដិវត្តន៍ ។ ការយកខ្មាំងទៅកម្ទេចនេះ យើងខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតប្រើពាក្យរបស់បក្ស

កុម្មុយនីស្តកម្ពុជាជំនាន់ហ្នឹងចុះ ។ “តែកាលណាបក្សប្រគល់ភារកិច្ចឱ្យមិត្តហើយ មិត្តត្រូវតែបំពេញ” នេះពាក្យរបស់គេដែលខ្ញុំយកទៅបញ្ជាក្មេងៗ ។ តាមទស្សនៈឥឡូវរបស់ច្បាប់មនុស្សធម៌ តាមសេចក្តីថ្លែងការណ៍ជាសកលរបស់សិទ្ធិមនុស្សនេះ វាជាឧក្រិដ្ឋកម្ម វាជារឿងពិត ។ ទស្សនៈសម័យពីរវាខុសគ្នា ។ សម័យនោះខ្ញុំធ្វើមេបញ្ជាការគេ ឥឡូវសម័យនេះខ្ញុំមកឱនក្បាលទទួលមុខជំនុំជម្រះតុលាការនេះ ក្នុងឋានៈខ្ញុំជាអ្នកដឹកនាំគេ ។ សម័យនោះខ្ញុំផ្សាយមាគ៌ា--

[០៩:២៨:២០]

ស៖ សូមអភ័យទោស! មិនមែនជាការឆ្លើយនឹងសំណួររបស់ខ្ញុំទេ សូមឱ្យលោកឆ្លើយតបនឹងសំណួររបស់ខ្ញុំដែលបានដាក់ជូនលោក ។

លោក ហ្រ្វង់ស្វ័រ រូ៖

លោកប្រធានឱ្យមេធាវីធ្វើការសម្តែង និងសួរទៅកាន់ជនជាប់ចោទដោយគោរពបន្តិច ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

បាទ, មេធាវីសូមរៀបចំនូវអាប្បកិរិយា និងពាក្យពេចន៍ ឱ្យបានសមរម្យដើម្បីរៀបចំសំណួរឱ្យបានត្រឹមត្រូវទៅជនជាប់ចោទ ហើយការនេះនឹងប្រព្រឹត្តិទៅបានល្អ ។

[០៩:៣០:០០]

សួរដោយលោកស្រី ស៊ីលយីស្វួត ហ្សឺនស្គី៖

ស៖ ខ្ញុំសូមរំឭកលោកថា សូមឱ្យលោកឆ្លើយតបនឹងសំណួររបស់ខ្ញុំឱ្យខ្លីៗ ហើយឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ ខ្ញុំយល់ត្រឹមត្រូវដែរឬទេ? កាលពីម្សិលមិញលោកបានជម្រាបតុលាការថា លោកបានចាត់តាំងឱ្យមានការកម្ទេចទៅក្មេងៗពីរនាក់?

ឆ៖ ក្មេងៗពីរនាក់ណា សូមកញ្ញាមេធាវីបញ្ជាក់បន្តិចមក? ខ្ញុំរកនឹកមិនឃើញទេ ក្មេងពីនាក់ណា? ព្រោះកងការពារខ្ញុំទាំងអស់ មិនមែនមានត្រឹមតែពីរនាក់ទេ ប្រហែលជាង១០នាក់ ខ្ញុំចាត់តាំងឱ្យបំពេញភារកិច្ចនេះ ។ បើតាមខ្ញុំចាំ ខ្ញុំនិយាយថា លើកលែងក្មេងពីរនាក់ អ៊ីចេះទៅវិញទេ ។ ដូច្នេះ កញ្ញាពិនិត្យ មើលការបកប្រែឬយ៉ាងម៉េច? ក៏ប៉ុន្តែនិយាយជាទូទៅ កងការពាររបស់ខ្ញុំជាង១០នាក់ ខ្ញុំចាត់តាំងឱ្យកម្ទេចមនុស្ស ។

ស៖ ដូច្នេះ ខ្ញុំព្យាយាមរៀបសំណួរឡើងវិញ ។ លោកអាចបញ្ជាក់ដែរឬទេថាលោកបានចាត់តាំងភារកិច្ចកម្ទេចនេះទៅឱ្យក្មេងៗ គឺបុគ្គលិកក្រោមបង្គាប់របស់លោក គឺក្មេងៗ?

ឆ៖ រឿងនេះវាជាសច្ចៈធម៌ដែលមានពិត ដូចភ្នំហិមាល័យអ៊ីចឹង មានតាំងពីណាពីណឹមក ។ ខ្ញុំបានបញ្ជាក់ជូនតុលាការតាំងពីដើមអើយមក ។ ខ្ញុំចាត់តាំងក្មេងៗឲ្យកម្ទេចមនុស្ស។ នេះជារឿងពិត ។

ស៖ អរគុណ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំចង់ដឹងថាតើត្រឹមត្រូវដែរឬទេ ? លោកសង្កេត ឬពិនិត្យមើលលើកដំបូងនៅ ពេលដែលគេកម្ទេចអ្នកទោស ថាតើលោកបានសង្កេតដោយមើលលើកទីមួយដែរឬទេ នៅពេលដែល ពួកគេកម្ទេចអ្នកទោស?

ឆ៖ រឿងនេះ ខ្ញុំបានជម្រាបតុលាការតាំងពីហូរហែមក ហើយជាហូរហែមកទៀត ក្រៅតុលាការ ក៏ខ្ញុំនិយាយដែរ ។ ខ្ញុំមិនដែលបានទៅមើលទេ ។ រយៈដំបូងនុ៎ង គឺចាត់ចែងឲ្យគេធ្វើ ខ្ញុំជាអ្នកណែនាំ តាមការណែនាំរបស់មេខ្ញុំ គឺ ឆាយ គឹមហ៊ ។ ដូច្នេះ ឲ្យទៅមើល គឺខ្ញុំអត់មើលទេ ។

[០៩:៣២:៣០]

ស៖ ថាលោកត្រូវបានជម្រាបថា ពួកគេគឺបានសម្លាប់មនុស្ស ហើយកម្ទេចមនុស្ស ហើយថាពួកគេបុគ្គលិកហ្នឹង គឺមានការស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការកម្ទេចដែរឬទេ?

ឆ៖ រឿងស្ទាក់ស្ទើរ ឬមិនស្ទាក់ស្ទើរខ្ញុំអត់ច្បាស់ទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែក្រោយមក ខ្ញុំឮបុគ្គលិកខ្ញុំម្នាក់ គឺឈ្មោះ មិត្ត ប៉ុន មករាយការណ៍ប្រាប់ខ្ញុំ ថាមិត្ត មាស ហ្នឹងកម្ទេចមនុស្សសុទ្ធតែយោលជើង ។ ដូច្នេះនេះជាព័ត៌មានដែលខ្ញុំទទួលបានពីថ្នាក់ក្រោមមក គេរាយការណ៍ឲ្យខ្ញុំអំពីការងារកម្ទេច ។ សូមបញ្ចប់។

ស៖ ការឆ្លើយរបស់លោកលើកមុន លោកប្រាប់យើងថា លោកមិនដែលឃើញផ្ទាល់ភ្នែកចំពោះការកម្ទេច ការសម្លាប់នៅម-១៣ ដែលវាប្រហែលជា១០០ម៉ែត្រ ពីការិយាល័យរបស់លោក តើនេះជាអ្វីដែលលោកចង់និយាយ និងបានលើកឡើងដែរឬទេ?

ឆ៖ កញ្ញាមេធាវី សូមបញ្ជាក់ថា អមលាំង មិនមែនស្រឡះផ្លុងថ្លឹងដូចក្រុងភ្នំពេញទេ ។ វាមានព្រៃ ចេញផុតតែពីអាកន្លែងឃុំឃាំងតែ៥ម៉ែត្រចប់ហើយ អត់មើលគ្នាឃើញទេ ១០ម៉ែត្រ យើងខ្ញុំនិយាយថា១០ម៉ែត្រទៅចុះ មើលគ្នាអត់ឃើញទេ ។ ហើយសូមដូចបញ្ជាក់ថា នៅម-១៣ អាផ្ទះមួយធំជាងគេនោះម្ចាងស្ទឹងម្នាក់ទេ ។ ដូច្នេះ វាមិនដល់១០០ម៉ែត្រទេ ។

ស៖ អ៊ីចឹងចម្លើយគឺថា បាទ គឺមែន ។

ឆ៖ ពិតជាមែន ព្រោះខ្ញុំអត់ទៅមើល ទោះបីជិតត្រឹម១០០ម៉ែត្រ ក៏ខ្ញុំអត់ទៅមើលដែរ តែមិនមើល គឺវាមិនឃើញហើយ ។

ស៖ គឺខ្ញុំសូមលើកឡើងអំពីអ្នកទោស ហើយខ្ញុំចង់ដឹងប្រហែលលោកនិយាយម្សិលមិញ ឬក៏ថ្ងៃម្សិលម្ង៉ៃ ឬក៏មានការបកប្រែច្រឡំ ឬយ៉ាងម៉េច? ដូច្នេះ ខ្ញុំចង់សួរលោកសំណួរដូចខាងក្រោម៖

ថាតើមានអ្នកទោសចំនួនប៉ុន្មានជាមធ្យមនៅម-១៣?

គឺម-១៣“ក” សូមអភ័យទោសម-១៣“ក”?

[០៩:៣៥:៣២]

ឆ៖ ម-១៣“ក” ក្រោយពីរឿងអ្នកទោសរត់ម្តង ប្រហែល៣០នាក់ យើងខ្ញុំមិនដែលទុកឲ្យលើស១០នាក់ទេដែរ ។ ហើយ គេក៏មិនឲ្យខ្ញុំទុកលើស១០នាក់ដែរ ។

ស៖ គឺចំនួនមធ្យម ខ្ញុំដឹងថាមាន៣០នាក់រត់។ អ្នកទោស៣០នាក់ រត់ក្នុងថ្ងៃមួយ ។ អ៊ីចឹង គឺថាចំនួនមធ្យម គឺលោកមានចំនួន១០នាក់ ជាមធ្យមនៅក្នុងគុករបស់លោក ឬយ៉ាងម៉េច ? តើត្រឹមត្រូវដែរឬទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំនិយាយមិញ សូមកញ្ញាពិនិត្យមើល ។ រយៈកាលពីរ មុនអ្នកទោសរត់ យើងខ្ញុំសន្សំឲ្យអ្នកទោសឲ្យទៅធ្វើស្រែរហូត៣០នាក់ នៅសល់ ។ ក្រោយពីនោះមក យើងខ្ញុំមិនដែលបានទុកឲ្យលើស១០នាក់ទេ ។ តែសួរហើយ សុំយោបល់គេហើយ គេឲ្យកម្ទេច យើងខ្ញុំកម្ទេចហើយ ។ ដូច្នេះ មិនដែលមានលើស១០នាក់ទេ ។

ស៖ លោកអាចបំភ្លឺដែរឬទេ ថាតើមនុស្ស៣០នាក់រត់ចេញហ្នឹងកើតឡើងនៅពេលណា?

ឆ៖ នៅឆ្នាំ១៩៧២ សូមទោសណ៎ារឿងខែឆ្នាំខ្ញុំច្រឡំបន្តិច អាចច្រឡំបន្តិច ដូច្នេះអាចចុងឆ្នាំ១៩៧២ ឬដើមឆ្នាំ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ទីតាំងច្បាស់ហើយ កញ្ញាទៅតាមដានសួរគេទៀតទៅ នៅកន្លែងមួយនៅជើងភ្នំពីស ឈ្មោះ ទួលស្វាយមាស ឃុំអមលាំង ស្រុកថ្ពង ខេត្តកំពង់ធំ អូ៎! សុំទោសស្រុកថ្ពង ខេត្តកំពង់ស្ពឺ។

ស៖ ហើយម្សិលមិញលោកបាននិយាយថា ជាមធ្យមរាល់ថ្ងៃលោកទទួល ឬក៏រាល់១០ថ្ងៃ រៀងរាល់ ១០ថ្ងៃ លោកបានទទួលអ្នកទោសប្រហែលជាម្នាក់ ។

ឆ៖សូមបញ្ជាក់ជូនកញ្ញាថា ការមករបស់អ្នកទោស មកដល់ម-១៣ វាមិនមែនជាផែនការដែលយើងកំណត់កើតទេ ។ ដូច្នេះ វាមកតាមយថាហេតុ ដែលគេផ្តល់មកឲ្យយើងខ្ញុំ ។ ខ្ញុំនិយាយថាយូរៗមកមួយ ឬពីរ ឬបី ។ ខ្ញុំនិយាយអ៊ីចឹង ។

[០៩:៣៨:១៧]

ស៖ ថាតើលោកបានរៀបជាក្រុម ដាក់អ្នកទោសនៅក្នុងជាក្រុម តាមប្រភេទរបស់អ្នកទោសដែរឬទេ?

ឆ៖ កញ្ញាចង់ឲ្យខ្ញុំនិយាយពីប្រភេទយ៉ាងម៉េច? សូមមេត្តាបញ្ជាក់ឲ្យខ្ញុំបានច្បាស់?

ស៖ ឧទាហរណ៍ អ្នកដែលមានទោសស្រាល ហើយនិងអ្នកដែលទោសធ្ងន់ ។ ឧទាហរណ៍ កម្មាភិបាល ហើយនិងទាហាន លន់ នល់ គឺ។ល។ ហើយនេះ គឺជាឧទាហរណ៍នូវអ្វីដែលខ្ញុំ មានន័យថា អំពីប្រភេទក្រុមហ្នឹង ។

ឆ៖ សូមបញ្ជាក់ថា មនុស្សដែលទៅជាប់ហ្នឹង ម-១៣ យើងខ្ញុំឲ្យពិសេសតែប៉ុន្មានពីរនាក់ទេ ។ អានេះខ្ញុំមិននិយាយអំពី TC១ ទេ ។ TC១ គេមានកន្លែងដេកអីរបស់គេស្រួលបួល ។ ឯចំណែកក្រោយមកមានអ្នកទោសពីរនាក់ ដែលយើងខ្ញុំទុកពិសេស គឺកម្មាភិបាលហាណូយម្នាក់ ឈ្មោះ ប្រាជ្ញ សុន ហៅ ពត អនុលេខាវរសេនាតូច ដែលគេចោទថា បាញ់មេខ្លួនឯង ។ ហើយទីពីរ មនុស្សទីពីរដែលយើងខ្ញុំរៀបចំឲ្យដេកស្រួលបួលមានកន្លែងស្រួលបួលដែរ គឺ សង្ហា ហឿន សមាជិក តំបន់៣៣ ភូមិភាគនិរតី នេះគឺដោយឡែកមែន គេមានសិទ្ធិ មានអី គ្រែដេក មានមុងអីរបស់គេស្រួលបួលមែន ។ នេះជំនាន់ហ្នឹង។ ឯរបបហូបចុកក៏មិនប្លែកពីកងការពារយើងខ្ញុំប៉ុន្មានដែរ តែវាមិនដល់ខ្ញុំទេ។ សូមបញ្ចប់ ។

ស៖ ខ្ញុំយល់ត្រូវដែរឬទេ? ក្នុងចំណោមអ្នកទោសដទៃទៀត គឺត្រូវបានប្រព្រឹត្តលើស្មើៗគ្នាដូច្នេះហើយ គឺពួកគេបានគិតថាពួកគេជាដាក់នៅក្នុងក្រុមមួយ?

ឆ៖ អ្នកទោសទាំងអស់ ខ្ញុំសូមជម្រាបកញ្ញាឲ្យច្បាស់ថា មនុស្សស្រាលគេអត់យកមកមន្ទីរ១៣ “ក”ទេ គេទុកនៅមន្ទីរ១៣“ខ”ឯណោះ ។ មនុស្សធ្ងន់ដែលគេចង់បានចម្លើយ ហើយចង់ឲ្យម-១៣ “ក” សម្លាប់ ជាពិសេសគឺគេចង់បានចម្លើយ គឺគេឲ្យមកម-១៣“ក” ដូច្នេះ គ្មានស្រាលទេៗ ។

[០៩:៤១:០៨]

ស៖ ថាតើមានរយៈពេលប៉ុន្មាន? ដែលអ្នកទោសស្រាលទាំងអស់នោះនៅម-១៣“ក” មុនពេលដែលពួកគេបានបញ្ជូនទៅ ម-១៣“ខ” ។

ឆ៖ ឥឡូវកញ្ញាសួរសំណួរដូចនេះដល់ខ្ញុំ កញ្ញាស្ដាប់សភាពការណ៍អត់បានទេ ។ ខ្ញុំសូមមេត្តានិយាយឲ្យបានច្បាស់ ហើយវែងបន្តិចបានទេ?

ស៖ គឺវាគ្រប់គ្រាន់ចំពោះខ្ញុំហើយ ចំពោះការឆ្លើយតបអំពីរយៈពេលដែលពួកគេនៅទុំង ដែលគេរង់ចាំមុនពេលដែលបញ្ជូនទៅ ។

ឆ៖ ខ្ញុំថាកញ្ញាអត់យល់សភាពការណ៍ទេ ។ មិនដែលមានអ្នកទោសណា យើងខ្ញុំបញ្ជូនពីម-១៣ "ក" ទៅ ម-១៣"ខ" ទេ ខ្ញុំបានជម្រាបតុលាការម្សិលមិញច្បាស់លាស់ ។ ថ្ងៃណាម-១៣"ខ" កកើតគេចូលពីមូលដ្ឋានមកមកនៅម-១៣"ខ" ។ គ្មានការបញ្ជូនជនរងគ្រោះ ដែលជាជាប់ទោសនៅទីនោះទៅ ម-១៣"ខ" វិញទេ ។ គ្មានរឿងរង់ចាំនៅទីនោះទេ ឯចំណែកការរង់ចាំនៅ ម-១៣"ខ" ដើម្បីដោះលែង ជាការសម្រេចរបស់គណៈតំបន់ ហើយនិងគណៈភូមិភាគ ។ ឯត្រូវជាប់មួយខែ កន្លះខែ ឬពីរខែ គ្មានទេ ស្រេចនឹងគេ គេយល់ឃើញសភាពការណ៍ធូរស្រាល គេដោះ ។

ស៖ ខ្ញុំចូលអំពីការដាក់ទណ្ឌកម្ម និងការធ្វើទារុណកម្មនៅលើវិធីទាំងអស់នោះ ។ ខ្ញុំចង់ដឹងថាតើកដែ ថាតើដោះរបស់ស្ត្រីត្រូវបានដុតដោយសារតែនេះជាអំពើការដាក់ទោសទណ្ឌកម្ម និងការធ្វើទារុណកម្មដែរឬទេ ដែលថាដោះគាត់ត្រូវបានគេដុត?

ឆ៖ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនកញ្ញាថា អ្នកសួរចម្លើយស្រីៗ គ្មាននរណាក្រៅពីខ្ញុំទេ ។ ខ្ញុំអត់មានដុតទេ ដូច្នេះ គ្មានដោះស្រីៗណាម្នាក់ខ្ញុំបានត្រូវខ្ញុំមើលឃើញទេ បើមើលវាមិនឃើញហើយ ខ្ញុំបានអីទៅដុត?

[០៩:៤៣:៥៧]

ស៖ ថាតើវាកើតឡើងដែរឬទេចំពោះអំពើបែបនេះ? គឺជាវិធីដែលយើងដុត យកចន្លុះ យកឈើចាក់នៅក្នុងយោនីរបស់ស្ត្រី?

ឆ៖ កញ្ញាសួរខ្ញុំពីរឿងមន្ទីរ១៣ ឬសួរនៅ២១ ? សូមបញ្ជាក់ ?

ស៖ ម-១៣?

ឆ៖ ម-១៣ គ្មានទេ បើនៅ២១ មានម្នាក់ ។

ស៖ ថាតើអ្នកទោសនៅម-១៣ ត្រូវបានគេដោះខោអាវដែរឬទេ ?

[០៩:៤៥:00]

ឆ៖ អាអ្នកទោសប្រុសៗ វាដោះវាអីស្រេចតែវា វាអត់ដែលដោះរហូតដល់ស្រាតទេ ពីព្រោះមានស្រីៗនៅជាប់ឃុំហ្នឹង ឯចំណែកស្រីៗគ្មានអ្នកណាដោះ ប៉ុន្តែវាមានពេលផ្លាស់ខោអាវចុះងូតទឹក ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

សូមជម្រាបមេធាវីថា ពេលវេលាខ្លីហើយ ។ មេធាវីមានពេលវេលាប្រាំមីនុតទៀត សម្រាប់តាំងសំណួរនេះ ។

លោកស្រី ស៊ីលឃីស្នូត ហ្សីនស្គី៖

លោកប្រធាន ប្រសិនបើលោកប្រធានអនុញ្ញាត យើងអាចចែករំលែកក្នុងចំណោមក្រុមយើងចំពោះពេលវេលានោះ ដើម្បីយើងយករយៈពេលមួយម៉ោងហ្នឹង ហើយយើងចែករំលែកក្នុងក្រុមរបស់យើងតែម្តង ។ តើលោកប្រធានអនុញ្ញាតដែរ ឬទេ ចំពោះសំណើបែបនេះ?

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ក្រុមយ៉ាងម៉េចទៅ ក្រុមណា? រវាងក្រុមណា នឹងក្រុមណា?

ឥឡូវអស់សែសិបមីនុតហើយ សែសិបប្រាំមីនុតហើយ នៅសល់តែដប់ប្រាំមីនុតទៀតទេ ។ មួយក្រុមកន្លះម៉ោង ។ មានព្រំដែនរបស់វា ។

លោកស្រី ស៊ីលយីស្វត ហ្សីនស្គី៖

លោកប្រធាន ខ្ញុំយកម៉ោង រយៈពេលកំណត់នេះចែករំលែកជាមួយនឹងក្រុមប្អូន ដើម្បីរំឭកថាខ្ញុំចាប់ផ្តើមសំណួររបស់ខ្ញុំ គឺខ្ញុំមើលទៅតាមម៉ោងនៅទីនោះ គឺខ្ញុំចាប់ផ្តើមនៅម៉ោងប្រាំបួនដប់នាទី គឺមិនមែន ម៉ោង៩គត់នោះទេ ។ ដូច្នេះខ្ញុំសូមបន្តសំណួរខ្ញុំបន្តទៀត ។

ស៖ ថាតើមានវិធីដកក្រចកអ្នកទោសដែរឬទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំបានឆ្លើយជម្រាបលោកព្រះរាជអាជ្ញាហើយ នេះបើតាមខ្ញុំចាំ គ្មានទេនៅ ម-១៣ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់នៅ ម-១៣ ។

លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រ៉ូ៖

លោក-- *(គ្មានការបកប្រែ)*

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

សូមម្តងទៀត អត់បានស្តាប់ ។

លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រ៉ូ៖

លោកចៅក្រម សូមអរគុណ ។ ខ្ញុំបានបញ្ជាក់ថា ព្រឹកនេះដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណី បានរំឭកថាមិនឱ្យសួរសំណួរដដែលឡើងវិញទេ ដែលបានសួររួចមកហើយនោះ ។ ខ្ញុំកត់សម្គាល់ឃើញថា ចំពោះពេលនេះសំណួរទាំងដប់ ដែលបានមេធាវីបានសួរទៅ ហើយជនជាប់ចោទ លោកបានឆ្លើយហើយ។ គាត់ក៏បានបញ្ជាក់ដែរ គាត់ឆ្លើយទៅចៅក្រម ឡាវែន៍ ឆ្លើយទៅសហព្រះរាជអាជ្ញា ហើយខ្ញុំក៏បានឆ្លើយទៅអង្គបុរេអង្គជំនុំជម្រះដែរហើយ ។ អ៊ីចឹងហើយគឺឆ្លើយដប់ដង ដប់សំណួររួចហើយ គឺភាគច្រើនគឺសំណួរដដែល ។ សូមឱ្យមេធាវីកុំសួរសំណួរដដែលៗសាឡើងសារចុះបែបនេះ សូមអរគុណ ។

[០៩:៤៨:៥៨]

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

រំឭកមេធាវីម្តងទៀត អង្គជំនុំជម្រះក៏កត់សម្គាល់ឃើញដូច្នេះដែរ ។ សុំមេធាវីសួរនូវសំណួរណាដែលជៀសវាងនូវការសួរនូវសំណួរច្រំដែល ។ ហើយបញ្ហាទីពីរ គឺសូមស្តាប់ឲ្យបានច្បាស់លាស់នៅចម្លើយរបស់ជនជាប់ចោទដែលបានឆ្លើយជាមួយនឹងចៅក្រម ជាមួយនឹងភាគីដែលបានតាំងសំណួររួចហើយ ជៀសវាងការសួររឿងនេះដដែលទៀត ។

សួរដោយលោកស្រី ស៊ីលឃីស្ទូត ហ្សីនស្គី៖

ស៖ ឥឡូវនេះខ្ញុំចូលទៅដល់វិធីកម្ទេច ឬក៏សម្លាប់មនុស្ស ។ តើលោកបានឮសម្រែកអ្នកទោសដែរឬទេ នៅពេលដែលគេរងអំពីទារុណកម្ម? ឬនឹងមុនពេលដែលគេសម្លាប់អ្នកទោសនោះ បានឮសម្រែកដែរឬទេ?

ឆ៖ មិនមែនតែខ្ញុំដែលនៅហ្នឹងកន្លែងទេ អ្នកដែលនៅកន្លែងទាំងប៉ុន្មាន អត់ឮសម្រែកជនរងគ្រោះ ដែលគេប្រហារជីវិត ដោយសារគល់ឫស្សីវែងធំ *សៀវរើលេ* នេះទេ ។

ស៖ តើលោកអាចបំពេញចម្លើយនេះទេ ពីព្រោះខ្ញុំលែងបញ្ជាក់ពីថា ការសម្រែករបស់អ្នកទោស នៅពេលដែលគាត់រងទារុណកម្ម ហើយមួយទៀត មុនពេលដែលគេសម្លាប់ហ្នឹង មានឮសម្រែកទ្រហោយំអ្វីទេ? តើលោកបានឮទេ?

[០៩:៥០:៥៨]

ឆ៖ អត់ឮទេៗ អត់ឮសោះ ។

ស៖ តើមានការអារ-ក ឬក៏កាត់កររបស់អ្នកទោសដែល ដើម្បីបង្ហូរឈាមទៅដាក់កន្លែងណាមួយ ឬក៏បំពង់អ្វីមួយទេ?

ឆ៖ គ្មានទេ ។

ស៖ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំចូលទៅដល់ចំណុចមួយទៀត ខ្ញុំចង់ដឹងថា តើលោកបានដឹងអំពីកំហុសអសីលធម៌-- កំហុសសីលធម៌ហ្នឹង ដូចម្តេចដែលថា ផល បានធ្វើហ្នឹង តើលោកបានដឹងថាម៉េច ដែលថា ផល បានប្រព្រឹត្តខុសសីលធម៌នោះ?

ឆ៖ ផល ប្រព្រឹត្តខុសសីលធម៌ ប្រព្រឹត្តខុសសីលធម៌នៅមន្ទីរម-១៣“ខ” ក្នុងឋានៈគាត់ជាអនុប្រធានទៅប៉ះពាល់សីលធម៌ជាមួយនឹង-- ខ្ញុំមិនហៅថាអ្នកទោសទេ ស្ត្រីម្នាក់ដែលគេយកមកអប់រំសាថ្មី

គាត់ស្អាត ។ គ្នាគេពីរនាក់ មិត្តភី ហើយនឹងមិត្ត ផល ។ ផល បែកការណ៍ មិត្ត ស៊ុំ វាយការណ៍ទៅខាងលើផ្ដាស់ទៅ ថែមមិត្តភីមួយទៀត ។ ដូច្នេះ រឿងហ្នឹង វាបែកខ្ចរខ្ចាយពេញម-១៣"ខ" ។ ខាងលើត្រូវតែទទួលស្គាល់ថា នេះជាការពិត ទាំងខ្ញុំ ទាំងខាងលើទៅទៀត ។

ស៖ តើលោកអាចបញ្ជាក់បន្ថែមបានទេ តើប្រភេទនៃកំហុសសីលធម៌នេះ ដែលគាត់រងការចោទប្រកាន់ពេលនោះ គេចោទប្រកាន់ខុសសីលធម៌អ្វី?

ឆ៖ ភាសាខ្ញុំ ភាសារបស់បក្សកុម្មុយនីស្ត អាហ្នឹងគេហៅថា សីលធម៌ផ្លូវភេទ។ ហើយត្រង់អ្នកស្រីថា-- កញ្ញាថាម៉េច អាហ្នឹងមិនដឹងទេ ថាទៅចុះ ។

[០៩:៥៣:៤៦]

ស៖ តើលោកបានទទួលការណែនាំអ្វីទេ ដែលទាក់ទងទៅនឹងកំហុសសីលធម៌នោះ ថាលោកទទួលការណែនាំឲ្យធ្វើដូចម្ដេច?

ឆ៖ ដោយឡែក ចំពោះករណីមិត្ត ផល ខាងលើជ្រាប ខាងលើដោះស្រាយ ផ្ទេរគាត់ចេញពីអង្គភាពម-១៣"ខ" ទៅកន្លែងមួយផ្សេងទៀត ។ ឯចំណែកមិត្តភី ខាងលើជ្រាប ខាងលើសម្រេចមិនឲ្យចូលយុវកក ។ ខ្ញុំបានជម្រាបតុលាការរួចម្សិលមិញអស់ហើយ ។

ស៖ ខ្ញុំព្យាយាមសួរម្ដងទៀត តើលោកអាចបញ្ជាក់ឲ្យបានច្បាស់បានទេ? តើអ្វីជាកំហុសសីលធម៌ នៅពេលនេះ តើផលបានធ្វើអ្វីដោយជាក់ស្ដែង ដែលថាខុសសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទហ្នឹង គាត់ធ្វើអ្វី?

ឆ៖ ទំនៀមទម្លាប់ខ្មែរ ក៏ដូចជានៅក្នុងជួរបដិវត្តន៍ដែរ យើងទៅខូចក្រាញ់នឹងគ្នា ដោយគ្មានរៀបការ អាហ្នឹងគេហៅថា ខុសសីលធម៌ហើយ ។ នៅក្នុងជួរបដិវត្តន៍ បើកាលណាអង្គការមិនរៀបការឲ្យអ្នកឯងទេ អ្នកឯងកុំទៅដេកជាមួយគ្នា ។ អាហ្នឹងតែដេកជាមួយគ្នា ខុសសីលធម៌ហើយ តែដល់រៀបការ ហើយដេកជាមួយគ្នា អាហ្នឹងជាកិច្ចការគ្រួសារគេ ។ នេះយើងខ្ញុំ បែងចែកអ៊ីចឹង ។

ស៖ តើអំពើហ្នឹងរាប់បញ្ចូលទាំងកំហុសសីលធម៌ ឬក៏ថាការរួមភេទដោយចេតនា ដោយមានបំណង ឬក៏ដោយអចេតនាពីភាគីណាមួយដែរឬទេ?

ឆ៖ អារំលោភដោយខាងភាគីស្រី គេមិនព្រម អាហ្នឹងកាន់តែធ្ងន់ ។ បើថាវាព្រមល្មមទាំងអស់គ្នា អាហ្នឹងវាល្មមទេ ដូចរឿងមិត្ត ផល ហើយនឹងអាឡា នោះ ស្រីៗនោះ នាងស្រីនោះ អាហ្នឹងម៉ាល្មមដែល គេមកផ្ដាស់ទៅ ។ បើអ្នកឯងរំលោភវិញ អ្នកឯងចាប់ខ្មោះឥឡូវហ្នឹង អាហ្នឹងកាលណោះ ខ្ញុំឃើញគេអនុវត្តអ៊ីចឹង ។

[០៩:៥៦:៣៧]

ស៖ ម្សិលមិញលោកបាននិយាយថា គឺថាមានការប្រជុំស្វ័យទិតៀន តើអ្នកណាជាអ្នកចូលរួមក្នុងការប្រជុំនេះនៅក្នុងម-១៣?

ឆ៖ ប្រជុំទិតៀននិងស្វ័យទិតៀន វាធ្វើតាមក្របខ័ណ្ឌរបស់វា ។ ខ្ញុំជាបក្ខជន ខ្ញុំធ្វើនៅក្នុងសាខាបក្ស ។ គ្នាខ្ញុំប្រជុំសាខាបក្ស មាន៤នាក់ ដំបូងមាន៤នាក់ គឺប្រធានមន្ទីរ៣០៥ ឈ្មោះ វស់ ជាតិថ្វ ហៅ ជាតិ ប្រធានមន្ទីរ៣០៧ ឈ្មោះ សៀង ប៉ៅសែ ហៅ នាគ ។ ប្រធានមន្ទីរ ម-១៣“ក” ឈ្មោះ កាំង ហ្កេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច និងប្រធាន ម-១៣ “ខ” ឈ្មោះ ហ្វូ គឹមអេង ហៅ ស៊ុំ ។ នេះបក្ខជន៤នាក់នេះ វាប្រជុំរាល់កន្លះខែម្ដង ។

ស៖ ហើយបន្ទាប់មក តើមានការប្រជុំសម្រាប់តែរវាងបុគ្គលិករវាងម-១៣“ក” និងម-១៣“ខ” ដែរ ឬទេ ទាក់ទងទៅនឹងការប្រជុំស្វ័យទិតៀននេះ?

ឆ៖ ខ្ញុំបានជម្រាបកញ្ញាមិញហើយ ក្នុងការប្រជុំជីវភាពបក្ស មាន ហ្វូ គឹមអេង ហៅ ស៊ុំ ហើយនឹង កាំង ហ្កេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច នៅក្នុងហ្នុងហើយ ។ ដូច្នេះ សំណួររបស់កញ្ញានេះ ជាន់នឹងសំណួរលើកមុនហើយ ។

ស៖ តើការប្រជុំទាំងនោះធ្វើឡើងនៅពេលយប់ ឬក៏ពេលណា?

ឆ៖ ការប្រជុំទាំងអស់នោះធ្វើមួយថ្ងៃ ពីព្រឹកដល់ល្ងាច ។

ស៖ តើការប្រជុំហ្នឹងពេញមួយថ្ងៃដែរឬទេ?

ឆ៖ ជម្រាបកញ្ញាមិញរួចហើយ ពីព្រឹកទល់ល្ងាច បានន័យថា ពេញមួយថ្ងៃ ។ ដូច្នេះ សំណួរនេះ ជាន់លើអាសំណួរមិញទៀតហើយ ។

[០៩:៥៩:៣៤]

ស៖ សូមទោស គឺថានៅក្នុងការបកប្រែអង់គ្លេស គឺថាមិនបានបង្ហាញថា ប្រើពេលប៉ុន្មានទេហើយ ខ្ញុំសូមទោស ប្រសិនជាលោកបានឆ្លើយពីម្សិលមិញរួចហើយនោះ គឺសូមប្រាប់ខ្ញុំ ។

តើលោកអាចប្រាប់យើងបានទេ ថាតើអ្វីដែលលោក ខ្លួនលោកផ្ទាល់ហ្នឹង លោកបានទទួលការទិតៀនអ្វីខ្លះ ឬក៏ទិតៀនគេអ្វីខ្លះ? តើលោកធ្វើស្វ័យទិតៀនហ្នឹង តើលោកលើកឡើងពីចំណុចអ្វីខ្លះ ទាក់ទងទៅនឹងកំហុសអ្នកដទៃ ឬក៏កំហុសខ្លួនឯងដែរផង?

ឆ៖ ខ្ញុំសូមជម្រាបដំបូង បើសិនជាកញ្ញាពេញចិត្តស្តាប់ក៏សូមមេត្តាស្តាប់មួយព្រួសដំបូងសិន ។ ការប្រជុំជីវភាពវាមានរបៀបវារៈដូចតទៅ៖

ទី១) លើកឡើងការងារចាស់ រាយការណ៍ការងារចាស់អ៊ីចឹងទី១ ។ ទី២) ពិនិត្យការងារចាស់នេះមានស្អីជាគុណសម្បត្តិ ស្អីជាគុណវិបត្តិ ។ ទី៣ នៅក្នុងពេលហ្នឹង យើងធ្វើស្វ័យទិតៀនយើង បានន័យថា យើងធ្វើ *អូតូគ្រីទិច* ហើយឃើញថា យើងនេះ! វាមានអ្វីបាននាំឲ្យមានគុណវិបត្តិបែបនេះ ការងារវាដើរមិនបានបែបនេះ ។ ដល់ការណាយើងដាក់ខ្លួនជូនសមូហភាពអ៊ីចឹងហើយ ឲ្យគេទិតៀនមកយើង ។ គេថា "ន៉ែ!មិត្តឯងមើលឃើញតែប៉ុណ្ណេះទេ តាមពិតមិត្តឯងខុសអាត្រង់នុ៎ងទៀត មិត្តកែប្រែទៅអាត្រង់ហ្នឹង យកត្រចៀកស្តាប់ខ្ញុំបន្តិតទៅ កត់ត្រាទុកទៅ ហើយយកទៅកែទៅ" អាហ្នឹងគេហៅថា ទិតៀន ។ បារាំងគេហៅ *ឡាគ្រីទិច* ដល់គេទិតៀនចប់អ៊ីចឹងអស់គ្រប់គ្នាហើយ ។ កញ្ញាខ្ញុំសូមបន្តឲ្យចប់សិន ។ កាលណាដល់គេទិតៀនចប់អ៊ីចឹងសព្វគ្រប់គ្នាអស់ហើយ បានប្រធានសាខា លេខាសាខាគេសរុប ។ គេឲ្យយើងចាប់អារម្មណ៍ចំណុចណា ក្នុងរយៈកាល១៥ថ្ងៃនេះ សាខា-- ប្រធានសាខា លេខាសាខាគេសរុបហើយ ។ នេះការងាររបស់លេខាសាខា ។

ដូច្នេះ មួយរយៈពេល៣-៤ឆ្នាំនេះ កន្លះខែធ្វើម្តង ខ្ញុំពិបាកនឹងសរុបឲ្យខ្លីពីរ-បីម៉ាត់អំពីគុណសម្បត្តិ និងគុណវិបត្តិរបស់ខ្ញុំណាស់ ។

[១០:០២:៣៥]

ស៖ តើលោកអាចផ្តល់ឧទាហរណ៍ឲ្យខ្ញុំមួយបានទេ? ថាតើអ្វីដែលលោកបានទិតៀន ឬក៏លោកធ្វើស្វ័យទិតៀនខ្លួនឯង តើអាចផ្តល់ជាឧទាហរណ៍មួយបានទេដែលថាលោកបានដាក់ជូនទៅប្រជុំ ឬក៏បានន័យថាធ្វើស្វ័យទិតៀនឲ្យអង្គប្រជុំដឹងនោះ?

ឆ៖ ពេលធ្វើស្វ័យទិតៀនឲ្យគេដឹង ខ្ញុំច្រើននិយាយអំពីក្នុងរយៈកាល១៥ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំធ្វើល្អបានស្អី? ម៉េចបានជាខ្ញុំធ្វើល្អបានយ៉ាងនេះ? មូលហេតុមកពីខ្ញុំបានរៀនសូត្រមាគ៌ាចេះដឹង ម្លោះហើយខ្ញុំខំអនុវត្តដោយស្មារតីទទួលខុសត្រូវ ។ នេះអំពីគុណសម្បត្តិរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំលើក ។ ដល់កាលណានិយាយអំពីគុណសម្បត្តិក្នុងរយៈកាលនេះ យើងខ្ញុំខ្វះខាតស្អី? ផ្ទាល់ខ្លួនខ្ញុំមិនយកចិត្តទុកដាក់នឹងការងារអប់រំឲ្យបានដិតដល់បានជាយុទ្ធជនខ្ញុំ គេបណ្តោយឲ្យអ្នកទោសរត់រួច ។ អាហ្នឹងរបៀបហ្នឹង ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំត្រូវលើកវិធានការកែប្រែយ៉ាងម៉េច? អប់រំយុវជនកម្មាភិបាលឲ្យជ្រៅថែមទៀត ។ នេះសូមលើកឧទាហរណ៍ជូនប៉ុណ្ណេះ ។

[១០:០៤:១០]

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

មេធាវីក្រុមពីរ ក្រុម៤ មានអ្វីត្រូវសួរទេ? ឬក៏ទុកឱកាស១០មីនុតទៀតនេះទៅមេធាវីក្រុម២និយាយទាំងអស់?

លោក ហុង គឹមសួន៖

លោកប្រធាន ខ្ញុំបាទមានសំណួរប្រហែលជា ១០សំណួរដែរ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

មេធាវីក្រុម២ អស់ពេលហើយ ។ សូមអញ្ជើញមេធាវីក្រុម៤ បន្តសំណួរ ។ មេធាវីក្រុម២ អស់ពេលហើយ អញ្ជើញមេធាវីក្រុម៤ ចាប់ផ្ដើមធ្វើសំណួរ ហើយសូមបញ្ជាក់រំឭកម្ដងទៀតទី១ ចៀសវាងសំណួរច្រំដែល ។ ទី២ សំណួរដែលជាចម្លើយរបស់ជនជាប់ចោទ បានឆ្លើយច្បាស់លាស់ហើយ មិនអនុញ្ញាតឲ្យសួរច្រំដែលទេ លើកលែងតែការបញ្ជាក់ចំណុចណាដែលមិនច្បាស់ប៉ុណ្ណោះ ។

សួរដោយលោក ហុង គឹមសួន៖

ស៖ សូមអរគុណលោកប្រធានក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជម្រះ និងសូមគោរពអង្គសវនាការជាទីគោរព ។ ខ្ញុំបាទជាតំណាងឲ្យក្រុម៤ ដែលមានលោក ព្យែរ អូលីវីយេស័រ ដែលជាសហមេធាវីបរទេស ។ ខ្ញុំបាទសូមអនុញ្ញាតលោកប្រធាន បើសិនជាសំណួរដែលមានការបកប្រែស្ដាប់គ្នាទៅមិនច្បាស់លាស់ទេ ។ ខ្ញុំបាទសូមបញ្ជាក់ឡើងវិញចៀសវាងថា ខ្ញុំបាទទទួលការណែនាំហើយនៅតែសួរសំណួរច្រំដែលបាទ ។ តទៅនេះ គឺខ្ញុំបាទសូមសួរលោក កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច ទាក់ទងទៅនឹងការបំភ្លឺខ្លីៗឡើងវិញ ព្រោះតាមការដែលខ្ញុំស្ដាប់អម្បាញ់មិញ លោកបានជម្រាបទៅកញ្ញា មេធាវីទាក់ទងអំពីរឿងថា ការសម្រេចយកបុគ្គិល ឬក៏ការជ្រើសរើសក្មេងដែលមកធ្វើការ គឺលោកធ្វើតាមរយៈឋានានុក្រមគេ មានសួរភូមិ មានឃុំ មានគណៈកម្មការអីនោះ បើសិនសម្រេចខ្លួនឯងខុសនឹងច្បាប់ អ៊ីចឹងមែនទេ? អាហ្នឹងខ្ញុំបញ្ជាក់បន្តិចសិន ។

[១០:០៦:២៨]

ឆ៖ លោក គឹមសួន យើងជាខ្មែរនិយាយគ្នាស្រួលស្ដាប់ច្បាស់ ។ ឥឡូវខ្ញុំសូមជម្រាប ខ្ញុំចង់បានបុគ្គលិកថ្មី គុណធម៌ដែលខ្ញុំចង់បាន គឺវណ្ណៈភាពល្អ សីលធម៌ស្អាតស្អំ មាតាបិតាសុចរិតរស់នៅជាមួយភូមិឃុំគេចុះ ។ យើងខ្ញុំយកព័ត៌មានហ្នឹងអំពីបុគ្គលិករបស់យើងខ្ញុំ ។ ដល់កាលណាយើងខ្ញុំពេញចិត្តនឹង

បុគ្គលប៉ុន្មាននាក់ហើយ យើងខ្ញុំយកឈ្មោះហ្នឹងទៅស្នើដល់ភូមិភាគនោះ កាលណាភូមិភាគគេសម្រេច គេធ្លាក់មកដល់តំបន់ មកដល់ភូមិឃុំគេបញ្ជូនបុគ្គលិកនេះមកឱ្យខ្ញុំ ខ្ញុំចាប់ផ្ដើមអប់រំទទួលជាបុគ្គលរបស់ខ្ញុំសារថ្មី ។ នេះខ្ញុំជឿថា លោកស្រួលយល់យើងនិយាយគ្នា ។

ស៖ សូមអរគុណ ។ ហើយខ្ញុំសួរបន្តទៅទៀតទាក់ទងជាមួយនឹងលោក ប្រើពាក្យថា "ខុសនឹងច្បាប់" នោះ ។ អ៊ីចឹង នៅក្នុងចន្លោះពីថ្ងៃទី២០ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៧១ មកដល់១៧ មេសា ឆ្នាំ១៩៧៥ ដែលអំឡុងពេលគេហៅថា តំបន់រំដោះនោះ លោកជាប្រធាននៅម-១៣ អ៊ីចឹងពេលហ្នឹងគេ-- "គេ" ហ្នឹងខ្ញុំបាទចង់និយាយថា ទោះជាអង្គការ ខ្ញុំក៏មិនទានច្បាស់ដែរ មកដល់ថ្ងៃនេះ រឿងអង្គការ ។ តើថ្នាក់ណាដែលគេចែងច្បាប់ឱ្យលោកអនុវត្ត?

[១០:០៧:៤៩]

ឆ៖ សូមជម្រាបលោក គឹមសួន ខ្ញុំមិញសូមទោសណា! ខ្ញុំនិយាយភ្លាត់ប្រើពាក្យ "ច្បាប់" មិនមែនច្បាប់ទេ "មាគ៌ា" គោលការណ៍ ។ កាលនោះគេប្រើពាក្យពីរ "មាគ៌ា" ពាក្យ "គោលការណ៍" គ្មានពាក្យថា "ច្បាប់" ទេ ។

ស៖ សូមអរគុណ ។ អ៊ីចឹងជា "គោលការណ៍" សូមលោកពន្យល់បន្តិចមក គោលការណ៍ហ្នឹងគេចែងជារៀបឯកសារសរសេរ ដូចថា វាមានចំណុចទី១ ធ្វើអី ទី២ ធ្វើអី អ៊ីចឹងដែរទេ? មានចែងអ៊ីចឹងទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំអរគុណ ។ គោលការណ៍ ខ្ញុំសូមលើកបញ្ហាខ្លះជូន ។

ស៖ ទាក់ទងនឹងម-១៣ ។

[១០:០៨:២៥]

ឆ៖ បាទៗ, ម-១៣ វាអត់ឯករាជ្យ ដោយឡែកដាច់ពីគេទេ ។ គោលការណ៍មួយដែលដែល ម-១៣ ត្រូវតែគោរព អ្នកក៏ត្រូវតែគោរព ។ ខ្ញុំលើកជូននឹងជយភណ្ឌ និងយុទ្ធភណ្ឌ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់បក្សៗ ស្អីជយភណ្ឌ? គឺរបស់ដែលយើងយកបានពីខ្មាំង ។ ស្អីយុទ្ធភណ្ឌ? អាវុធយុទ្ធភណ្ឌ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់បក្សមិត្តអត់ត្រូវរំលោភទេ អត់ត្រូវរក្សាទុកទេ តែរក្សាទុកខុស ។

ស៖ កន្លែងហ្នឹងខ្ញុំបាទឮៗលោកបានមានប្រសាសន៍ ជម្រាបជូនលោកចៅក្រមកាលពីពីរថ្ងៃមុនម្ល៉េះ ។

[១០:០៩:០០]

ឆ៖ បាទៗអាហ្នឹងគេហៅថា “គោលការណ៍” ខ្ញុំអត់យកអាពាក្យហ្នឹងមក ដើម្បីពន្យល់អាហ្នឹងឡើងវិញទេ គឺជម្រាបលោកថា អាហ្នឹងគេហៅ “គោលការណ៍” ។ គោលការណ៍ហ្នឹងថ្មី ខ្ញុំទើបនឹងឃើញឯកសារ ក៏ប៉ុន្តែគោលការណ៍ខ្លះវា *ក្លាសស៊ិក* តាំងពីជាតិណាមក ថ្នាក់ក្រោមគោរពថ្នាក់លើទូទៅប្រទេសគោរពមជ្ឈិមបក្ស អាហ្នឹងគោលការណ៍ហ្នឹងវា *ក្លាសស៊ិក* វាមានយូរហែយរួមកហើយ ។ យើងខ្ញុំចូលទៅបក្សត្រូវគោរពគោលការណ៍ហ្នឹង ។

ស៖ អ៊ីចឹងខ្ញុំសូមសួរលោក អ៊ីចេះ? អាហ្នឹងខ្ញុំយល់ហើយ គ្រាន់តែថា តើលោកដែលថាគោលការណ៍វាយូរមកហើយហ្នឹង គេចែងសរសេរជាការណែនាំ ចំណុចទី១, ទី២, ទី៣ ឲ្យយើងធ្វើតាមហ្នឹង ឬមួយក៏ការស្តាប់បន្តៗគ្នា?

[១០:០៩:៣៩]

ឆ៖ ចំណែកគោលការណ៍នេះ វាមានចែង-- គោលការណ៍ដែលខ្ញុំនិយាយមិញ ថ្នាក់ក្រោមគោរពថ្នាក់លើទូទាំងប្រទេសនេះ ។ គោរពមជ្ឈិម បុគ្គលគោរពសមូហភាព វាមាននៅក្នុងលក្ខន្តិកបក្សដែលខ្ញុំរៀន ។

[១០:០៩:៥៤]

ស៖ សូមអរគុណ ហើយខ្ញុំសូមសួរបន្តបន្ទិចទៀត ។ ទាក់ទងជាមួយនឹងការសាកសួរចម្លើយមនុស្សដែលចាប់បញ្ជូនទៅ ម-១៣ លោកថា វាទាក់ទងគ្នាជាមួយគោលការណ៍អីទាំងអស់ហ្នឹង មិនមែនច្បាប់ទេ ។ អ៊ីចឹងខ្ញុំសូមសួរថា នៅពេលដែលលោកធ្វើការសាកសួរចម្លើយ ព្រោះនៅក្នុងឯកសារថាលោកជំនាញខាងសួរចម្លើយ លោកសួរដោយផ្ទាល់ទូទៅទាំងប្រុសទាំងស្រី ឬសួរតែស្រីដូចលោកលើកអំមិញ?

ឆ៖ មនុស្សសំខាន់ត្រូវនៅលើដៃខ្ញុំ នេះទី១ គោលការណ៍ទី១ ដែលខ្ញុំអនុវត្ត ។ គោលការណ៍ហ្នឹង រៀបចំដោយខ្លួនឯងនៅក្នុងម-១៣ ទេ ។ មនុស្សសំខាន់នៅដៃខ្ញុំដំបូង ឧទាហរណ៍ TC១ លោកចាំមើលអញ្ជើញមកឥឡូវហើយ ។

ស៖ ស្គាល់ហើយបាទ ។

[១០:១០:៤៤]

ឆ៖ ហើយទី២ ជាទូទៅស្រី ខ្ញុំខ្លាចក្មេងៗគេប្រព្រឹត្តសីលធម៌ គឺនៅលើដៃខ្ញុំ ។ ស្រីៗជាទូទៅនៅលើដៃខ្ញុំ ខ្លាចក្មេងៗគេល្មើសសីលធម៌ ។

ទី៣) អ្នកណាដែលខ្ញុំមើលទៅត្រូវដោះលែង ខ្ញុំសួរខ្លួនឯង រៀបចំសំណុំរឿងខ្លួនឯង ដើម្បីទៅអង្គការខាងលើឲ្យបានដោះលែង ។ ហ្នឹងគឺបីហ្នឹងនៅលើខ្ញុំ ។

ស៖ សូមអរគុណ ហើយខ្ញុំសូមភ្ជាប់នឹងអាចម្លើយរបស់លោក អំមិញហ្នឹងបន្តិចទៀត ។ លោកអ្នកណាដែលជា មនុស្សសំខាន់ ពាក្យថា សំខាន់ហ្នឹង ខាងថ្នាក់លើហ្នឹងអ្នកណា? ថ្នាក់លើហ្នឹង ដូចលោកលើកឧទាហរណ៍អំមិញអ៊ីចឹងថា ជាបក្ស ឬក៏ជាគណៈមជ្ឈិម ឬបងអីណាដែលលោកតែងហៅនោះ?

[១០:១១:៣៣]

ឆ៖ ថ្នាក់លើសម្រាប់ខ្ញុំកាលនៅ ម-១៣ ថ្នាក់លើផ្ទាល់ៗដែលចាត់ចែងកិច្ចការខាងសន្តិបាលខាងភូមិភាគពិសេសដំបូងមាន បងវន គឺ វន វ៉េត នេះ បន្ទាប់មក--

ស៖ និយាយជុំវិញ ម-១៣ ។

ឆ៖ ទេៗ លោក គឹមសួនៗ ការងារមានពីរ ទី១ ការងារបក្ស ដូចខ្ញុំឆ្លើយជាមួយកញ្ញា ស៊ីលឃីស្ទូត ហ្សីនស្គី អំមិញអ៊ីចឹង ។ ការងារបក្សមានប្រជុំគ្នា ១៥ថ្ងៃម្តង អាហ្នឹងការងារបក្ស ទិតៀន ស្វ័យទិតៀនអាហ្នឹងហៅការងារបក្ស ។ មួយទៀត គេហៅថា ការងារសន្តិបាល *ឌីហ្វាស់ហ្វែរ* ។ ខ្ញុំសូមទោសខ្ញុំអត់និយាយបារាំងទៀតទេ ភ្លាត់ៗ ។ ការងារសន្តិបាល គឺការងារទទួលមនុស្សយកមកដាក់គុកសួរចម្លើយ បានចម្លើយយកទៅរាយការណ៍ឲ្យគេ អាហ្នឹងគេហៅ ការងារសន្តិបាល ។ ការងារសន្តិបាលខ្ញុំអត់ឆ្លងបក្សលេខាសាខារបស់ខ្ញុំទេ ។ *(សំឡេងកាត់)* ការងារសន្តិបាលហ្នឹងរបស់ ម-១៣ ខ្ញុំត្រូវឆ្លងកាត់ពីរភូមិ ។ បើមនុស្សរបស់មនុស្សភូមិភាគពិសេស ខ្ញុំត្រូវរាយការណ៍ជូន បងវន ឬ វន វ៉េត ។ បាទបើមនុស្សរបស់ខាងភូមិភាគនិរតីជាទូទៅខ្ញុំជួបតែ ជូ ជេត ហៅ ស៊ី ទេ ខ្ញុំរាយការណ៍ជូនបងស៊ី ឬពេលខ្លះខ្ញុំទៅរាយការណ៍ជូនបង ប៉ាល់ ។

[១០:១២:៥០]

ស៖ សូមអរគុណ ខ្ញុំសូមសួរបន្តទៅទៀត ។ តើចំណុចសំខាន់ដែលលោកចាត់ទុកថា ជាមនុស្សសំខាន់នៅពេលថ្នាក់លើ ឬក៏ថ្នាក់ណាដែលបញ្ជូនមកលោកនោះ គេមានសរសេរដៅថា ឧទាហរណ៍ព្រោះលោកបានលើកឡើងហើយនោះ អ្នកនេះជាគិញរបស់ លន់ នល់ អ្នកនោះជាខ្មាំងបង្កប់អ៊ីចឹង ។ តើគេមានដៅចំណុចមកឲ្យលោកសួរអ៊ីចឹង ឬស្រេចតែលោកចង់សួរពីចំណុចណាដែលលោកចេះ? ពេលនៅ ម-១៣ ហ្នឹង ។

[១០:១៣:១៧]

ឆ៖ បាទៗ មនុស្សនៅ ម-១៣ មនុស្សសំខាន់ ខាងភូមិភាគពិសេស ។ ជាពិសេសជាមួយនឹងលោកគ្រូ សុន សេន ខ្ញុំនោះ ច្បាស់លាស់ណាស់ការងារ ។ មិនដូចសង្កត់អានេះ អានេះសំខាន់អ៊ីចេះ ហ្នឹងមេខ្ញុំច្បាស់ ការងាររបស់គាត់ច្បាស់ណាស់ ។ ឯចំណែកខាងភូមិភាគនិរតីវិញ ខ្ញុំក្តាប់ហើយខ្ញុំទៅសុំយោបល់បងស៊ី ព្រោះបង ស៊ី បងស៊ី គាត់នៅប្រចាំនឹងកន្លែងហ្នឹងជាប់ តែខ្ញុំក្តាប់ហើយ ខ្ញុំទៅសុំយោបល់បងស៊ី ។

ស៖ សូមអរគុណ ។ អ៊ីចឹងខ្ញុំសូមបន្តទៅទៀត រាល់ការសាកសួរដែលលោកចាត់ទុកថា កាលនោះ គេហៅ អ្នកទោស ឬខ្មាំងនោះ រាល់ការសាកសួរនោះ តើចេញពីឆន្ទៈរបស់លោកចង់សួរឲ្យស្រាលឲ្យធ្ងន់ នៅលើលោកមែនទេ?

ឆ៖ លោកនិយាយ លោកមានប្រសាសន៍វាប៉ះត្រូវនឹងពាក្យខ្ញុំហើយ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំជម្រាប កាលណាឃើញសំណុំរឿងអ៊ីចឹង ចិត្តខ្ញុំមានគំនិតមួយចង់លែងឲ្យបានច្រើន ។ ដូច្នេះ ធ្វើម៉េចដោះលែងបានខ្ញុំរកច្រកហើយ ឲ្យតែមានប្រហោងចេះតែរកច្រកហើយ ។ ដូចរឿងករណី ហាម អ៊ិន លោកក្តាប់សំណុំរឿងនេះបានហើយ ។ ហាម អ៊ិន មកគ្នា៥នាក់ ខ្ញុំឃើញ៤នាក់ អត់មានច្រកសម្រាប់សុំឲ្យរួចខ្លួនទេ មានឃើញតែ ហាម អ៊ិន ម្នាក់ដោយយកលេសឪពុកគាត់ជាបក្ខជនជើងចាស់ ។ ឪពុកគាត់ជាគណៈកម្មាធិការឃុំអមលាំង ឪពុកគាត់ក្រជាងគេ ឪពុកគាត់ស្លូតជាងគេ ខ្ញុំចាប់មួយហ្នឹង យកទៅរាយការណ៍សុំយោបល់បងស៊ី ថាសុំដោះលែង ។ នេះវាច្បិច ចេះតែច្បិចរកចំណុចដើម្បីដោះលែងហើយ ។

[១០:១៥:០០]

ស៖ អរគុណ។ អ៊ីចឹងសូមបន្តបន្តសំណួរទៀត ។ រាល់ពេលការសាកសួរហើយ លោកថានៅម-១៣“ក” មិនមានការដោះលែងទេ អ៊ីចឹងណ៎ា។ មុននឹងយកទៅកម្ទេច ឬដែលសព្វថ្ងៃគេហៅថាសម្លាប់នោះ លោកមានសម្រេចប្រជុំជាមួយគណៈកម្មាធិការ ឬថ្នាក់លើរបស់លោកដែរឬទេ?

ឆ៖ ម្សិលមិញ ដូចខ្ញុំឆ្លើយបញ្ហាហ្នឹងជាមួយនឹងលោកចៅក្រម រ៉ូប៊ឺត ពើទីត ។

កាលណាខ្ញុំសួរចម្លើយចប់ ខ្ញុំយកទៅចម្លើយហ្នឹង ទៅរាយការណ៍ជូនមេ ។ បើកាលណាគេចិត្តអឺស! យកទៅចុះ អាហ្នឹងស្វ័យប្រវត្តិ ខ្ញុំបញ្ជាកូនចៅឲ្យគេយកចេញហើយ ។

ស៖ បាទ, អរគុណ ដោយសារអម្បាញ់ហ្នឹង វាទាក់ទងជាមួយនឹងការសម្រេច ។

មួយទៀត រាល់ការប្រជុំ អំមិញលោកបានវែកញែកច្បាស់ ជូនអង្គសវនាការហើយថា ប្រជុំបក្សយ៉ាងម៉េច ប្រជុំបក្ខជនក្រុមអីម៉េចនោះ ខ្ញុំមិនសូវយល់ទេ រឿងផ្នែកកុម្មុយនីស្ត ។

តែខ្ញុំសួរថា ពេលអ្នកទោសរត់អំមិញគ្រាន់តែផ្នែកមួយណ៎ា! ដែលលោកមានប្រសាសន៍ថានៅភ្នំពីស ទៅធ្វើស្រែ ។ ហើយខាងកញ្ញាសួរថា មានរត់រួច ប្រហែលជា៣០នាក់នោះ ។ លោកថាកាលណោះ ទៅធ្វើស្រែ ។ អ៊ីចឹង តើការរត់រួចពេលនោះមានចាប់បានមកវិញទេ?

ឆ៖ សុំទោស, កាលនុ៎ង អត់មានចាប់បានអីម៉ាគ្រាប់ ។ មានតែគ្នាយើងរបួស មានតែកងការពារខ្ញុំរបួស មិត្តប៉ុន ក៏របួស ខ្មោចមិត្តមាស ក៏របួស មិត្តម៉ៅ មួយទៀតក៏របួសដែរ ។

ស៖ ខ្ញុំសុំសួរចេះថា...

ឆ៖ បាទ ។

ស៖ ពីភ្នំពីស ?

ឆ៖ អត់ចាំ ។

[១០:១៦:២៦]

ស៖ ពីភ្នំពីស ហ្នឹងមកដល់ បើនិយាយមកខាងឧដុង្គក៏ដោយ មកដល់ខាង កំពង់ស្ពឺ ក៏ដោយ ខាងណាដែលចម្ងាយឆ្ងាយជាង?

ឆ៖ ខ្ញុំមិនដឹងទេណ៎ា! ដូចខ្ញុំឆ្លើយជូនលោកផានិតម្សិលមិញអ៊ីចឹង ។

ពីឧដុង្គមកច្បារមន ក៏ខ្ញុំមិនដឹងចម្ងាយ ហើយពី-- *(សុំទោស)* ពីអមលាំងមកច្បារមនក៏ខ្ញុំមិនដឹងចម្ងាយ ពីអមលាំងមកឧដុង្គ ក៏ខ្ញុំអត់ដឹងចម្ងាយដែរ ។ ដូចខ្ញុំឆ្លើយ ជូនលោក គឹមសួន ម្សិលមិញ ។

ស៖ ខ្ញុំចង់សួរ--

ឆ៖ ក៏ប៉ុន្តែ--

ស៖ ខ្ញុំចង់សួរឲ្យជាក់លាក់អំពី តើ--

ឆ៖ បាទៗ--

ស៖ ខ្ញុំចង់សួរឲ្យជាក់លាក់អំពី ថាតើប៉ុន្មានគីឡូទេ? យើងគ្រាន់តែ ឆ្ងាយឬតិចជាងប៉ុណ្ណឹង ។

ឆ៖ បាទ, តែតាមពិតជាក់ស្តែង ពួកជនរងគ្រោះទាំងអស់នោះ ជាង៣០នាក់ ដែលរត់ហ្នឹងណ៎ា ។ គេរត់សំដៅច្បារមន ។

[១០:១៧:០៥]

ស៖ បាទ, អរគុណ ។

តើជំរំ ឬក៏កន្លែងគេហៅថា "ភ្នំពីស" ដែលលោកថាអ្នកទោសរត់រួចហ្នឹង និងកន្លែងម-១៣ កន្លែងឃុំឃាំងហ្នឹង បើយើងនិយាយវិញ កន្លែងម-១៣ នេះមកខាងតំបន់លោក លន់ នល់ វាជិតជាងពីភ្នំពីស ឬក៏វានៅឆ្ងាយជាង?

ចង់និយាយថា ភ្នំពីស "ម-១៣" "ច្បារមន" ចង់និយាយអ៊ីចឹង ។ តើពីរនេះម-១៣ និងភ្នំពីស នេះ មួយណាដែលយើងថា រយៈចម្ងាយវាជិតជាងមកកំពង់ស្ពឺ ឬទៅឧដុង្គ?

ឆ៖ សូមជម្រាបលោក គឹមសួន អាៗភ្នំពីស ឬក៏ខ្ញុំហៅថាឲ្យចំទីតាំងរបស់គេ ខ្ញុំហៅថា "ទួលស្វាយមាស" ឬក៏ "តាលាវ" នេះ គឺជាទីតាំងរបស់មន្ទីរម-១៣ ។ ទីតាំងរបស់មន្ទីរម-១៣ គឺភ្នំនៅខាងជើងភ្នំពីស ឬក៏នៅលើទួលមួយ គេហៅថា "ទួលស្វាយមាស" ឬក៏ "តាលាវ" ។

ស៖ អរគុណ ។ សំណួររបស់ខ្ញុំ សួរចុងក្រោយសួរថា ដែលលោកបានធ្លាប់មានប្រសាសន៍ នៅក្នុងកំណត់ហេតុរួចហើយ ។ ការដែលលោកថា បើលោកមានចិត្តមួយមិនចង់ធ្វើទេ ការងារសន្តិបាលនោះ ទោះវាមើលទៅវាថាមានការកម្ទេចសម្លាប់ សូម្បីតែសំណួរ អ្នកទោសក៏លោកចាត់ថា វាមិនមែនជាការសារភាពត្រឹមត្រូវដែរ ពីមុនណ៎ា ។

ខ្ញុំសួរថា លោកមានចិត្តដកខ្លួនចូលមកខាងតំបន់លោក លន់ នល់ វិញ តែទាក់ទងជាមួយនឹងឆ្ងាយ និងការស្គាល់មុខ ។ តើលោកអាចបំភ្លឺកន្លែងហ្នឹងតិចបានទេ? ព្រោះអាហ្នឹង ខ្ញុំអាចឮលោកបានជម្រាបច្រើនហើយ គ្រាន់តែចង់ដឹងកន្លែងហ្នឹងតិចទេ?

ឆ៖ លោក គឹមសួន, ខ្ញុំចង់បញ្ជាក់បន្តិច ។ ចម្លើយរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំចង់ឲ្យលោកអានម្តងទៀត ។ ខ្ញុំចង់ដកខ្លួនពីមន្ទីរនគរមែន ក៏ប៉ុន្តែនិយាយអំពីលទ្ធភាពរត់មកនេះ ខ្ញុំរត់អត់រួចទេៗ ។

ស៖ ហេតុផល? សុំៗទោស ។

ឆ៖ ហេតុផលច្បាស់លាស់ហើយ ម្ស៊ៀលមិញ សហព្រះរាជអាជ្ញាលោកសួរខ្ញុំ ទេអ្នកណាអ៊ីចេះចៅក្រមមិនដឹងទេ ។

អ្នកឯងដើរមានលិខិតដើរផ្លូវនៅនឹងខ្លួនទេ ខ្ញុំថាមាន ។ ខ្ញុំដើរនៅក្នុងដីរបស់និរតី លិខិតដើរផ្លូវរបស់ខ្ញុំមាន ខ្ញុំដើរនៅក្នុងដែនដីភូមិភាគពិសេសលិខិតដើរផ្លូវរបស់ខ្ញុំមាន ។

ហ្នឹង! ខ្ញុំរត់អត់រួចទេ ។ ហើយដាក់ស្ដែងម្សិលមិញ ដូចជាលោកចៅក្រម ឡាវែន៍ សួរខ្ញុំ ដែលខ្ញុំនិយាយអំពីខ្ញុំយល់អំពីរឿង លន់ នល់ យ៉ាងម៉េច អំពីម្ដាយខ្ញុំគាត់ទៅទាក់ទងសុំការដោះលែងពី លន់នល់យ៉ាងម៉េចហ្នឹង ខ្ញុំមាននិយាយច្បាស់ អាហ្នឹងវាបំភ្លឺខ្ញុំបានហើយ ។

ស៖ ស្ដាប់ហើយ កន្លែងហ្នឹង បាទ ។

ឆ៖ បាទៗ ។

[១០:១៩:៤៨]

ស៖ សួរសំណួរតែមួយទៀតទេ មុនពេលបិទ ម-១៣ ខ្ញុំមើលនៅក្នុងឯកសារដែលលោកឆ្លើយជាមួយសហចៅក្រមអង្កេត ថាវាមានសល់មនុស្សជាង១០នាក់ បញ្ជូនទៅកម្មេច និងបញ្ជូនទៅតំបន់២៥អ៊ីចេះ មិនដឹងទេ?

តើមានអ្នកទោស ដែលខាងលោកចាត់ទុកថាខ្មាំងនោះ បញ្ជូនមកចូលស-២១ ទាក់ទងគ្នាដែរឬទេ?

ឆ៖ អត់ទេៗ អត់នាំពី ម-១៣ មក ស-២១ ទេ ។ ម-១៣ ចប់ត្រឹមថ្ងៃ៣០ មេសា ។

ស៖ សូមអរគុណ, លោកចៅក្រម ។ ខ្ញុំបាទអស់សំណួរ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ជាបន្តទៅទៀតនេះ សូមប្រគល់វេទិកានេះ ជូនដល់មេធាវីការពារក្ដី ។

តើលោកមានសំណួរអ្វីសួរដល់ជនជាប់ចោទទេ ពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងអង្គហេតុ ម-១៣ នេះ?

ប្រសិនបើមានសូមអញ្ជើញ ។

[១០:២១:០៤]

សួរដោយលោក ការ សាវុត្ថ៖

ស៖ សូមលោកបញ្ជាក់ឲ្យច្បាស់មើល ។ តើនៅក្នុងម-១៣ នេះលោកមានសិទ្ធិចាប់អ្នកនេះអ្នកនោះយកមកបញ្ចូល ម-១៣ ឬអត់ទេ?

ជនជាប់ចោទ៖

ឆ៖ និយាយពីសិទ្ធិដើរចាប់មនុស្ស គ្មានទេ ។ គោលការណ៍ដែលបង វន គាត់ណែនាំមានបី ។

គោលការណ៍ទីមួយ៖ ដាច់ខាត់មិនឲ្យចាប់មនុស្ស ។ ម-១៣ ត្រូវរង់ចាំទទួលតែមនុស្សដែលគេបញ្ជូនមកបានហើយ នេះគោលការណ៍ទីមួយ ។

គោលការណ៍ទីពីរ៖ មិត្តកុំប៉ះពាល់ជយភណ្ឌឲ្យសោះ ។

គោលការណ៍ទីបី៖ មិត្តកុំប៉ះពាល់នារីឲ្យសោះ ។ នារីកូនចៅអ្នកភូមិក៏ដោយ នារីជាអ្នកទោសដែលនៅជិតនឹងដៃយើងក៏ដោយ ។

ខ្ញុំមិនប៉ាានសោះ ខ្ញុំខំគោរពគោលការណ៍បីហ្នឹង ។ ខ្ញុំជឿថា ខ្ញុំអាចរស់បាន ទល់សព្វថ្ងៃនេះ ក៏ដោយសារ ខ្ញុំខំគោរពគោលការណ៍បីហ្នឹងដែរ ។

ស៖ សំណួរទីពីរ តាំងពីអ្នកឯងនៅជាប្រធានម-១៣ តើមានដែលសម្លាប់មនុស្សដោយផ្ទាល់ដៃអ្វើ?

ឆ៖ ខ្ញុំសុំនិយាយឲ្យវែងតិចទៅចុះ ។ នៅពេលដែលបង ឆាយ គឹមហ៊ គាត់ណែនាំខ្ញុំ ខ្ញុំថាខ្ញុំមិនប៉ាានសម្លាប់មនុស្សទេ ។ បង គឹមហ៊ គាត់ថា អាហ្នឹងជាចំណុចខ្សោយរបស់បញ្ញាជន ហើយជាពិសេសចំណុចខ្សោយរបស់មិត្តហើយ ។ ត្រូវរៀនសូត្រពីកសិករ ទុកឲ្យកសិករគេធ្វើចុះ មិត្តចាំតែបញ្ជាឲ្យគេទៅបានហើយ ។

ដូច្នេះ ជាគោលការណ៍ គឺវានៅក្នុងកន្លែតហ្នឹង ច្បាស់លាស់ គោលការណ៍វានៅត្រង់បញ្ហានេះច្បាស់លាស់ ។ ឯចំណែក ក្នុងការអនុវត្តវិញ ខ្ញុំពិតជាបានណែនាំគេអំពីយុទ្ធវិធីសម្លាប់ ។ ខ្ញុំពិតជាបានប្រគល់ឈ្មោះឲ្យគេតាមគោលការណ៍ ដូចខ្ញុំឆ្លើងឆ្លើយជាមួយលោក គឹមស្វន អំមិញអ៊ីចឹង ឲ្យតែកាលណាសួរចប់ មេថា អឺ! ពេញចិត្តហើយ ។ ខ្ញុំឲ្យកូនចៅយកចេញទៅ ។

ដូច្នេះ ថាឲ្យសម្លាប់ផ្ទាល់ដៃ សុំនិយាយម៉ាត់ម្តងទៀត ខ្ញុំនិយាយច្រើនដងហើយ សុំនិយាយជម្រាបមេធាវីម្តង ថាអត់ដែលសម្លាប់មនុស្សដោយផ្ទាល់ដៃទាល់តែសោះ ។

[១០:២៣:៣២]

ស៖ អត់បាន អត់ដែលបានសម្លាប់មនុស្សដោយផ្ទាល់ដៃទេ ចុះថ្នាក់លើគេប្រគល់មកជាប្រធានម-១៣ តើថ្នាក់ប្រគល់សិទ្ធិឲ្យលោកសម្លាប់មនុស្សទេ?

ឆ៖ អារឿងមនុស្ស ដែលគេសម្រេចចាប់ ខាងម-១៣ ត្រូវតែដាក់គុកឲ្យគេ សួរចម្លើយឲ្យគេឲ្យបានហើយកម្ទេចឲ្យគេ នេះជាគោលការណ៍ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ក្នុងការអនុវត្តជាក់ស្តែង បានចម្លើយហើយខ្ញុំរត់ទៅសួរគេ គេថាឲ្យកម្ទេច អាហ្នឹង ខ្ញុំក៏កម្ទេចទៅ ។ បើថា អេស៎! កុំអាល ឌុច សួរអានេះតិចទៀតមើល ខ្ញុំក៏រត់មកឲ្យគេសួរតទៅទៀត ដល់កាលណាគេចិត្តហើយ គេថាឲ្យកម្ទេច ក៏កម្ទេចទៅ នេះក្នុងន័យអនុវត្តជាក់ស្តែង ។

ស៖ អ៊ីចឹងបានចម្លើយហើយ លោកអត់មានទៅ-- ឲ្យបញ្ជូនទៅឲ្យគេសម្លាប់ភ្លាម ឲ្យកម្ទេចភ្លាមទេទាល់តែសួរយោបល់គេសិន ។

ឆ៖ សិន, ជាឧទាហរណ៍ លោកមេធាវីអាចឃើញស្រាប់ហើយ ក្រោយ១មករា ដែលខ្ញុំដាច់ខ្សែពីខាងលើ ខ្ញុំនៅសល់អ្នកទោសប្រហែលជា១០នាក់ ខ្ញុំរក្សាទុកនៅហ្នឹងរហូត ដល់ថ្ងៃ៣០ មេសា ដែលខ្ញុំជួបមេ មេឲ្យបែងចែកជាពីរ ខ្ញុំគោរពតាមការហ្នឹងបែងចែកជាពីរ ។

ដូច្នេះ មិនប៊ានធ្វើខុសពីរឿងអីៗអ៊ីចឹងទេ ។ ដូច្នេះ សួរចម្លើយហើយហ្នឹង វាទាល់តែគេ *អូខេ* មកបានៗខ្ញុំយកចេញនេះតាម ។

[១០:២៥:០១]

អ្នកបកប្រែ៖

សុំអភ័យទោស, លោកចៅក្រម សុំឲ្យជនជាប់ចោទ និងមេធាវី ធ្វើការផ្អាកបន្តិច ដើម្បីរង់ចាំឲ្យអ្នកបកប្រែ បកប្រែទាន់នៅពេលគាត់បញ្ចប់ឃ្លារបស់គាត់ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

សុំៗមានការពន្យឺតបន្តិច ដោយសារតែមានការ ការបកប្រែមានបញ្ហា ដោយសារគាត់ស្តាប់ហើយ ឆ្លើយភ្លាមទៅ ការបកប្រែមិនទាន់ ។

សុំៗពន្យឺត បង្អង់ នៅពេលដែលឆ្លើយណ៎ា លោកជនជាប់ចោទ ។

សូមអញ្ជើញបន្តទៀត ។

សួរដោយលោក ការ សាវុត្ថ៖

ស៖ អ៊ីចឹង មតិទូទៅ គេតែងឡើងថា លោកជាប្រធានគុក លោកសម្លាប់ច្រើនណាស់ ។

លោកព្រមទទួលទេ?

ឆ៖ ក្នុងឋានៈជាប្រធានមន្ទីរ១៣ ក៏ដោយ ក្នុងថ្នាក់ជាប្រធានមន្ទីរស-២១ ក៏ដោយ ។

ឧក្រិដ្ឋកម្មគ្រប់បែបយ៉ាង ទាំងដាក់ឃុំឃាំងក្នុងលក្ខខណ្ឌអមនុស្សធម៌ជាទីបំផុត ទៅលើមនុស្សរួមទាំងស្ត្រី និងកុមារផង រហូតទៅដល់សម្លាប់ទាំងស្ត្រី ទាំងកុមារផង ។

ខ្ញុំទទួលទាំងអស់ បើគ្មានខ្ញុំនៅហ្នឹងនេះ ជាអ្នកបញ្ជាឲ្យអនុវត្តគោលការណ៍ឲ្យបានហ្មត់ចត់ទេ ។ អាហ្នឹងគេផ្តាស់អ្នកផ្សេងទៀតក៏ពិតមែន ។ ក៏ប៉ុន្តែនៅក្នុងទីនោះ ខ្ញុំជាបង្គោលឲ្យគេទាំងអស់គ្នាអនុវត្តគោលការណ៍នេះ ។

ដូច្នេះ ឧក្រិដ្ឋកម្មនេះវានៅលើខ្ញុំ អត់ផ្ដើយដាក់អ្នកណាទេ ។ ពិតជានៅលើខ្ញុំហើយ ។

ស៖ បាទ, សូមអស់សំណួរហើយ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

លោកមេធាវី ហ្សង់ស្វ័រ រូ មានសំណួរអ្វី ចង់សួរដល់ជនជាប់ចោទថែមទៀតទេ?

សូមអញ្ជើញ បាទ ។

[១០:២៦:៥៨]

សួរដោយលោក ហ្សង់ស្វ័រ រូ៖

អរគុណ ។

លោក ឌុច នៅពេលដែលលោក ឡាវ៉ែន៍ បានចាប់ផ្ដើមតាំងសំណួរជូនលោក យើងបាននិយាយបន្តិចអំពីបក្សកុម្មុយនីស្ដកម្ពុជា ហើយនិងការចូលរួមរបស់លោកនៅក្នុងបក្សនេះ។

ស៖ ដូច្នេះ ខ្ញុំចង់ឲ្យលោក ធ្វើការពន្យល់ជូនយើងខ្ញុំ នៅក្នុងបក្សកុម្មុយនីស្ដកម្ពុជានេះ ថាតើមានន័យយ៉ាងម៉េចចំពោះពាក្យថា “សម្ងាត់”នោះ? ថាតើលោកធ្វើការយ៉ាងម៉េច? ដោះស្រាយយ៉ាងម៉េចចំពោះបញ្ហាសម្ងាត់ នៅពេលដែលលោកធ្វើការនៅម-១៣ និងនៅស-២១ ថាតើគោលការណ៍នៃពាក្យថា “សម្ងាត់” នេះនៅក្នុងបក្សកុម្មុយនីស្ដកម្ពុជា មានន័យយ៉ាងម៉េច?

ជនជាប់ចោទ៖

ឆ៖ ខ្ញុំតាំងពីចូលធ្វើបដិវត្តន៍មក គេអប់រំឲ្យរក្សាការសម្ងាត់ ។

ឧទាហរណ៍ យើងទៅបាចត្រាក់ ទោះបីគេប៉ាន់ប្រមាណត្រូវថាយើងអ្នកបាចក៏ដោយ ក៏យើងមិនត្រូវដើរអួតប្រាប់គេថាខ្ញុំអ្នកបាចទេ នេះទីមួយ។ ទីពីរ តើខ្សែបក្សរបស់អ្នកឯងជាប់នឹងអ្នកណា? អ្នកណានៅពីលើអ្នកឯងខាងការងារបក្ស? មិនត្រូវប្រាប់អ្នកណាទេ ។ អ្នកណានៅពីក្រោមអ្នកឯង? ក៏មិនត្រូវប្រាប់គេដែរ ។ ខ្ញុំចេញពីស្លាន់ ការងារបក្សនៅស្លាន់នៅតែដើរ ខ្ញុំមានអ្នកបន្តវេន តែខ្ញុំអត់និយាយឈ្មោះអ្នកណាទេ ។ ការងារនៅម-១៣ ស្អែក ឧបមាថា៥ថ្ងៃទៀត ចាប់ កុយ ធួន ហើយ *(សុំទោស)* ខ្ញុំនិយាយហ្នឹងហួសហើយ ។ ឧទាហរណ៍ គេឲ្យឈ្មោះ ពត ប្រាជ្ញ សុន ហៅ ពត មកឲ្យខ្ញុំសួរចម្លើយ តាម៉ុក ស្ដីឲ្យខ្ញុំយ៉ាងម៉េច ក៏ខ្ញុំអត់ត្រូវប្រាប់អ្នកណាដែរ ។

[១០:៣០:១៥]

ហ្នឹងខ្ញុំសម្លាប់អ្នកណា? បានន័យថា ឲ្យគេសម្លាប់អ្នកណា? ប៉ុន្មាននាក់? កប់ត្រង់ណាក៏មិនត្រូវនិយាយត្រង់ណាដែរ ។ ឧទាហរណ៍មួយទៀត មិត្តសំ ប្រធានមន្ទីរ-២០១ មកឲ្យខ្ញុំរង់ចាំចាប់មនុស្សម្នាក់ ។ ខ្ញុំចេញទៅរង់ចាំ ខ្ញុំអត់ប្រាប់អ្នកណាក្រៅអំពីកម្លាំងដែលខ្ញុំត្រូវនាំចេញទៅចាប់ហ្នឹងទេ ។ ដូច្នេះអ្នកណាមើលមក ក៏ឃើញខ្ញុំនាំកម្លាំងទៅចាប់ ខ្ញុំចាប់ ក៏ប៉ុន្តែខាងលើគេសម្រេចរួចទៅហើយ ។

ដូច្នេះ ការធ្វើរក្សាការសម្ងាត់បែបនេះ យើងបានលាក់បានអ្នកសម្រេច យើងលាក់បានគ្រប់កិច្ចការងារទាំងអស់ ។ ខ្ញុំឮពាក្យស្លោកមកក្រោយ តែខ្ញុំមិនរៀនទេហ្នឹង ។ គេថា "លាក់ខ្លួសរស់បានយូរ" ឬក៏គេហៅថា "សម្ងាត់បួនមិន" មិននិយាយ មិនដឹង មិនឃើញ មិនឮ ។ ដូច្នេះគេឲ្យយើងខំរក្សាការសម្ងាត់គ្រប់សកម្មភាពទាំងអស់បែបនេះ ។ សូម្បីតែកន្លែងកប់សាកសពរបស់ម-១៣ហ្នឹងក៏ដោយក៏មិនឲ្យអ្នកណាគេទៅអើតដែរ ។

ខ្ញុំបានជម្រាបលោកសហព្រះរាជអាជ្ញាម្សិលមិញហើយ ខ្ញុំមានការទាក់ទងរាប់អានគ្នា ជាមនោសញ្ចេតនា-- ខ្ញុំបានរាប់អានជិតស្និទជាមួយនឹងប្រធានភូមិ ។ មែនប្រធានភូមិនៅជុំវិញហ្នឹង គេឲ្យសុខខ្ញុំ ខ្ញុំរាប់អានគេ ។ ដូច្នេះ ការងារគេៗផ្សេង ការងារគេៗដឹង ការងារខ្ញុំ ខ្ញុំដឹង ក៏ប៉ុន្តែ មនោសញ្ចេតនារាប់អានគ្នា ។ ការងាររាប់អានគ្នា ខ្ញុំរាប់អានគ្នា គោរពគ្នា យកអាសារគ្នាក្នុងឋានៈជាអ្នកបដិវត្តន៍ដូចគ្នា ។ ដូច្នេះសរុបមកវិញ យើងខ្ញុំរក្សាសម្ងាត់គ្រប់បញ្ហា ។

គ្រប់ការងារទាំងអស់ស្ថិតនៅក្នុងសម្ងាត់ ។ មានពាក្យស្លោកមួយទៀត គេនិយាយថា "រក្សាសម្ងាត់បាន ជ័យជម្នះហាសិបភាគរយហើយស្រេច" ។

[១០:៣៥:១៤]

សៈ លោកបាននិយាយថា នៅពេលដែលអ្នកយាមថ្មីមក ម-១៣ លោកធ្វើការអប់រំអំពីបញ្ហានយោបាយ ។ ថាតើនៅពេលនោះលោកបានបង្រៀនពួកគេ អំពីបញ្ហាសម្ងាត់និងគោលការណ៍ដែរ ឬទេ? ហើយលោកបានប្រាប់គេដែរ ឬទេនៅពេលមានការរំលោភ? ឬក៏បំពានទៅលើសម្ងាត់នេះពួកគេនឹងទទួលទណ្ឌកម្ម?

ឆៈ សម័យនោះ មូលដ្ឋានចាស់ដូចនៅអមលាំង អំពីការលាក់ការណ៍សម្ងាត់នេះគ្រប់គ្នា ។ ទីតាំងរបស់ម-១៣ ប្រជាជននៅអមលាំងស្គាល់ហើយ ។ មុខខ្ញុំ ឈ្មោះខ្ញុំ ប្រជាជននៅអមលាំង នៅភូមិជុំវិញនុ៎ង ស្គាល់ទាំងអស់ គេស្គាល់ទាំងអស់ ។ តែគេមិននិយាយ មិនប្រាប់អ្នកណា ។ នេះខ្ញុំនិយាយអំព លក្ខណៈរួមដែលប្រជាជនយើង ខ្ញុំដឹង ។

ដោយឡែកសំណួររបស់ៗលោកមេធាវីសួរថា យុទ្ធជន ដែលខ្ញុំយកមកធ្វើកងការពារ តើខ្ញុំអប់រំទេ?

មុននឹងអប់រំអី? ត្រូវអប់រំអំពីការសម្ងាត់ហ្នឹងជាការចាំបាច់ ។ អប់រំជញ្ជាំមួយថ្ងៃ ហើយមួយថ្ងៃទៀត មួយអាទិត្យហើយ មួយអាទិត្យទៀត រហូត ។ ធម្មតាតាមពិសោធន៍របស់ខ្ញុំ អាការសម្ងាត់នេះ ទោះបីមានលក្ខណៈវា-- ទោះបីមានលក្ខណៈ*ក្លាសស៊ិក*យ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏ត្រូវតែរំឭកជាប់ អប់រំជាប់ បើមិនដូច្នេះទេៗ វារសាប់រសាយ វាហើរ ។

[១០:៣៩:០៣]

ស៖ ខ្ញុំអាចនិយាយថា នៅក្នុងបក្សពីលើដល់ក្រោមនៅក្នុងឋានានុក្រមនេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវតែរក្សាការសម្ងាត់ ហើយអ្នករាល់គ្នាបានដឹងថា ប្រសិនបើគាត់រំលោភទៅលើការណ៍សម្ងាត់នេះ គឺជីវិតរបស់គាត់ស្ថិតនៅក្នុងសភាពគ្រោះថ្នាក់ ។ ដូច្នេះ នេះជាចម្លើយមួយដែលលោកឆ្លើយត្រឹមត្រូវដែរឬទេ?

ឆ៖ នេះជាការពិតៗ ។

ស៖ លោកតែងតែ--យើងជារឿយៗនិយាយចំពោះមុខតុលាការនេះថា “លោកទទួលការកម្ទេចលោកគោរពបញ្ជាពីថ្នាក់លើ” ខ្ញុំអាចសន្និដ្ឋានពីចម្លើយនេះថា នៅក្នុងបក្ស អ្នករាល់គ្នា គឺគោរពបញ្ជាពីថ្នាក់លើចំពោះតួនាទីរបស់គាត់នៅក្នុងឋានានុក្រម ហើយអ្នកដែលមិនគោរពបញ្ជារបស់ថ្នាក់លើ គឺគាត់នឹងជួបបញ្ហាជីវិតរបស់គាត់ស្ថិតនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់?

ឆ៖ ត្រូវហើយ នេះក៏ជាការពិត ដែលអ្នកណាក៏គេមើលឃើញអ៊ីចឹង ហើយលោកមេធាវីក៏អាចមានប្រសាសន៍អំមិញរបៀបហ្នឹង ។

[១០:៤០:៣៩]

ស៖ លោកបាននិយាយថា ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវជូន វន វ៉េត ខ្ញុំរាយការណ៍ជូន វន វ៉េត ។ ថាលោកនិយាយថា វន វ៉េត ខ្លួនឯង ក៏គោរពថ្នាក់លើដែរ ឬក៏យ៉ាងម៉េច? លោកជឿដែរឬទេថា វន វ៉េត បន្ទាប់មកស្លាប់នៅស-២១ នេះ គឺដោយតែគាត់មិនគោរពបញ្ជារបស់ថ្នាក់លើរបស់គាត់ឬយ៉ាងម៉េច? តើវាត្រឹមត្រូវដែរឬទេក្នុងការនិយាយដូច្នេះ?

ឆ៖ ចំពោះ បងវន ខ្ញុំមិនដែលគាត់ល្មើសនឹងបញ្ជារបស់បង ប៉ុល ទេ ។ ខ្ញុំបាននិយាយអំពីការជជែកគ្នារវាង បងម៉ុក ហើយនិង បងវន ក្នុងករណីដោះលែង TC១ ។ វាបង្ហាញឲ្យឃើញថា វន វ៉េត ចេញមុខការពារសេចក្តីសម្រេចរបស់លេខាបក្ស ។ គាត់ចេញមុខការពារសេចក្តីសម្រេចចិត្តរបស់លេខា

បក្សយ៉ាងនេះ គេហៅថា "គោរពថ្នាក់លើ" ហើយ ។ នៅពេលដែល បងវន គេចាប់ ខ្ញុំមិនបានកំណត់មូលហេតុអីច្បាស់លាស់ទេ ដូចខ្ញុំបានជម្រាបលោកចៅក្រមស៊ើបអង្កេតរួចហើយ ។ នៅពេលដែលខ្ញុំចូលទៅជួប បងវន នៅពេលដែលគេចាប់ហើយមកភ្លាម ដើម្បីសុំខមាទោសគាត់ផង ហើយសុំយោបល់គាត់ផង ។ ពេលហ្នឹង បងវន ថា បងប៉ុល ទៅត្រដេវរិច យកជើងទ្រមេឃ អ្នកណាក៏គាត់មិនទុកចិត្តដែរ ។

ស៖ សូមអភ័យទោស នៅពេលដែលយើងនិយាយអំពី បងប៉ុល ។ លោកសំដៅលើ ប៉ុល ពត ឬយ៉ាងម៉េច?

[១០:៤៥:១០]

ឆ៖ ខ្ញុំសូមតទៅទៀត។ ខ្ញុំសូមតទៅទៀតថា ការចាប់ វន វ៉េត នេះ ដោយសារការសង្ស័យរបស់ ប៉ុល ពត ។ ខ្ញុំមិនបានកំណត់ថា តើមកពី បងវន គាត់ល្មើសវិន័យប៉ុន្មានដង? ល្មើសសេចក្តីសម្ងាត់ប៉ុន្មាន-- អ៊ូនេះ! ល្មើសមិនព្រមគោរព បងប៉ុល ប៉ុន្មានដង? ខ្ញុំអត់ដឹងទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ គាត់ល្មើសរហូតដល់ធ្វើឲ្យគេមិនទុកចិត្ត ។ សរុបមក បាតុភាពល្មើសវិន័យសុទ្ធតែនាំទៅរកសេចក្តីស្លាប់ ។ បាតុភាពល្មើសមិនគោរពខាងលើសុទ្ធតែនាំទៅរកសេចក្តីស្លាប់ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

លោកមេធាវីមានសំណួរអីនៅច្រើនទៀតទេ? នៅមានសំណួរច្រើនទៀតទេ? ឥឡូវនេះអង្គជម្រះប្រកាសសម្រាកម្ភៃមីនុត ។ ម៉ោង១១:០៥នាទី ត្រឡប់ចូលមកវិញ សូមបន្តកិច្ចដំណើរការនីតិវិធីយើងទៀត ។ សូមសម្រាកចុះ ។

លោកស្រី សែ កុលវុឌ្ឍី៖

សូមអញ្ជើញក្រោកឈរ!

[សវនាការសម្រាកពីម៉ោង ១០:៤៦ នាទី ដល់ម៉ោង ១១:១០នាទី]

លោកស្រី សែ កុលវុឌ្ឍី៖

សូមអញ្ជើញអង្គុយចុះ!

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អង្គជំនុំជម្រះប្រកាសបន្តកិច្ចដំណើរការនីតិវិធីសវនាការ ។ ហើយជាបន្តនេះសូមអញ្ជើញលោកមេធាវី ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ ឡើងបន្តនូវសំណួរដល់ជនជាប់ចោទបន្តទៀត ។ សូមអញ្ជើញ ។

សួរដោយលោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ៖

ស៖ អរគុណលោកចៅក្រម ។ ដូច្នេះយើងបានឈប់អម្បាញ់មិញនេះ គឺបានមិនលើកឡើងទាក់ទងទៅនឹង-- ឈប់លើកឡើងអំពីភាពសម្ងាត់ហើយ ។ ហើយយើងកំពុងនិយាយអំពីភាពចាំបាច់នៃការគោរព ។ ខ្ញុំជឿថា យើងបានយល់ពីចម្លើយរបស់លោក ដែលលោកខ្លួនឯងបានគោរពបញ្ជារបស់ថ្នាក់លើដោយមានការភ័យខ្លាច ដូច្នេះ ហើយទើបលោកគោរពបញ្ជាថ្នាក់លើ ។ ថាប្រធានរបស់លោកផ្ទាល់គោរពលោកដែរឬទេ? គោរពដូចគ្នាដែរឬទេ? ដូចអារម្មណ៍ដែលគេភ័យខ្លាចហ្នឹង តើគេនឹងគោរពលោកដែរឬទេ?

ឆ៖ រឿងនេះគឺអ៊ីចឹងហើយ ។

ស៖ អ្នកយាមមួយចំនួនពីម-១៣ ហើយយើងគឺដូចនៅ ឃើញដូចនៅស-២១ ផងដែរ ។ លោកគឺជាអ្នកផ្ដាច់ការ មេមួយផ្ដាច់ការ មេផ្ដាច់ការ ។ ថាតើលោកនិយាយយ៉ាងម៉េចចំពោះការលើកឡើងដូច្នេះ?

ឆ៖ ដំបូងខ្ញុំសូមឆ្លើយមួយម៉ាត់ ថាប្រាកដជាអ្នកដឹកនាំមួយដែលមានអំណាចពិតប្រាកដ ។ ខ្ញុំមិនដែលនិយាយពាសវាលពាសកាលទេ អ្នកណាក៏ខ្លាចដែរ តែខ្ញុំនិយាយម៉ាត់ណា ខ្ញុំធ្វើម៉ាត់ហ្នឹង ។ វន វ៉េត គាត់ឲ្យគំរូខ្ញុំអារបៀបហ្នឹង គាត់មិនមាននិយាយទេ តែនិយាយគាត់ធ្វើ ។ សុន សេន ក៏ឲ្យគំរូខ្ញុំអ៊ីចឹង ។ ពាក្យស្លោករបស់អ្នកដឹកនាំគឺ "ទន់ភ្លន់តែម៉ឺងម៉ាត់" ។

ស៖ របៀបនៃការអនុវត្តអំណាចនេះគឺ របៀបនេះគឺបានបង្កើតបន្តទៀតនៅក្នុងថ្នាក់ក្រោមដែរឬទេ? ថាតើបុគ្គលិកក្រោមបង្គាប់របស់លោកគឺថាគាត់មានអំណាចដូចគ្នាដែរ ឬទេនៅក្រោមឋានានុក្រមនៃជួរ ខ្សែបញ្ជានេះ?

[១១:១៤:៣៨]

ឆ៖ ធម្មតាមិនដែលមានការដូចគ្នាសុទ្ធសាធទេ ។ កម្មាភិបាលដែលមកពីកងពល៧០៣ ច្រើនតែមានរូបភាពច្រងេងច្រងាង មាត់ឡូឡាបន្តិច។ ច្រើនតែមានមាត់ឡូឡា មាត់ធំមាត់តូចបន្តិច ។ ចំណែកខ្ញុំខ្ញុំហ្នឹង ក៏ប៉ុន្តែខ្ញុំថាម៉ាត់ណា គឺម៉ាត់ហ្នឹង អ្នកណាក៏ខ្លាចខ្ញុំដែរ សូម្បីតែអនុប្រធានខ្ញុំជួនកាលញ្ញាក់សាច់

នឹងខ្ញុំដែរ ។ ដូច្នេះ អារឿងឫកពាក្នុងឋានៈដឹកនាំមិនដូចគ្នាពីកម្មាភិបាលមួយទៅកម្មាភិបាលមួយ ។ ក៏ប៉ុន្តែកម្មាភិ--

ស៖ ខ្ញុំចង់និយាយអំពីការស្វ័យទិតៀន ការប្រជុំស្វ័យទិតៀន ដែលលោកបាននិយាយ ហើយវាជាផ្នែកនៃគោលនយោបាយរបស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា ។ លោកបានឆ្លើយតបទៅនឹងសំណួរមុនៗទាក់ទងទៅនឹង មានអ្វីកើតឡើងនៅក្នុងកិច្ចប្រជុំស្វ័យទិតៀន ដូច្នេះខ្ញុំមិនលើកឡើងបញ្ហានេះទេ។ ខ្ញុំចង់សួរ ហើយសូមឲ្យលោកពន្យល់យើងខ្ញុំ អំពីទស្សនទានរបស់បក្ស ។ តើអ្វីជាគោលបំណងរបស់-- នៅក្នុងកិច្ចប្រជុំដែលទាក់ទងទៅនឹងកិច្ចប្រជុំស្វ័យទិតៀននេះ មានគោលបំណងក្នុងការចង់បានអ្វីនៅក្នុងបក្ស?

ឆ៖ ប្រជុំទិតៀន ស្វ័យទិតៀននេះ ជាពាក្យប្រែៗទៅជាភាសាបរទេស ដើម្បីឲ្យស្រួលយល់ ។ តាមពិតគេហៅពាក្យចំរបស់គេ គេហៅ “ប្រជុំជីវភាពបក្ស” ។ យើងត្រូវការប្រជុំជីវភាពបក្សនេះ ដូចយើងត្រូវការបាយសម្លអីចឹង ។ យើងត្រូវការប្រជុំជីវភាពបក្ស ដូចយើងត្រូវការបាយសម្ល ។ ខានហូបមិនបាន ។ “ប្រជុំជីវភាពបក្ស” ដើម្បីកសាងអី? ដើម្បីកសាងទស្សនៈនយោបាយថ្មី ដែលស្របមិនស្របនឹងគោលនយោបាយរបស់បក្សក្នុងរយៈកាលនីមួយៗ យើងកសាងគ្នាឲ្យយល់ ។ យើងកសាងឲ្យយល់អំពីគោលនយោបាយនៅក្នុងជីវភាព នៅក្នុងការប្រជុំជីវភាព ។ ដូច្នេះ យើងយកមាគ៌ានយោបាយរបស់បក្សក៏ដោយសារ “ប្រជុំជីវភាព” ។ យើងមានគោលជំហរសតិអារម្មណ៍ថ្មីក៏ដោយសារយើង “ប្រជុំជីវភាព” ។

[១១:២០:១៧]

យើងកសាងគោលជំហរសមូហភាព កម្ចាត់ចោលគោលជំហរស្វ័នតួ លះបង់គោលជំហរស្វ័នតួ គោលជំហរបុគ្គល គោលជំហរអំណាច ។ យើងកសាងគោលជំហរសមូហភាព ។ យើងកសាងគោលជំហរគោរពអង្គការវិន័យ ។ កាលណាយើងមានគោលជំហរ អង្គការវិន័យនៅក្នុងខ្លួនយើងចេះគោរពថ្នាក់លើ យើងចេះគោរពសេចក្តីសម្រេចចិត្តរបស់បក្ស យើងទុកនេះជាសារសំខាន់ ។

ឧទារណ៍មួយទៀត ខាងគោលជំហរចាត់តាំង ខាងគោលជំហរចាត់តាំងនៅឆ្នាំ១៩៨៣-៨៤ ។ អូយយូយ! ខ្ញុំច្រឡំបាត់ហើយសុំទោស ខ្ញុំច្រឡំ។ នៅឆ្នាំ១៩៧៣ ឬ៧៤ បក្សលើកមាគ៌ាចាត់តាំងមួយច្បាស់លាស់ ។ មាគ៌ាវណ្ណៈណា កម្មាភិបាលវណ្ណៈនោះ ។ ដូច្នេះ បើគេកើតមកជាកសិករក្រីក្រ ត្រូវតែប្រកាន់វណ្ណៈដឹកនាំយើង ។ នៅក្នុងតំបន់៣២ ខ្ញុំសូមជូនឧទាហរណ៍មួយ ពីដើមមក ឆាយ គឹមហ៊

គាត់គ្រប់គ្រងកសិករប៉ុន្មាននាក់នៅពីក្រោមគាត់ ក្នុងឋានៈកម្មាភិបាលតំបន់ដូចគ្នា។ ដល់ក្រោយចេញមាក៏ហ្នឹងមក ឆាយ គឹមហ៊ា ធ្លាក់ទៅនៅខាងក្រោមគេ ឡើងកសិករគេដឹកនាំ ។ ក្រោយឆ្នាំ១៩៧៥ តាម៉ុក ឡើងជាបុគ្គលទីបួន ច្បាស់ថែសកសិករក្រីក្រ ។ នេះគេហៅថា ការប្រជុំជីវភាពដើម្បីកសាងគោលជំហរនយោបាយ ដើម្បីកសាងគោលជំហរសតិអារម្មណ៍ និងគោលជំហរចាត់តាំងឲ្យសមស្រប ទៅតាមគោលជំហរនយោបាយ និងគោលជំហរចាត់តាំងរបស់បក្ស ។ យ៉ាងនេះហើយបានជាគេហៅការប្រជុំទិតៀន និងស្វ័យទិតៀន ហៅថា "ប្រជុំជីវភាពបក្ស" ។

ស៖ ដូច្នេះ ដើម្បីធ្វើការក្តោប និងសន្និដ្ឋាន និងសង្ខេប នៅពេលនោះលោកខ្លួនឯង គឺមានតួនាទីជាអ្នកដឹកនាំ និងប្រធានម-១៣ ។ អ្វីដែលលោកធ្វើការនោះគឺ ប្រព័ន្ធមួយដែលប្រតិបត្តិការក្រោមភាពសម្ងាត់ ដូចដែលលោកបានលើកឡើង ដោយផ្អែកទៅលើការគោរពបញ្ជាដាច់ខាតរបស់ថ្នាក់លើ ហើយនិងពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការកសាងទៅលើ ការកម្ទេចទៅលើជាតិ ហើយគឺចំណុចទាំងអស់នេះ គឺបានអនុវត្តនិងប្រតិបត្តិការឡើងក្នុងសង្គ្រាមគ្រប់គ្រងអំណាច គឺដើម្បីធ្វើការចាប់យកអំណាច ។

ឆ៖ ការងារនេះ មិនមែនតែនៅក្នុងសង្គ្រាមដើម្បីដណ្តើមអំណាចទេ គឺជាជីវិតបក្ស បក្សវណ្ណៈអធនប្រកាន់គោលជំហរហ្នឹង នេះជាធាតុពិតរបស់វណ្ណៈអធន នៅលើសកលលោកគ្រប់បក្ស និយាយពិសេសឲ្យចំ ។

[១១:២៧:៤៦]

ស៖ យើងនិយាយអំពីម-១៣ ដូច្នេះ ហើយខ្ញុំនិយាយអំពីសង្គ្រាមស៊ីវិលនៅពេលនោះ យើងនិយាយអំពីម-១៣ ។ មានសំណួរពីរ និងបីបន្ថែមទៀត លោកសហព្រះរាជអាជ្ញាលោក ពេទីត បានសួរលោកកាលពីម្សិលមិញចំពោះសំណួរមួយចំនួន ចំពោះលទ្ធភាពរបស់លោកក្នុងការធ្វើការធ្វើដំណើរទៅកន្លែងផ្សេងៗ ក្នុងឋានៈជាប្រធានម-១៣ ហើយសហព្រះរាជអាជ្ញាសុំឲ្យលោកនៅពេលនោះ បញ្ជាក់នូវអ្វីដែលបានកើតចំពោះលោក ដែលលោកចំណាយពេលមួយយប់នៅក្រៅម-១៣ ។

ដូច្នេះ យើងខ្ញុំសូមលើកបញ្ជាក់បន្ថែមបន្តិចទៅលើចំណុចនេះ ។ លោក ឌុច ថាតើមានតាម-- អ្វីដែលលោកចាំ តើលោកចំណាយប៉ុន្មានយប់នៅដេកនៅក្រៅម-១៣ នៅអំឡុងឆ្នាំ៧១ និង៧៥ តើលោកស្នាក់ខាងក្រៅពីម-១៣ នេះប៉ុន្មានយប់ដែរ?

ឆ៖ ខ្ញុំបានជម្រាបលោក រ៉ូបឺត ពេទីត កាលពីម្សិលមិញហើយ ខ្ញុំជម្រាបគាត់ថា ខ្ញុំជាមួយនឹងវន វ៉េត ខ្ញុំបានទៅដេកនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ជាមួយនឹងគាត់ ។ តែជាមួយនឹងលោកគ្រូ សុន សេន ខ្ញុំមិន

ដែលបានទៅដេកទេ ។ ជាមួយនឹង វន វ៉េត ដំបូងថ្ងៃទៅទទួលបញ្ជាចាត់តាំងមន្ទីរ១៣នេះ ខ្ញុំទៅជួបគាត់ គាត់ប្រុងខន្ទេសនាមការងារ នៅល្ងាចថ្ងៃ២០ កក្កដា ហ្នឹងឯង ។ ប៉ុនដល់គាត់មានភ្ញៀវមកពីភ្នំពេញជាកម្មាភិបាលសម្ងាត់របស់កម្លាំងក្រុងភ្នំពេញ គាត់ក៏ឲ្យខ្ញុំចងអង្រឹងដេកនៅមន្ទីរគាត់ ព្រឹកឡើងសឹមខ្ញុំមកវិញ ។ ឯចំណែកមួយលើកទៀត ខ្ញុំទៅថ្ងៃដែលពួកគេវ៉ៃគុកហ្នឹង ខ្ញុំទៅដល់ម៉ោង៧ ខ្ញុំជួបគាត់ រាយការណ៍ជូនគាត់ហើយ ។ ខ្ញុំប្រញាប់ត្រឡប់មកវិញ ។ ឯចំណែក ថ្ងៃមួយនោះពេលដែល វន វ៉េត អញ្ជើញមកត្រឡប់មកពីវៀនវិញ ខ្ញុំជួបគាត់ពីថ្ងៃ ហើយគាត់ដល់ឃើញខ្ញុំគាត់អរដែរ គាត់ថា មិត្ត ឌុច យប់នេះនៅដេកនេះហើយ ។ ដូច្នេះ យប់នោះមែន ខ្ញុំមានការងារពិគ្រោះជាមួយនឹងគាត់ច្រើនណាស់ ខ្ញុំសូមទុកការងារពិគ្រោះរឿងអីខ្លះសិន ខ្ញុំនិយាយតទៅទៀត ។

ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ម្តងទៀត ជាមួយលោកគ្រូ សុន សេន។ គាត់ហៅខ្ញុំទៅមានម៉ោងមានពេល ចេញពីធ្វើការត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ។ ជាមួយនឹង ជូ ជេត ខ្ញុំមានលិខិតដើរផ្លូវកាលណាខ្ញុំមានកាន់ការចាំបាច់ ខ្ញុំទៅជួបការងារហើយ ខ្ញុំត្រឡប់មកវិញ ។ ក្នុងការប្រជុំជីវភាពក៏ខ្ញុំមិនដែលហ៊ាន មិនមានសិទ្ធិ មិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិ ខ្ញុំមិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិប្រជុំនៅកន្លែងទេ ត្រូវទៅប្រជុំនៅលេខាផ្ទះ មន្ទីរ ៣០៥ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំទៅពីព្រឹកប្រជុំចប់ល្ងាចខ្ញុំត្រឡប់មកវិញ ។ មន្ទីរខ្ញុំនៅអមលាំង មន្ទីរ៣០៥ នៅភូមិក្រាំងបេង ឃុំពាង ។

នៅពេលដែលបានម៉ូតូ អាហ្នឹងដែលខ្ញុំប្រើពាក្យជិះម៉ូតូដើរលេង ។ ដែលខ្ញុំប្រើពាក្យជិះម៉ូតូដើរលេងហ្នឹង គឺខ្ញុំទៅផ្ទះ សឺន វិសុទ្ធ ហៅ កន ប្អូនរបស់មេខ្ញុំហ្នឹង ដើម្បីរង់ចាំដំណឹងពីមេៗ ហើយជួនពេលខ្លះទៅផ្ទះ ឃុន ផូ ហៅ កែវ លេខាពញាឮដើម្បីរង់ចាំដំណឹងដូចគ្នា ។ ដូច្នេះ ផ្លូវដើរពីភូមិភាគពិសេស សំបុត្រដើរផ្លូវមាន ។ ពីមន្ទីរខ្ញុំទៅភូមិភាគពិសេស សំបុត្រដើរផ្លូវមាន ។ ការងារខ្ញុំមាន កម្មា-ភិបាលដែលខ្ញុំត្រូវទៅជួប គេក៏ស្គាល់ខ្ញុំ ។ បើសិនជាគេចាប់ ខ្ញុំមានគ្រប់សព្វ មានសំបុត្រដើរផ្លូវ ។ បើសិនជាខ្ញុំត្រូវគេចាប់ខ្ញុំមានសំបុត្រដើរផ្លូវ ខ្ញុំមានទិសដៅដែលខ្ញុំទៅ កម្មាភិបាលដែលខ្ញុំស្គាល់ ។

ដូច្នេះសរុបមក សិទ្ធិដើរហើរ មាននៅក្នុងក្របខ័ណ្ឌវិន័យមួយច្បាស់លាស់ ។

[១១:៣៥:៤៥]

ស៖ អរគុណ ។ លោកក៏បានចង្អុលបញ្ជាក់ផងដែរ ដោយឆ្លើយសំណួររបស់ខ្ញុំមួយចំនួននោះ ។ លោកបានបញ្ជាក់ថា លោកមានការគ្រប់គ្រងលក្ខណៈចង្អៀតមួយ ហើយលោកបានអនុវត្តក្នុងការដោះលែងអ្នកទោសម-១៣ ប៉ុន្តែ លោកមិនបានទទួលជោគជ័យក្នុងការដោះលែងអ្នកទោសនៅស-២១ ហ្នឹង

ទេ ហើយយើងនឹងនិយាយជាក់លាក់អំពីស-២១ នៅពេលក្រោយ ហើយនៅពេលនេះយើងផ្តោតទៅលើ ម-១៣ សិន ។ ដូច្នេះលោកអាចជម្រាបយើងដែលឬទេ? សូមលោកបញ្ជាក់ចំណុចមួយចំនួន វាអាចវែងជាការពិតណាស់ អំពីរបៀបដែលលោកបានដោះស្រាយទៅលើបញ្ហាហ្នឹង-- ដែលលោកបានដោះលែង ដែលលោកដោះលែងមួយចំនួន ថាលោកទទួលសុំសិទ្ធិអនុញ្ញាតពីមេរបស់លោកយ៉ាងម៉េច?

ឆ៖ រឿងដោះលែងជនរងគ្រោះដែលគេបញ្ជូនមក ស-២១ នេះ រឿងTC១ ។ រឿង TC១ នេះ ខ្ញុំសុំមិននិយាយតទៅទៀតទេ ខ្ញុំសុំមិននិយាយអំពីTC១ ខ្ញុំនិយាយដូច ច្រើនមកហើយ ។ ខ្ញុំសុំនិយាយពីមនុស្សម្នាក់ដែលខ្ញុំដោះលែងដំបូងគេ គឺស្រីម្នាក់ ។ គេបញ្ជូនមកម-១៣ ពីព្រោះគាត់ត្រូវគេចោទថា "លួចក្រវិល" លួចក្រវិលមាសទម្ងន់ប្រាំ-- តិចទេ ប្រាំហ៊ុន ។ ខ្ញុំមិនជឿ ហើយប្រធានរណសិរ្សស្រុក អនុលេខាស្រុកឈ្មោះ បងប៉ុន ក៏គាត់មិនជឿ ។ ខ្ញុំបានគ្នាពីរនាក់តវ៉ាជាមួយនឹង ឆាយ គឹមហ៊ៃ ។ ឯមិនចេះតវ៉ាអី ឈ្ងងណាំងអីនឹងគេ ទៅដល់សុំអង្វរកគេថា នារីនេះមិនគួរណាជាប់នៅម-១៣ ទេ ពីព្រោះគ្នាមិនមែនខ្លាំង ។ ក៏ប៉ុន្តែបង គឹមហ៊ៃ គាត់ឆ្លើយថា ឌុច "នាងនេះប្តីដើម គឺជា*អាកស្លុងដង់សែហ្សូ*របស់ទាហាន លន់ នល់" ។

ខ្ញុំពុះពារពន្យល់មេខ្ញុំហើយ បង គឹម ហ៊ៃ ហើយ ។ ខ្ញុំថា បងប្តីគេខ្លាំងជាទាហាន ក៏ប៉ុន្តែគេទៅចោលប្រពន្ធគេហើយ ។ យើងមិនត្រូវរុញមនុស្សទៅឲ្យខ្លាំង យើងមិនត្រូវចាប់មនុស្សមិនទាន់ច្បាស់លាស់ជាខ្លាំងទេ គួរយើងថែរក្សាគ្នាទៅទុកទៅ ព្រោះក៏បងមានប្រសាសន៍ដែរ ប្រាប់ថាយើងរំដោះយកមនុស្សមិនមែនរំដោះយកដីទេ ។ ដល់និយាយនឹងគាត់ទៅ គាត់ថាចាំមើលពីរ-បីថ្ងៃទៀត ។ ប្រហែលជាមួយអាទិត្យក្រោយមកគាត់ប្រាប់ថា "ដោះលែងទៅ"។

[១១:៤០:៤៧]

ហើយរឿងមួយទៀត រឿងទីពីរនៅក្នុងខែ-- រឿងនារីនេះ គឺនៅក្នុងខែប្រាំបី ខែសីហា ១៩៧១ ។ ឯចំណែករឿងទីពីរ គឺប្រហែលជាក្នុងខែប្រាំបី ឬចុងខែប្រាំបី ឬដើមខែប្រាំបួន ។ មាន KW-30 យើងនេះ គាត់ទៅកាត់ក្បាលគេ ដល់ពេលក្រោយពីការសុំអង្វររបស់ខ្ញុំ ឆាយ គឹមហ៊ៃ សុខចិត្ត អាហ្នឹងទំនាស់ក្នុងផ្ទៃប្រជាជន ដោះលែងគេទៅ ទុកជាមួយ ឌុច ឯង មិត្តឯងតែបីបួនថ្ងៃដោះ លែងគេទៅ ។ ហើយទំនាស់ទីបី រឿងទីបីដូចដែលខ្ញុំបានជម្រាបលោកចៅក្រមហើយ ក៏ប៉ុន្តែមិនបានរៀបរាប់ គឺពួកកប់ស្រូវ កម្មាភិបាលរបស់រណៈសិរ្សរួបរួមជាតិ មានគ្នាបួននាក់ ដល់ទាស់គ្នាអីចឹង ខ្ញុំទៅរាយការណ៍សុំដោះលែង គាត់សុខចិត្ត ។ ហើយបន្ទាប់មកទៀត ខ្ញុំដោះលែងបានម្នាក់ទៀត គាត់លក់គោ ខ្ញុំមិនទទួល

ស្គាល់ថា ការលក់គោជាអំពើក្បត់ជាតិទេ លក់គោទៅដីខ្មាំង ។ ដល់ទាមទារសុំដោះលែងអ៊ីចឹងបាន ។ ហើយបន្ទាប់មកទៀត មានក្មេងជំទង់ម្នាក់ ខ្ញុំថាក្មេងជំទង់មិនត្រូវកម្ទេចទេ ។ ក្មេងជំទង់មិនត្រូវកម្ទេចទេ តស៊ូនឹងគាត់យូរណាស់ទម្រាំគាត់សុខចិត្ត ។ ខ្ញុំឡើងទៅដល់ វន វ៉េត បាន១ទទួលការដោះលែង ។ ខ្ញុំឡើងទៅដល់ វន វ៉េត បាន វន វ៉េត គាត់សុខចិត្តដោះលែងនាងហ្នឹង ។ ដល់ចុងបញ្ចប់ TC-1ហ្នឹងឯង ។ ហើយដែលពិបាកបំផុត គឺ ហាម អ៊ីម ហ្នឹងឯង ដែលខ្ញុំត្រូវ ចំណាយពេលវេលាច្រើន ហើយភ័យខ្លួនឯងញាក់សាច់ក្នុងការដោះលែង ហាម អ៊ីម សុំដោះលែង ហាម អ៊ីម ។

សរុបមក ខ្ញុំដោះលែងបានដប់នាក់ ។ ដប់នាក់បើប្រៀបធៀបនឹងមនុស្សដែលបាត់បង់ជីវិតទៅរងគ្រោះទារុណកម្មនៅម-១៣“ក” វាមានតិចណាស់ បើត្រឹមតែក្នុងចំណោមដប់ក្នុង-- ដូច្នេះខ្ញុំមិនទុកជាគុណសម្បត្តិអីទេ ក៏ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់និយាយអំពីការដែលខ្ញុំខំពុះពារ ដូចខ្ញុំចង់និយាយអំពី រឿងស៊ូបានជាគេសុខចិត្តដោះលែង ។ រឿងដែលខ្ញុំដោះលែងបានទាំងប៉ុន្មាន គឺនៅមុនឆ្នាំ១៩៧៣ ។ លើកលែងតែ ហាម អ៊ីម មួយក្រោយ៧៣ ។ សរុបមក កាលនោះមាគ៌ាគេនៅប្រមូលកម្លាំងរណសិរ្ស ដល់ក្រោយចិតបី មាគ៌ាគេទៅផ្សេងហើយ ។

ដូច្នេះ ការដែលខ្ញុំដោះលែងនេះមិនមែនជាគុណសម្បត្តិដែលគួរនេះទេ-- ខ្ញុំដឹងថាខ្ញុំបានធ្វើមែន ក៏ប៉ុន្តែមិនមែនជាគុណសម្បត្តិដែល-- វាប្រៀបធៀបទៅនឹងទឹកមួយដំណក់ទៅនឹងឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ខ្ញុំដ៏ធំធេង ។

[១១:៤៦:៤០]

ស៖ ជាការពិត ពាក់ព័ន្ធទៅនឹងអ្វីដែលលោកបានលើកឡើងអំពីទារុណកម្ម ដែលប្រព្រឹត្តឡើងចំពោះអ្នកទោសដែលលោកមាននៅម-១៣ ខ្ញុំជឿថា មានភាពចាំបាច់ក្នុងការនិយាយអំពីបញ្ហានេះឡើងវិញ ។ លោកទទួលស្គាល់អំពីបញ្ហាហ្នឹង ហើយខ្ញុំចង់ចូលទៅដល់អង្គហេតុមួយសាថ្មី ដែលលោកបានលើកឡើងកាលពីម្សិលមិញ ។ លោកបានពន្យល់ជូនក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជម្រះថា “លោកព្យាយាមអនុវត្តវិធីទារុណកម្ម ដោយឲ្យស្ត្រីចុះងូតក្នុងទឹក ហើយឲ្យគាត់ហាលខ្យល់ត្រជាក់ ថាតើចំណុចនេះលើកឡើងអ្វីដែលបានលើកឡើងនេះត្រឹមត្រូវដែរឬទេ?

ជាបឋមខ្ញុំចង់សួរសំណួរទីមួយ ដែលអាចជាបញ្ហាបន្តិចបន្តួចទាក់ទងទៅក្នុងការបកប្រែថា តើអ្នកទោសនោះ គឺគាត់មានស្លៀកពាក់ដែរ ឬទេនៅពេលដែលគាត់បោះចូលទៅក្នុងបឹង-- ឲ្យចូលក្នុងបឹង ឬក៏គាត់អត់មានសំលៀកបំពាក់ គាត់ខ្លួនទទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំសូមជម្រាបថា ពាក្យបារាំងហៅថា “*ប្លុងស្សេ*” នេះមិនដឹងថាមានកម្លាំងសង្កត់ដែរ ឬអត់? បើសិនជាមានកម្លាំងសង្កត់វាអត់ បើសិនជាមានកម្លាំងសង្កត់មិនត្រូវទេ អត់មានសង្កត់ទេ ។ គាត់ចុះទៅងូតទឹក បើតាមខ្ញុំយល់ថាគួរប្រើពាក្យ “*ស៊ីបាយេ*” ។

ខ្ញុំនិយាយអំពីរឿងដែលខ្ញុំសម្រេចធ្វើទារុណកម្ម ហើយនិងរបៀបខ្ញុំនិយាយដើម្បីធ្វើទារុណកម្មបន្តិចសិន ។ មុននឹងធ្វើទារុណកម្ម ខ្ញុំមិនដែល ធ្វើទារុណកម្មអ្នកណានៅក្នុងសាច់រឿងទេ ។ សាច់រឿងរបស់នារីនេះ គាត់ជាស្រីខូច ជាស្រីសំផឹង ។ ខ្មាំងចាត់តាំងគាត់ឲ្យចូលមកដីរំដោះយកការណ៍ ។ គាត់សារភាពប៉ុណ្ណឹង ។ ខ្ញុំចង់ដឹងទៀតថាតើគាត់មានគ្នាមកប៉ុន្មាននាក់? យើងចាប់សួរសំណួរថ្មី ប៉ះពាល់ដល់អ្នកផ្សេង ឬក៏ប៉ះពាល់ដល់សាច់រឿង ខ្ញុំអត់ធ្វើទារុណកម្មនៅក្នុងរឿងនេះទេ ។ ខ្ញុំនាំចេញពីក្រៅរឿងទៅផ្សេង ខ្ញុំសួរថាអាយុប៉ុន្មានហើយ? គាត់ឆ្លើយថាអាយុ២៨ឆ្នាំ ។ ខ្ញុំបើកមាត់ ឲ្យគាត់បើកមាត់មើល ឲ្យគាត់រាប់ធ្មេញ ឲ្យគាត់រាប់ខ្លួនគាត់ទេ ដល់គាត់រាប់វាមិនគ្រប់ធ្មេញសាមពីរ ។ ខ្ញុំរៀនវិទ្យា-សាស្ត្រអ្នកណាអាយុលើសពីអាយុម្ភៃប្រាំ ធ្មេញគ្រប់សាមពីរហើយ ។ ដល់ទាស់អ៊ីចឹង ខ្ញុំថាមិនបានទេ៎ ភរអញ! ទៅ ។ ឥឡូវចុងបញ្ចប់សួរគាត់ថា ហ្អែងរងាអត់? ដូច្នេះ គាត់ឆ្លើយថា រងាស្អីៗគាត់ យើងធ្វើទារុណកម្មគាត់អារឿងធ្មេញ អារឿងគាត់ភរនេះទេ ។ ដល់ហើយស្រួលបួលបានខ្ញុំចាប់ផ្ដើមសួររឿងថ្មីទើប-- បានខ្ញុំទាញចូលទៅក្នុងសាច់រឿង ។ ដល់ផុតមួយថ្ងៃអីទៅ ខ្ញុំទាញចូលទៅសាច់រឿងសួរចម្លើយគាត់ទៀត ។

[១១:៥២:១០]

បានថារបៀបសួរចម្លើយរបស់ខ្ញុំ ធ្វើទារុណកម្ម គឺបែបនេះ ។ ដល់ខ្ញុំខំនិយាយរឿងនេះ វាវាងផុតសំណួររបស់លោកមេធាវីហើយ ។ ឥឡូវខ្ញុំចូលមកសំណួរវិញ ខ្ញុំម្សិលមិញដូចបានបញ្ជាក់ដែរ ខ្ញុំអត់ឲ្យគេស្រាតឲ្យខោអាវទេ គ្រាន់តែខ្ញុំមិនបានបញ្ជាក់ ។ ខ្ញុំគ្រាន់-- ម្សិលមិញខ្ញុំអត់បានបញ្ជាក់ថាខ្ញុំអត់បានឲ្យគេស្រាតខោអាវ ខ្ញុំថាដល់ណាគេត្រូវទឹកអ៊ីចឹងទៅ គេស្រីខោអាវវារឹបទៅនឹងខ្លួនគេ វាធ្វើឲ្យយើងជាប្រុសមានការជ្រួលច្របល់ក្នុងចិត្ត ។ ធម្មតាទេស្រីតែកាលណាគេ--ខោអាវគេត្រូវទឹកសើមអាខោអាវនឹងវារឹបទៅនឹងខ្លួនគេ ។

ដូច្នេះ អាដើមទ្រូងគេក៏យើងឃើញ អាស្អីៗត្រគាកអីឯណា ក៏យើងឃើញរាងពីក្រៅ ។ រឿងនេះហើយខ្ញុំឃាត់ឲ្យធ្វើទារុណកម្មដោយជ្រលក់-- នែ៎ដោយឲ្យគេមកមុជទឹក ហើយមកហាលខ្យល់ ។

ដូច្នេះ ចម្លើយមួយម៉ាត់ដែលចំជូនលោកមេធាវី គឺខ្ញុំអត់បានឲ្យនាង សុខ នោះដែលជាស្រីសំផឹងក៏ដោយ គេស្រាតទេ ។ ខ្ញុំគ្មានបំណងអីចង់ទៅមើលរបស់គេទេ ។

ស៖ លោកបានបន្ថែមកាលពីម្សិលមិញថា លោកបានបញ្ចប់ទៅលើព្រឹត្តិការណ៍នោះ ដោយសារតែវាបានបង្កើតឲ្យមានអារម្មណ៍ ថាតើលោកមានន័យយ៉ាងម៉េច នៅពេលដែលលោកនិយាយថាបង្កើតឲ្យមានអារម្មណ៍នោះ?

ឆ៖ ហើយវារីបទៅនឹងសាច់។ វាងវៅគេវាច្បាស់ថែសមកធ្វើឲ្យយើងរំភើបដែរ ។ លើកនេះម្តងខ្ញុំទប់ជាប់ មិត្តប៉ុន ក៏ទប់ជាប់ ។ ខ្ញុំលើកនេះម្តងខ្ញុំទាំងពីរនាក់ទប់ជាប់ ចុះលើកក្រោយទប់ជាប់ឬមិនជាប់ បើទប់មិនជាប់កំបុតក ។ ម្សិលមិញខ្ញុំបាននិយាយពាក្យមួយទៀត ជូនលោកសហព្រះរាជអាជ្ញាថា មិនដឹងថាសហព្រះរាជអាជ្ញា ឬក៏លោកចៅក្រមទេថា “មិនបានប្រយោជន៍” ។ ម៉េចមិនបានប្រយោជន៍ព្រោះក្រោយអំពីឲ្យគេមុជទឹក ហើយទៅហាលខ្យល់ហ្នឹង នាងសុខ ហ្នឹង នៅតែឆ្លើយចម្លើយដដែល ។ គាត់ថា “គាត់អត់មានគ្នាមកទេ គេចាត់តាំងគាត់មកតែម្នាក់ឯង” ។

ដូច្នេះ សេចក្តីសន្និដ្ឋានរបស់ខ្ញុំ អត់ទាន់ប៉ានថាគេលាក់ ឬក៏គ្នាថាត្រង់មកប៉ុណ្ណឹង ។ ដូច្នេះទារុណកម្មនេះមិនមែនគ្រាន់តែអត់ប្រយោជន៍ទេ ស្រួលមិនស្រួលគ្រោះថ្នាក់ផង ។

[១១:៥៧:៤៥]

ស៖ ឌុច លោកអាចជម្រាបយើងបានឬនៅ តើមានអ្វីកើតឡើងនៅពេលហ្នឹង?

ឆ៖ ការណ៍ទៅឲ្យគេ ខាងនិរតី គេសម្រេចថា “កម្ទេច” ។

ស៖ តើគាត់ត្រូវបានគេកម្ទេចដែរឬទេ តាមបញ្ជារបស់លោក?

ឆ៖ *(និយាយភាសាបារាំង)*

ស៖ ថាតើលោកបញ្ជាក់យ៉ាងម៉េច ចំពោះបញ្ហានេះ? ថ្ងៃនេះ?

ឆ៖ បើជំនាន់នោះ យើងនិយាយថា យើងគោរពបទបញ្ជារបស់បក្ស វាជាគុណសម្បត្តិមួយឬក៏ជាកាតព្វកិច្ចមួយរបស់យើង ។ ឥឡូវនេះយើងត្រូវមើលឃើញថា អាហ្នឹងជាឧក្រិដ្ឋកម្មទៅលើអ្នកស្លូតត្រង់ ហើយគ្នាជាស្រីទៅទៀត ។ ជំនាន់នោះ១ ខ្ញុំមើលឃើញថា១ គ្មានផ្លូវអីដោះស្រាយ១ ក្រៅអំពីការគោរពវិន័យបានទេ ។

ដូច្នេះ ហើយបានជាខ្ញុំតែងតែនិយាយជាញឹកញាប់ថា កើតមកជាមនុស្សវាត្រូវតែធ្វើការងារអីដែលយើងមិនចូលចិត្តអ៊ីចឹងហើយគេដឹង នៅពេលហ្នឹងដើម្បីល្បួងចិត្ត ខ្ញុំយកកំណាព្យ *“ឡាម៉ង់ដុយឡូ”*

របស់ *អាល់ក្រីឌីប៊ីនី* មកសូត្រ ។ កំណាព្យហ្នឹង ពេលនោះខ្ញុំសូត្រទាំងខុសទេ ។ ឯកំណាព្យដែលត្រូវរបស់គេវិញគឺ១ *"ប្លឺរ៉េ ហ្សេមៀរ ប្រ៊ីយ៉េ អ៊ែ អេកាឡឺម៉ុង ដឺឡាស"* (*"Pleurer, gémir, prier est également lâche)* ។ គឺ-- ដើម្បី-- ហើយជាបន្ទុក ហើយ គឺជាព្រហ្មលិខិតបានដាក់ទៅលើលោកនាក់ហើយបន្ទាប់មកដូចខ្ញុំរងគ្រោះ ហើយស្លាប់ដោយមិនបានឆ្លើយតបនឹងសំណួរមួយណាជាក់លាក់ ។

[១២:០២:០៥]

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អស់សំណួរហើយលោកមេធាវី? អញ្ជើញលោក ពេទីត!

ចៅក្រម រ៉ូប៊ែត ពេទីត៖

អរគុណលោកប្រធាន។ គឺយើងមានលក្ខណៈជាក់ស្តែង ខ្ញុំសូមធ្វើការបញ្ជាក់នៅក្នុងការបកប្រែនៅក្នុងយោបល់របស់ជនជាប់ចោទ ភាសាបារាំង គឺនិយាយនៅពេលមួយនោះ គឺម-១៣ ត្រូវបានគេវាយប្រហារ ។ ថាតើជាការបកប្រែអ៊ីចឹងមែន ឬយ៉ាងម៉េច? ខ្ញុំសូមឲ្យមានការបំភ្លឺពីជនជាប់ចោទ ។ គាត់បាននិយាយថានៅពេលមួយនោះ គឺគាត់ទៅឆ្ងាយពីម-១៣ នៅពេលដែលម-១៣ ត្រូវបានគេវាយប្រហារ នេះជាការបកប្រែដែលយើងទទួលបាន ។ យ៉ាងហោចណាស់សូមឲ្យលោកចៅក្រមបញ្ជាក់ទៅលើបញ្ហាហ្នឹង ។ ហើយខ្ញុំសូមឲ្យមានការបញ្ជាក់ពីជនជាប់ចោទ ដោយសារតែខ្ញុំសូមលើកឡើងថា អង្គហេតុនេះជាអង្គហេតុថ្មី ហើយវាពាក់ព័ន្ធទៅនឹងម-១៣ ។ ហើយគាត់បានលើកឡើងថា ម-១៣ រងការវាយប្រហារ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតពីក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជម្រះធ្វើការឆ្លើយបំភ្លឺ ពីជនជាប់ចោទទៅលើបញ្ហានេះ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

លោក កាំង ហ្គេកអ៊ាវ អាចឆ្លើយបញ្ជាក់លើៗបញ្ហានេះបានទេ? ពីព្រោះការប្រើប្រាស់ពាក្យវាយប្រហារ ហើយនៅក្នុងន័យដែលអង្គជំនុំជម្រះទទួលបាន បើមិនច្រឡំទេ គឺមានការវាយដណ្តើមពីជនរងគ្រោះដែលត្រូវចាប់ឃុំឃាំង ចំនួន៣០នាក់ ។ ឥឡូវនេះប្រើពាក្យឲ្យបានច្បាស់លាស់ ថាតើមន្ទីរម-១៣ ហ្នឹង មានអំឡុងពេលណាមួយ មានការវាយប្រហារពីមជ្ឈដ្ឋានណាដែរឬទេ?

ជនជាប់ចោទ៖

លោកប្រធានជាទីគោរព! សូមអរគុណលោកសហព្រះរាជអាជ្ញាដែលបានលើកសំណួរនេះ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់ ។ មន្ទីរ-១៣ របស់យើងខ្ញុំ ត្រូវពួកជនរងគ្រោះដែលមកជាប់ទោសនៅទីនេះ នៅកន្លែងនោះឆក់កាំភ្លើង បាញ់អ្នកយាម ហើយរត់ ។

[១២:០៤:៥០]

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ខ្ញុំគិតថា ចម្លើយនេះច្បាស់លាស់ហើយ ហើយប្រហែលជាព្រះរាជអាជ្ញាអាចយល់ហើយ ។

ឥឡូវនេះដល់ម៉ោងហើយ ដល់ម៉ោងត្រូវសម្រាកអាហារថ្ងៃត្រង់ ។ អង្គជំនុំជម្រះសូមប្រកាសផ្អាកដំណើរការសវនាការដើម្បីពិសារអាហារថ្ងៃត្រង់ រហូតដល់ម៉ោងមួយ និងសាមសិបនាទីបន្តដំណើរការសវនាការតទៅទៀត ។

បង្គាប់ឲ្យអនុរក្សមន្ទីរឃុំឃាំង នាំជនចោទត្រឡប់ទៅកាន់បន្ទប់រង់ចាំ និងឲ្យនាំគាត់ត្រឡប់មកវិញនៅរសៀលនេះ ឲ្យបានមុនម៉ោងមួយនិងសាមសិបនាទី ។ ហើយអ្នកចូលរួមនិងសាធារណជនក៏ដូចគ្នា សូមអញ្ជើញចូលមកកាន់កន្លែងរៀងខ្លួន ឲ្យបានមុនម៉ោងមួយនិងសាមសិបនាទីរសៀលនេះ ។

[សវនាការសម្រាកពីម៉ោង១២:០៦នាទី ដល់ម៉ោង១៣:៣៥នាទី]

លោកស្រី សែ កុលវុឌ្ឍី៖

សូមអញ្ជើញអង្គុយចុះ!

[១៣:៣៥:៣៩]

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អង្គជំនុំជម្រះប្រកាសបន្តដំណើរការនីតិវិធីសវនាការ ។ អនុរក្សមន្ទីរឃុំឃាំងនាំជនជាប់ចោទទៅកាន់ តុរាងក្រចកសេះ ។

អញ្ជើញជនជាប់ចោទក្រោកឈរ!

នៅថ្ងៃនេះ អង្គជំនុំជម្រះបានទទួលលិខិតរបស់មេធាវីការពារក្ដី លោក ការ សាវុត្ថ និង លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ បានធ្វើលិខិតមកអង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូង ដោយសុំដាក់មេធាវី លោកស្រី ម៉ារី ប៉ូល កានី

ហ្សា សម្រាប់ជំនួសឲ្យលោកមេធាវី ហ្វ្រង់ស្វ័រ រូ នៅក្នុងកាលៈទេសៈដែលលោកមេធាវី អវត្តមាន ។ តើជនជាប់ចោទទទួលយល់ព្រមនូវកិច្ចដំណើរការនីតិវិធីសវនាការ ដែលមានការជំនួសរបៀបនេះទេ?

ជនជាប់ចោទ៖

ខ្ញុំទទួលទាន ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អង្គុយចុះ ។

ជាកិច្ចបន្ត ដោយអនុលោមតាមវិធាន២៧ នៃវិធានផ្ទៃក្នុង អង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូង សូមអញ្ជើញ មេធាវីការពារក្តីជនជាប់ចោទ មេធាវីជាតិឡើងធ្វើសេចក្តីស្នើសុំទទួលមេធាវីបរទេស ដែលលោកបានស្នើឡើងអម្បាញ់មិញនេះ ។ ហើយ ដែលមិនទាន់បានទទួលស្គាល់កន្លងមក ។

សូមអញ្ជើញលោកមេធាវី ការ សាវុត្ថ ។

លោក ការ សាវុត្ថ៖

សូមគោរពលោកប្រធាន និងលោកចៅក្រមជាតិ និងចៅក្រមអន្តរជាតិ ។ ខ្ញុំជាមេធាវីជាតិ សូមអនុញ្ញាត លោកប្រធាន និងលោកចៅក្រមជាតិ និងចៅក្រមអន្តរជាតិ មេត្តាទទួលស្គាល់លោកស្រី ម៉ារី ប៉ូលកានីហ្សារ៉េស ដែលជាសមាជិកគណៈមេធាវីនៃទីក្រុងម៉ុងប៉ូលលីយេ ប្រទេសបារាំង គាត់បានស្បថនៅគណៈមេធាវីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា នៅចំពោះមុខព្រះរាជអាជ្ញាសាលាឧទ្ធរណ៍កាលពីថ្ងៃទី៦ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០៩ ។ ហេតុនេះ សូមលោកប្រធាន ក៏ដូចជាលោកចៅក្រមជាតិ និងចៅក្រមអន្តរ-ជាតិ មេត្តាទទួលស្គាល់លោកស្រី ម៉ារី ប៉ូលកានីហ្សារ៉េស ជាសហមេធាវីការពារឲ្យ ឈ្មោះ កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច ចាប់ពីពេលនេះតទៅ ។ សូមអរគុណ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

សូមអញ្ជើញក្រោកឈរ មេធាវី ម៉ារី ប៉ូលកានីហ្សា ។

មេធាវី ម៉ារី ប៉ូលកានីហ្សា អង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូងទទួលស្គាល់ លោកស្រី ធ្វើជាមេធាវីការពារក្តីឲ្យជនជាប់ចោទ សម្រាប់គោលបំណងនៃកិច្ចដំណើរការនីតិវិធី នៅចំពោះមុខអង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូង ។ ដោយយោងតាមការទទួលស្គាល់នេះ លោក លោកស្រីៗមានសិទ្ធិនិងបុព្វសិទ្ធិដូចគ្នានឹងមេធាវីជាតិដែរ ចាប់ពីពេលនេះតទៅ ។

សូមអង្គុយ អង្គុយចុះ ។

ជាកិច្ចបន្ត អង្គសវនាការ ផ្តើមធ្វើការសវនាការស្តាប់ចម្លើយសាក្សី ឈ្មោះ ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៊ីហ្សូ ។

មន្ត្រី តុលាការចាត់ការអញ្ជើញសាក្សីរូបនេះ ចូលមកកាន់បន្ទប់សវនាការ ។

(សាក្សីទី១ TC-1:លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៊ីហ្សូ ចូលមកកាន់បន្ទប់សវនាការ)

[១៣:៤១:២២]

លោក រ៉ូប៊ីត ពេទីត៖

សូមអត់ទោស លោកប្រធាន ។ តើនេះជាគោលបំណងរបស់អង្គជំនុំជម្រះ ដើម្បីឲ្យសាក្សីមកផ្តល់សក្ខីកម្ម ចំពោះមុខគ្រប់ករណីទាំងអស់ ឬក៏សុំឲ្យជនជាប់ចោទអង្គុយនៅខាងក្រោយមេធាវីគាត់វិញ ឬយ៉ាងម៉េច? ខ្ញុំសូមបំភ្លឺ ការបំភ្លឺ ពីអង្គជំនុំជម្រះ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អរគុណ លោកសហព្រះរាជអាជ្ញា ។ អម្បាញ់មិញនេះ យើងមានកិច្ចនីតិវិធីមួយ ដែលត្រូវសួរគាត់អំពីសិទ្ធិនៃការទទួលនូវមេធាវីរបស់គាត់ ហើយអរគុណនូវការរំឭកនេះ ដោយសារមិនមែនជាគោលការណ៍ទេ ប៉ុន្តែដោយសារ ជាកិច្ចដែលត្រូវធ្វើបន្ទាន់ ។

អ៊ីចឹង គឺអនុរក្សមន្ទីរឃុំឃាំង គឺអាចនាំគាត់ទៅកាន់កន្លែង ជនជាប់ចោទ ដែលបម្រុងទុកនៅក្រោយមេធាវីរបស់គាត់វិញ ។

លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៊ីហ្សូ នៅសវនាការនាពេលនេះ អង្គជំនុំជម្រះអញ្ជើញលោកមកផ្តល់សក្ខីកម្មអំពីអ្វី ដែលលោកបានដឹង បានឮបានឃើញពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងអង្គហេតុម-១៣ ដែលមានទីតាំងឋិតនៅអមលាំង ឃុំអមលាំង ស្រុកស្តូង ខេត្តកំពង់ស្ពឺ ហើយនៅក្នុងអំឡុង ក្នុងអំឡុងឆ្នាំ១៩៧១ ។

ស៖ ហើយជាដំបូងនេះ អង្គជំនុំជម្រះ សូមសួរទៅលោកថា តើលោកឈ្មោះ ហ្វ្រង់ស័រ ប៊ីហ្សូ ដូច្នេះ មែនទេ?

សាក្សី TC-1៖

ឆ៖ បាទ! ខ្ញុំឈ្មោះ ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៊ីហ្សូ មែន ។

ស៖ តើលោកមានអាយុប៉ុន្មានហើយ?

ឆ៖ ខ្ញុំបានធ្វើការនៅសាលាបារាំង ខ្ញុំអាចចាប់ផ្តើមនិយាយឥឡូវបានទេលោកប្រធាន? សូមអត់ទោស ។

ស៖ អង្គជំនុំជម្រះ ចាប់ផ្តើមសួរសំណួរតែប៉ុន្មានទេ ពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងពិនិត្យអត្តសញ្ញាណសាក្សី ដូច្នេះ សូមលោកស្តាប់សំណួររបស់ខ្ញុំ ដើម្បីបានយល់អំពីអត្តសញ្ញាណនេះ ។

សំណួរបន្ទាប់ ខ្ញុំសួរថា តើលោកមានអាយុប៉ុន្មានឆ្នាំហើយ?

[១៣:៤៥:០៥]

ឆ៖ ខ្ញុំអាយុ៦៩ឆ្នាំ ។

ស៖ តើលោកមានសញ្ជាតិអ្វីដែរ?

ឆ៖ ខ្ញុំសញ្ជាតិបារាំង ។

ស៖ លោកមានទីលំនៅបច្ចុប្បន្នហ្នឹង នៅឯណា?

ឆ៖ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំរស់នៅឈាងម៉ៃ នៅក្នុងប្រទេសថៃ នៅភាគខាងជើង ។

ស៖ លោកប្រកបអ្វីដែរសព្វថ្ងៃ?

ឆ៖ ខ្ញុំជាអ្នកស្រាវជ្រាវ ហើយជាសាស្ត្រាចារ្យ ហើយគឺជាសមាជិកនៃសាលាបារាំងមួយ ។

ស៖ យោងតាមរបាយការណ៍របស់ក្រឡាបញ្ជីថា លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៊ីហ្សូ មិនមានចំណងជាញាតិ លោហិត ជាពន្ធ ឬក៏ជាសហព័ទ្ធជាមួយភាគីក្នុងសំណុំរឿងក្តីនេះ ពិតមែនទេ?

ឆ៖ នេះជាការពិត ខ្ញុំមិនមានទំនាក់ទំនងសាច់ញាតិអ្វីជាមួយ-- ទាក់ទងទៅនឹងបញ្ជីរាយឈ្មោះដែលខ្ញុំបានទទួលមើលនោះទេ ។

ស៖ លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៊ីហ្សូ ក្នុងនាមលោកជាសាក្សី អង្គជំនុំជម្រះសូមឲ្យលោកធ្វើសម្បថជាមុន មុននឹងផ្តល់សក្ខីកម្ម ។ តើលោកយល់ព្រមទេ?

[១៣:៤៧:០៧]

ឆ៖ ខ្ញុំឯកភាព ខ្ញុំយល់ព្រម ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ក្រឡាបញ្ជី សូមក្រឡាបញ្ជីយកពាក្យសម្បថប្រគល់ទៅឲ្យសាក្សីរូបនេះជាភាសាបារាំង ។

សាក្សី TC-1៖

ឆ៖ ខ្ញុំនិយាយតែការពិត អ្វីដែលមិនពិត ខ្ញុំមិននិយាយ ហើយខ្ញុំនិយាយតែការពិត អ្វីដែលមិនពិត ខ្ញុំនឹងមិននិយាយ ។

សួរដោយប្រធានអង្គជំនុំ៖

ស៖ លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៊ីហ្សូ តើលោកពិតជាត្រូវបានកងទ័ពខ្មែរក្រហម ចាប់លោកនៅវត្តអូរនៅឧដុង្គ និងនាំខ្លួនលោកយកទៅឃុំឃាំងនៅមន្ទីរសន្តិសុខ ម-១៣ ដែលមានទីតាំងស្ថិតនៅអមលាំង ស្រុកថ្ពង ខេត្តកំពុងស្ពឺ ក្នុងអំឡុងឆ្នាំ១៩៧១ ពិតមែនដែរឬទេ?

ឆ៖ ត្រឹមត្រូវហើយលោកចៅក្រម ។

ស៖ លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៊ីហ្សូ តើលោកអាចនិទានរៀបរាប់អំពីទិដ្ឋភាពជាក់ស្តែង ដែលលោកបានឃើញ បានដឹងឮនៅមន្ទីរម-១៣ ដែលមានទីតាំងស្ថិត ដូចយើងបានជម្រាបខាងលើ ក្នុងអំឡុងពេលដែលលោកបានត្រូវបានចាប់ខ្លួននាំយកទៅឃុំឃាំងនៅទីនោះ រហូតដល់ពេលលោកត្រូវដោះលែង និងបានវិលត្រឡប់មកកាន់ទីក្រុងភ្នំពេញកាលណោះ ។

ឆ៖ ពិតហើយលោកចៅក្រម។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសូមចាប់ផ្តើមសក្ខីកម្មរបស់ខ្ញុំ ដោយការបញ្ជាក់អំពីនៅរឿងរ៉ាវមួយរហូតដល់ចុងបញ្ចប់ហ្នឹង គឺថារហូតដល់ពេលដែលខ្ញុំត្រូវបានដោះលែងនោះ នៅក្នុងខែធ្នូ ឆ្នាំ៧១ ជនជាប់ចោទ "ឌុច" បានរៀបចំពិធីលាគ្នាមួយ អាហារថ្ងៃត្រង់ទៅដល់អ្នកជាប់ឃុំឃាំងជាមួយខ្ញុំដែលបានចាប់ចំណងនៅឡើយ ។ ហើយយើងមានស្ងោរស៊ុបសាច់មាន់ដែលបានរៀបចំ ។ ហើយសូមអរគុណដែលគាត់បានឲ្យលុយមកវិញ ដែលគេបានដកហូតពីខ្ញុំ ដើម្បីយកទៅទិញចំណីអាហារនោះ ។ គឺជាលុយបន្តិចបន្តួច ដែលខ្ញុំអាចចំណាយសម្រាប់ការជប់លៀងលាគ្នានោះ ។ អ្នកផ្សេងទៀត ក៏បានមកជួបខ្ញុំ គេបានជួបបារាំង ខ្ញុំបកប្រែ គឺថា "សមមិត្តបារាំង" សូមកុំភ្លេចយើងឲ្យសោះពេលដែលលោកទៅនោះ ។

ថ្ងៃនេះ គឺជា ឌុច គឺជាជនជាប់ចោទ ។ គាត់នោះហើយ គឺជាអ្នកដែលដាក់បញ្ជាឲ្យមានការដាក់ខ្នោះ ដាក់ច្រវ៉ាក់អ្នកទាំងនោះ ។ ហើយក្នុងកាលៈទេសៈនេះ គឺថាខ្ញុំចងចាំពីអ្នកទោសនៅម-១៣ ខ្ញុំមិនអាចបំភ្លេចពួកអ្នកទាំងនោះបានទេ ហើយជាពិសេស ជាអ្នកជំនួយការពីរនាក់របស់ខ្ញុំ ហុក ឡាយ ហើយនឹង បាំង សុន ដែលត្រូវបានសម្លាប់នៅក្នុងមន្ទីរឃុំឃាំងខុសគ្នាពីរ ពីព្រោះថាដោយសារអ្នកទាំងពីរនោះធ្វើការឲ្យខ្ញុំ ។

[១៣:៥១:០៩]

នៅក្នុងនាមអ្នកទាំងពីរនាក់នោះហើយ ហើយនិងក្នុងនាមអ្នកជនរងគ្រោះទាំង អស់នោះ ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតនឹងផ្តល់សក្ខីកម្មថ្ងៃនេះ ដើម្បីបំភ្លឺការនិយាយបែបនេះ ដែលថាពីរបីមីនុតខាងដើមនោះ នៅក្នុង

បរិបទនៃការសិក្សាស្រាវជ្រាវរបស់ខ្ញុំអំពីពុទ្ធសាសនាកម្ពុជា ។ ខ្ញុំទៅកាន់តំបន់ឧដុង្គ តំបន់មួយនៅឧដុង្គ ហើយខ្ញុំបានទៅធ្វើការនៅខាងអង្គការអភិរក្សអង្គរ ហើយខ្ញុំក៏ត្រូវគេចតំបន់នោះ ដោយសារមានការឈ្លានពានទឹកដី ហើយខ្ញុំបន្តការស្រាវជ្រាវរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងខេត្តកណ្ដាល ។

នៅថ្ងៃទី១០ ខែតុលា ខ្ញុំបានចាប់ផ្ដើម ហើយខ្ញុំបានធ្វើដំណើរទៅខាងភូមិភាគ ខាងជើងឧដុង្គ ទៅវត្តអារាមមួយ ដែលហៅថា “វត្តអូរ” នៅជិតភូមិទួលតាពី ។ ខ្ញុំទៅដល់កន្លែង ដោយបានប្រើរថយន្តតូចមួយ អំពីសាលា *អេកូលហ្វ្រង់ស្វ័រ ដូលីយ៉ង់* ដូចជាមានកូនស្រីខ្ញុំឈ្មោះ អេឡែន គឺថាអាយុច្រើនជាង២ឆ្នាំ ពេលនោះ ហើយនិងអ្នកជំនួយការ២នាក់របស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំបានបញ្ជាក់ឈ្មោះខាងដើម ហើយក៏មាន អ្នកភូមិពីរ-បីនាក់ទៅជាមួយផងដែរ ។ គំនិតនោះ គឺថាដើម្បីឲ្យគេបង្ហាញផ្លូវយើងទៅកាន់វត្តអូរនោះ ហើយយើងបាន-- ចៅអធិការនៅវត្តនោះបានទទួលយើង ហើយនិងព្រះសង្ឃមួយចំនួន ហើយខ្ញុំគិតថា ពេលនោះ គឺថាៗរឿងមិនមែនធម្មតាទេ ហើយម្នាក់ៗមានការភ័យខ្លាចហើយខ្ញុំគិតថា វាមានលក្ខណៈដូចជា *អំបូស្កាត* គឺការឡោមព័ទ្ធហើយមានការឃាមត្បាតដោយឈ្លប ហើយភ្លាមៗនោះក៏គេបានមកសង្កេតយើងដោយពួកអ្នកឈ្លានមកជួបយើង ហើយក៏បានចាប់យើងចងស្លាបសេក ហើយខ្ញុំបានតទល់ កុំឲ្យចងដៃខ្ញុំហើយខ្ញុំទាមទារថា ប៉ុន្តែខ្ញុំបានស្នើសុំជួបអ្នកដែលទទួលខុសត្រូវ ហើយគេយកយើងទៅកាន់ទួលតាពី ដែលគេទុកយើងនៅទីនោះ២ម៉ោង ។ នៅក្នុង២ម៉ោងនោះ គេបានសួរយើងដោយកម្មាភិបាលទទួលបន្ទុកមួយ ជាពិសេសយើងបានទាក់ទងទៅរឿងដែលយើងទៅវត្ត ទាក់ទងទៅនឹងពិធីបុណ្យ ឬក៏ពិធីសាសនា ពុទ្ធសាសនាមួយ យើងចង់សិក្សា ។ ហើយនៅក្នុងពេលខ្ញុំពន្យល់ចប់ ហើយគេបានយោង ហើយគេហៅថា ខ្ញុំជាភ្នាក់ងារ *ស៊ីអាយអេ* ជា *សេអ៊ីអា* ហើយប្រហែលគេរកមេក្រូហើយគេរកប្រដាប់ថតសំឡេង ហើយខ្ញុំបានយកអ្នកជួយខ្ញុំទៅឆ្ងាយទៅកាន់ផ្សេង ហើយក៏បានចងអ្នកទាំងហ្នឹងទៅដែរ ។

[១៣:៥៤:៣៩]

គេក៏បានយកខ្ញុំចេញទៅនៅក្នុងរថយន្តមួយ ។ គឺជា ហើយមានអ្នកយាមពីរនាក់ក្មេងៗសន្តិសុខពីរនាក់ដែលមានអាវុធទៅជាមួយខ្ញុំផងដែរ ។ យប់ទីមួយ យើងនៅក្នុងកន្លែងសាលាមួយនៅជិតភូមិផល នៅព្រឹកបន្ទាប់នោះ ខ្ញុំបានទៅដល់ភូមិមួយដែលខ្ញុំមិនចាំឈ្មោះទេ ។ នៅទីនោះខ្ញុំ បានជួបសហសេវិកខ្ញុំពីរនាក់នៅកន្លែងហ្នឹង ហើយដែលថាឃើញជើងរបស់គេត្រូវបានជាប់ខ្នោះរួចទៅហើយ ។ គឺខ្នោះឈើ គឺជាប្រព័ន្ធខ្នោះមួយដែលយើងមានរបាររឈើពីរ ដោយមានឈើដែលគេឆ្កៀល ដែលអាចនឹង

ចាក់ភ្ជាប់កជើងទៅនឹងរបារនោះ ហើយខ្ញុំគេដាក់ខ្នោះខ្ញុំជាប់ជាមួយអ្នកទីនោះនៅក្នុងជួយជាមួយគ្នា ។ ជួនកាលគេវាយដំយើង ។ ហើយយើងឃើញមានពួកអ្នកខ្លះជាពួកខ្មែរក្រោម ហើយមានអ្នកកត់ត្រាមួយចំនួន នៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយគេមានកត់ត្រា ។ ហើយគេហៅថា “តុលាការប្រជាជន” មានអ្នកភូមិ ៥០នាក់ នៅខាងក្រោយខ្ញុំ ហើយនិងនៅសងខាងខ្ញុំនោះផងដែរ ។

អ្នកដែលសួរខ្ញុំនោះ គឺៗអង្គុយផ្អែកនៅលើតុមួយនៅក្នុងនោះ គាត់ថាស្គាល់ខ្ញុំ ហើយគាត់ថាគាត់បានជួបខ្ញុំនៅ *សាយហ្គន* ហើយគាត់ថាផ្អែបម្រើរបស់ *សេអ៊ីអា* អាមេរិកគឺថាត្រូវតែចេះភាសាខ្មែរល្អ ហើយនិងភាសាអង់គ្លេសល្អ ហើយជាអ្នកផ្តល់លុយកាក់ទៅឲ្យអ្នកណា ដែលធ្វើការប្រយុទ្ធប្រឆាំងក្នុងនាមអាមេរិកាំង ។

ជាធម្មតាខ្ញុំបដិសេធការចោទប្រកាន់នោះ ដែលថាមិនមានន័យអ្វីទេ ។ ហើយខ្ញុំសួរថា តើលោកប្រាកដទេលោកចង់សម្លាប់ខ្ញុំទៅពេលនេះ? ខ្ញុំសួរទៅអ៊ីចឹង ដែលធ្វើឲ្យអ្នកនៅពីខាងក្រោយខ្ញុំទាំងអស់ហ្នឹង គឺថាគេគាំទ្រនឹងសម្តីនោះ បន្ទាប់ពីហេតុការណ៍នោះមក ។ ខ្ញុំនឹងសង្ខេបរឿងហ្នឹងបន្តិច មិនបានទាំងស្រុង ទាំងអស់ទេ ។ អ្នកសួរនោះ គឺថាមានការខ្វែងគ្នាអ្វីដែលអង្គការបានដឹង រួចហើយអ្វីដែលខ្ញុំទើបតែឆ្លើយអម្បាញ់មិញនោះ ។ គឺថាជាលទ្ធផលនោះ គឺថាគេចាត់ទុកខ្ញុំថាជាអ្នកដែលមានជាអ្នកជនជាប់ចោទចំពោះបទល្មើសដែលខ្ញុំមិនដឹងថាគេចោទពីអ្វីទេ ។ ភ្លាមនោះគេដាក់ក្នុងខ្នោះឡើងវិញ ជាមួយនឹងសហការីខ្ញុំពីរនាក់ទៀត ហើយដោយបានឮថា ឮសំឡេងដែលបានស្រែកនៅជុំវិញផ្ទះដែលថាមនុស្សមួយចំនួន ។ ថាតើអ្នកឯងចាំអីម៉េច មិនសម្រាតខោអាវគាត់ហើយសម្លាប់គាត់ហ្នឹងទៅ? ដែលពេលនោះ គឺថាខ្មែរក្រហម គេបានចេញមុខមក ហើយចងមុខខ្ញុំ ហើយក៏យកខ្ញុំទៅចេញកន្លែងមួយ ទៅកន្លែងមួយ ដែលគេនឹងបម្រុងសម្លាប់ខ្ញុំមិនដឹងថា តើជាការសម្លាប់និងថាជាការឬក៏របៀបម៉េច?

ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ គឺខ្ញុំគេមិនបានសម្លាប់ខ្ញុំទេ ។ គេបានដឹកខ្ញុំតាមឡានមួយនៅព្រឹកបន្ទាប់នោះ ហើយខ្ញុំក៏បានទៅដល់ម-១៣ ដោយមិនបានយកខ្មែរពីរនាក់ជាសហការីខ្ញុំទៅជាមួយផងទេ ដូចជាលោកឡាយ ហើយនិងលោក សុន នោះ ។

ខ្ញុំបានទៅដល់កន្លែងនោះ គឺគេក៏មកជាប់ចោទជាមួយខ្ញុំ គេចោទពីបទល្មើសដូចគ្នា នៅពេលដែលខ្ញុំទៅដល់ទីនោះ ខ្ញុំមិនមានទស្សនៈយល់ដឹងពីកន្លែងនោះទាំងស្រុងទេ ។ ប៉ុន្តែប្រធាននៅកន្លែងនោះដែលគាត់បង្ហាញខ្លួនថា គាត់គឺជាអ្នកដែលឃោរឃៅ ដែលជាអ្នកចេញបញ្ជានៅកន្លែងនោះ ។ ដែលចាកជើងរបស់ខ្ញុំមួយត្រូវបានដាក់ជាប់ខ្នោះនៅចុងរបារមួយ ដែលមានរបារដែក ដែលមានអ្នកទោស

ប្រហែល១០ ឬ១៥នាក់ នៅនោះរួចជាស្រេច ។ ពេលនោះខ្ញុំមានការភ័យខ្លាចណាស់មិនមែនដោយសារ តែគំនិតដែលបានឃើញនោះទេ ក៏ប៉ុន្តែដោយសារស្ថានភាព គឺថាខ្ញុំនៅចុងខ្នោះពេលហ្នឹង ដោយបាន-- ។ ហើយខ្ញុំក៏មានឆ្អឹងធំផង ដាក់ទៅវាវិតឃើ កជើងរបស់មិនអាចដាក់ចូលទៅក្នុងរង្វង់ខ្នោះនោះបាន ។ ហើយប្រធាននោះ បានការណែនាំគឺថា យកខ្នោះណាមួយទៀតដែលមានទំហំធំ ដែលអាចដាក់ក ជើងខ្ញុំបាន ។ ហើយពេលនោះ គេក៏បានយកកងមួយនោះ គឺថាក្មេង-- បុរសក្មេងម្នាក់បានមក-- នៅ ពេលដែលអ្នកនោះបានមកដល់ ខ្ញុំបាននិយាយថា គេបានរកខ្នោះមួយដែលថា ដែលអាចនឹងដាក់ខ្នោះធំ ទំហំជើងរបស់ខ្ញុំគឺថា ខ្ញុំក៏បានដាក់ខ្នោះជាប់ហើយដេកផ្ទាល់នឹងដី ។ ហើយយើងមិនបានដើរទៅណា ហើយយើងពេលខ្លះគេឲ្យយើងហ្នឹងដើរកាត់ភក់ គឺថាភក់នោះក៏បានសើមដោយភ្លៀង ។ ហើយខ្ញុំបាន ទទូចថា ហើយខ្ញុំត្រូវចំពេល-- ប្រើពេលប្រាំមីនុត ដើម្បីមុជទឹកនៅក្នុងទឹកស្ទឹង ហើយគឺថា បុរសក្មេង ម្នាក់ហ្នឹង-- នៅក្នុងភាសាខ្មែរថា តើលោកចង់ងូតទឹកទេ?

[១៤:០១:៥៩]

ហើយខ្ញុំអាចទៅចុះងូតទឹកបាន អ៊ីចឹងហើយ គឺថាមនុស្សដែលខ្ញុំបានជួបពីដំបូងនោះ គឺថាមាន ម្នាក់លើគាត់ ដែលថាមានសមត្ថភាព ដែលអាចនឹងនិយាយប្រឆាំងនឹងបញ្ហារបស់គេបាន ប៉ុន្តែប្រធាន ដំបូងដែលខ្ញុំស្នើសុំនោះ គេបានបដិសេធទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែក្រោយមក គេបានអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំទៅងូតទឹក ។ បញ្ហាខ្នោះរបស់ខ្ញុំហ្នឹង គឺមិនទាន់បានដោះស្រាយរួចទេ គឺថាបុរសក្មេងម្នាក់នោះគឺថាបានអនុញ្ញាតឲ្យ ជូនខ្ញុំទៅងូតទឹក ហើយក៏ឲ្យនាំទៅកន្លែងមួយទៀតនៅខាងក្រៅ ។ នៅក្រៅផ្ទះបី ដែលនៅក្នុងនោះ មានទោសមួយចំនួនត្រូវបានដាក់នៅកន្លែងនោះ ប្រហែល៤០ ទៅ៥០នាក់ ហើយខ្ញុំក៏-- ខ្ញុំគេបាននាំខ្ញុំ ទៅជ្រកនៅក្រោម គឺកន្លែងដែលសង់ពីឫស្សីមួយមានដំបូល ដូចជាឃ្លាំង គឺនៅក្បែរហ្នឹងនៅនឹងមន្ទីរ នោះ ។ ជារៀងរាល់សប្តាហ៍ដែលគេដឹកសម្ភារមកដាក់កន្លែងនោះ មានស្រូវអង្ករជាដើមនោះ ។ ហើយ នៅក្នុងរោងហ្នឹងជាកន្លែងដែលខ្ញុំ-- គឺមានស្រូវបីបាវនៅកន្លែងហ្នឹង គឺជើងរបស់ខ្ញុំត្រូវបានចាក់សោដាក់ ច្រវាក់ភ្ជាប់ទៅនឹងបង្គោលឫស្សីមួយដែលជាសសរខ្ទមរោងនោះ ។ ខ្ញុំនៅកន្លែងហ្នឹងក្នុងមួយរយៈពេល ដែលថា វាមានភ្លៀងផង ពេលនោះក៏យប់ធ្លាក់មកដល់ ហើយគេយកម្ហូបអាហារមកឲ្យខ្ញុំហូបគឺអ្នក យាមក្មេងម្នាក់គឺថា ហូបនៅកន្លែងនោះ ។ នោះគឺជាយប់ទី១ ដែលខ្ញុំបានទៅដល់ជំរំនោះ ទៅដល់មន្ទីរ នោះ ។

[១៤:០៤:១១]

ថ្ងៃបន្ទាប់ខ្ញុំបានយល់បន្តិចថែមទៀត អំពីមនុស្សម្នាក់ដែលខ្ញុំបាន-- ដែលខ្ញុំគិតថា ជាប្រធាននៃមន្ទីរនោះ ។ ខ្ញុំក៏បានដឹងពីនាក់យាមនោះថា ឈ្មោះរបស់គាត់នោះគឺ ឌុច ដោយហេតុថា គេនិយាយរឿងគាត់នោះ តែគេនិយាយថា ឌុចៗ ។

ខ្ញុំនិយាយបញ្ជាក់ដោយសង្ខេបបន្តិចទៀត គាត់បានធ្វើសេចក្តីសម្រេចហើយក៏ធ្វើការសួរចម្លើយដោយខ្លួនឯង ហើយគាត់បាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា “គឺថាមានបទចោទប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ គឺជាបទចោទធ្ងន់ណាស់” ហើយខ្ញុំត្រូវគាត់សរសេរនៅសេចក្តីប្រកាសថា “ខ្លួនមានទោស ឬគ្មានទោស” ហើយខ្ញុំបានសរសេរសេចក្តីថ្លែងការណ៍មន្ទីរមួយដែលខ្ញុំទៅដល់ដំបូង ដែលថាខ្ញុំយល់ថា ប្រហែលជាខ្ញុំមិនអាចត្រឡប់វិញក្រោយទេមើលទៅ ។

ហើយអ្នកយាមក្មេងម្នាក់ ដែលថា ខ្ញុំនៅទីនោះមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃជាអ្នកតាមពីក្រោយខ្ញុំរហូតទៅណាក៏តាម គឺគេជាក្មេង គេមានអត្តចរិត គឺថាកោងកាច គេនិយាយ-- ប៉ុន្តែខ្ញុំក៏អាចយល់បានអ្វីដែលគេនិយាយដែរ ហើយក៏ថាអាចយល់ថា តើខ្ញុំអាចនឹងដឹងថាចង់បានអ្វីពីគេ? ចង់ដឹងអ្វីពីគេ? អ៊ីចឹងគេនិយាយអ៊ីចឹងការសួរចម្លើយក៏ចេះតែបន្តទៅ ។ ហើយមានតែប្រធានមន្ទីរនោះ ហើយនិងខ្ញុំទេដែលគាត់ជាអ្នកសួរ ហើយគាត់សួរសំណួរអំពី-- គាត់និយាយដោយមានភាពគួរសមពីដំបូងនោះ ។ ហើយខ្ញុំក៏បាននិយាយដោយខ្លួនឯងចេញពីអំពីកំហឹងដែលលាក់បង្កប់ដោយសម្បជញ្ញៈ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបង្ហាញថាខ្ញុំមិនខឹងទេ ។

នៅក្នុងស្ថានភាពដែលអយុត្តិធម៌បែបនោះ ដែលខ្ញុំម្នាក់ឯង ហើយដែលធ្វើឱ្យគេគិតថាៗ ខ្ញុំជាគិញរបស់ *សេអ៊ីអា* តែតាមពិតនោះខ្ញុំមិនមែនសោះ ។ ហើយគេបាននាំខ្ញុំទៅតំបន់មួយដែលថា ជាតំបន់បះបោរដើម្បីឆ្លើយសួរសំណួរ ។ ហើយខ្ញុំក៏សួរសំណួរត្រឡប់ទៅគាត់វិញ ហើយការសួរតបទៅវិញនោះគឺថា សួរចម្លើយនោះពីរមួយសប្តាហ៍ទៅមួយសប្តាហ៍ទល់មុខគ្នាវែងអន្លាយ ។ អ៊ីចឹងហើយវាកើតទៅជាទម្លាប់មួយដែលបានកំណត់ ដូចដែលខ្ញុំបញ្ជាក់ដែលថាៗ ដែលបង្កើតនូវ-- មិនមែនជាមិត្តភាពទេ ប៉ុន្តែជាការស្គាល់គ្នា យល់គ្នា ។ បើខ្ញុំចាំមិនច្រឡំទេនោះ ខ្ញុំជារៀងរាល់សប្តាហ៍ ខ្ញុំត្រូវរាយការណ៍ ហើយគាត់ត្រូវធ្វើរាបាយការណ៍ ហើយគាត់កត់ត្រានូវពេលយប់យូរ ហើយក៏ព្រឹកឡើងនឹងបញ្ជូនទៅកន្លែងមួយទៀត ។ ហើយគាត់មានកិត្តិសព្ទមួយ គឺថាជាបុគ្គលិកធ្វើការច្រើន ប៉ុន្តែមិននិយាយច្រើនទេ ។ អ្នកផ្សេងគេនិយាយថា អ៊ីចឹង ។ អ៊ីចឹងហើយគាត់មានការលះបង់ចំពោះតួនាទីក្នុងឋានៈជាប្រធានមន្ទីរនោះ ។

[១៤:០៨:០៨]

ការសួរចម្លើយមកលើខ្ញុំនោះ តែងតែកើតឡើងតាមរបៀបមួយដែលទន់ភ្លន់គួរសមទេ គឺមិនវាយដំខ្ញុំទេ ។ ពេលខ្លះ ឌុច យល់ថា ប្រសិនបើគាត់យល់ថា ខ្ញុំជាភ្នាក់ងារ *សេអ៊ីអា* នោះគាត់នឹង-- ប្រហែលជាគាត់នឹងវ៉ៃខ្ញុំ ប៉ុន្តែគាត់និយាយ និងនិយាយប្រឆាំងខ្ញុំ ប៉ុន្តែក្នុងរបៀបមួយ ដើម្បីៗឲ្យយល់-- ដែលគាត់សួរសំណួរអំពីខ្ញុំ អំពីការងាររបស់ខ្ញុំ អំពីការអភិរក្សអង្គរ អំពីពុទ្ធសាសនា អំពីលទ្ធិពុទ្ធសាសនាកម្ពុជា ដែលអ្នកមិនសិក្សាមិនយល់ច្បាស់ដូចខ្ញុំហ្នឹង ។ ខ្ញុំផ្តល់ពន្យល់អំពីគោលជំហររបស់ខ្ញុំឲ្យច្បាស់លាស់ពីការងារ អំពីគោលបំណងដែលខ្ញុំបានបញ្ជាក់ដែរថាតាមពិត ខ្ញុំពិតជាមានគុណសម្បត្តិជាបញ្ញវន្តខាងពុទ្ធសាសនា នេះសមត្ថភាពដែលខ្ញុំត្រូវបង្ហាញដើម្បីប្រកាន់ជំហរ ជាបញ្ញវន្តដែលធ្វើការអំពីគម្ពីរសាសនា ពុទ្ធសាសនាហ្នឹង ។ ប្រសិនបើខ្ញុំអាចនិយាយអំពី *(ឮមិនច្បាស់)* ខ្មែរសៀវភៅ ដើម្បីកត់សម្គាល់នោះ ដែលមានឲ្យសៀវភៅមួយ ហើយនិងប្រដាប់សម្រាប់ចិតខ្មៅដៃមួយ ។ អ៊ីចឹងគឺថា ខ្ញុំចង់កោពុកមាត់ណាស់នៅពេលនុ៎ង ។

លោកចៅក្រមខ្ញុំមានសៀវភៅនេះហើយខ្ញុំអាចបង្ហាញលោកចៅក្រមអំពីគម្របសៀវភៅកំណត់សម្គាល់នេះ ។

(បង្ហាញសៀវភៅតាមស្លាយ)

[១៤:១១:៤៥]

អ៊ីចឹងខ្ញុំចង់បង្ហាញលោក លោកស្រីចៅក្រមអំពីចំណុចខ្លះនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុនេះដែល ឌុច បានឲ្យមកខ្ញុំ ហើយដែលខ្ញុំបានសរសេរ ហើយខ្ញុំបានសរសេរអំពីការចងចាំកាលពីនៅក្មេងខ្លះអំពីកំណាព្យមួយចំនួន ហើយខ្ញុំព្យាយាម-- ។ បើសរសេរអំពីចំណុចខ្លះដែលធ្វើឲ្យមានការជឿជាក់ថាអំពីកិច្ចការរបស់ខ្ញុំជាមួយនឹងខាងសាសនាព្រះពុទ្ធនោះ ហើយអំពីការសិក្សារបស់ខ្ញុំ ។ ហើយក្រោយមកទៀត ជាការច្បាស់ណាស់ដែលខ្ញុំនឹងត្រូវបានដោះលែង ឌុច បានសួរមកខ្ញុំថា-- ហើយតើខ្ញុំអាចទុកសៀវភៅកំណត់ហេតុនឹងបានទេ? គាត់ថាបាន នឹងអាន ហើយនឹងសម្រេចចិត្តនៅបន្ទាប់មកទៀត ។ ហើយនិងអានសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់ខ្ញុំដោយយកចិត្តទុកដាក់បំផុត ហើយបានសួរខ្ញុំអំពីសំណួរខ្លះអំពីសៀវភៅហ្នឹង ។ ហើយគាត់ក៏បានពិនិត្យមើលផងដែរ ហើយក្រោយមកក៏បានប្រគល់មកវិញ បានជាលោក លោកស្រីចៅក្រមឃើញហើយ ខ្ញុំនៅមានសៀវភៅកំណត់ហេតុនេះនៅឡើយ ។

[១៤:១៣:០៣]

អ៊ីចឹងខ្ញុំនិយាយថា សៀវភៅកំណត់ហេតុដែលខ្ញុំយកមកជាមួយខ្ញុំនៅថ្ងៃនេះ គឺខ្ញុំមិនដែលអានវាឡើងវិញទេ ។ ឌុច ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយអ៊ីចឹង យ៉ាងហោចណាស់ក្នុងមួយអាទិត្យម្តង គឺថាគាត់មក គាត់មកពីភូមិ ឬក៏មកពីកន្លែងផ្សេង ហើយអ្វីដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំភ្ញាក់ផ្អើលនោះ គឺថាពេលនុ៎ង ឌុច គាត់មានសុខភាពអត់ល្អសោះ ហើយភាគច្រើនពួកយើងនៅទីនុ៎ង ។ មិនមែនភាគច្រើនទេ គឺថា ពេលនោះខ្ញុំសំណាងហើយ ដែលថាខ្ញុំអត់បានឈឺនោះ ហើយពេលនុ៎ងមានគេសួរខ្ញុំពីរបីសំណួរដែរ អំពីស្ថានភាពសុខភាពរបស់ខ្ញុំ ហើយពេលហ្នឹងភរ ខ្ញុំហ្នឹងឈឺ ឬក៏អ៊ីចឹងទៅដើម្បីកុំឲ្យអ្នកជាប់គុកអស់ហ្នឹងគេមានការច្រណែនខ្ញុំ ។ ហើយប្រហែលជានៅខែវិច្ឆិកា ឬខែធ្នូ ហ្នឹងមានជំងឺគ្រុនចាញ់ច្រើនណាស់ ហើយពេលនុ៎ងគឺថា គ្រុនចាញ់ហ្នឹងហើយ គឺថាវាវាយលុកពេញជំរំហ្នឹងតែម្តង ។ ហើយអ្នកថា មិនបានស្លាប់ក្តីក៏ស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពដែលថា អស់កម្លាំងល្វិតល្វៃបំផុតផងដែរ ។

ហើយថ្ងៃមួយ ឌុច បាននិយាយប្រាប់ខ្ញុំថា-- និងនៅថ្ងៃបន្ទាប់មកហ្នឹង ប្រហែលជាគាត់ៗនឹងមានដំណឹងល្អខ្លះសម្រាប់ឲ្យខ្ញុំដឹង ហើយអ៊ីចឹងហើយគឺថា ពេលហ្នឹងខ្ញុំរងចាំ-- ទន្ទឹងរង់ចាំបំផុត រង់ចាំដល់គាត់ត្រឡប់មកវិញនៅថ្ងៃបន្ទាប់នោះ ។ បន្ទាប់ពីគាត់ត្រឡប់មកវិញ គាត់បានឲ្យខ្ញុំដឹងៗថា ខ្ញុំអាចត្រឡប់ទៅជួបជុំគ្រួសាររបស់ខ្ញុំវិញបាន ។ ហើយនៅពេលដែលខ្ញុំបានដឹងដំណឹងនេះ ដំបូងខ្ញុំអត់ជឿសោះគឺថា លោក លោកស្រីចៅក្រម ត្រូវដឹងថា គឺថាគ្មានអ្វីដែលត្រូវបានគេនិយាយច្បាស់លាស់ទេ ដែលការភរកុហក គឺវាកើតមានជារាល់ថ្ងៃទៅហើយនៅទីនោះ មានអ្វីដែលគួរឲ្យជឿទេ ពីព្រោះអីអ្វីៗគឺជាការកុហកទាំងអស់ ។ នៅពេលដែលយើង យើងពេលហ្នឹង ដូចថាចង់យកអ្នកណាទៅសម្លាប់ហ្នឹងក៏មិននិយាយពិតដែរ ការពិតដែរ គឺថាការភរកុហកគេហ្នឹងឯង ។

[១៤:១៥:៤៥]

អ៊ីចឹង ការសន្យាឲ្យផ្តល់សេរីភាពមកវិញឲ្យខ្ញុំហ្នឹង គឺថាខ្ញុំអត់ជឿទេ ។ ពីព្រោះតាំងតែពី ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយអ៊ីចឹងថា ខ្ញុំអត់មានភស្តុតាងអ្វី ដើម្បីបង្ហាញពីភាពសុចរិតត្រឹមត្រូវរបស់ខ្ញុំទេ ។ ហើយគាត់ក៏អត់មានភស្តុតាងអ្វី អំពីពិរុទ្ធភាពរបស់ខ្ញុំដែរ ។ អ៊ីចឹងបន្ទាប់ពីនិយាយអ៊ីចឹងហើយហ្នឹង ឌុច គាត់មិនដែលបានចាកចេញពីខ្ញុំទេ ។ ប៉ុន្តែ សេចក្តីសង្ឃឹមគឺថានៅមានជានិច្ច ចំពោះអ្នកគុកនោះ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលដំណាលគ្នានោះដែរ ខ្ញុំក៏បានយល់ដឹងថា ជីវិតរបស់ខ្ញុំគឺនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់គាត់ មិនមែនគ្រាន់ជីវិតរបស់ខ្ញុំនោះទេ គឺអ្នកដទៃទៀតផងដែរ ។ អ៊ីចឹង គឺនៅពេលដែលគាត់និយាយថា ខ្ញុំនឹងត្រូវបានគេដោះលែងនោះ គឺជារឿងមួយដែលដូចថាខ្ញុំមិនជឿសោះៗ ហើយមិនមែនធ្វើឲ្យខ្ញុំសប្បាយ

លោតកញ្ចេងទេនៅពេលនោះ ។ ប៉ុន្តែ ពេលនោះ ថាបើអ៊ីចឹងមែន ឥឡូវបង្ហាញមើល ដោះលែងខ្ញុំ យកដោះខ្នោះចេញទៅ ពីព្រោះអីខ្នោះហ្នឹងគឺថាគឺថាកៀបខ្ញុំឈឺណាស់ ។ ហើយពេលនោះ ពិតហើយ គឺថាគាត់ចេញបញ្ជា បាននៅកន្លែងហ្នឹងតែម្តងឲ្យអ្នកយាមក្មេងហ្នឹង គឺថាឲ្យដោះខ្នោះចេញពីខ្ញុំមែន ។

បើអ៊ីចឹងក្នុងលក្ខខណ្ឌបែបនេះ បើសិនជាខ្ញុំមនុស្សស្លូតត្រង់មែន ហើយខ្ញុំត្រូវបានដោះស្រង់មែន មានន័យថាខ្ញុំជាមនុស្សត្រឹមត្រូវទេ ។ អ៊ីចឹង បើសិនជាខ្ញុំត្រឹមត្រូវមែន បើអ្នកខ្មែរពីរនាក់ដែលមកជាមួយខ្ញុំក៏ជាមនុស្សសុចរិតត្រឹមត្រូវដែរ សុំឲ្យដោះលែងផង ។ ពេលនោះ ឌុច ក៏ចេញបញ្ជាឲ្យអ្នកយាមក្មេងៗហ្នឹង បើកឲ្យដោះលែង សហសេវិកពីរនាក់របស់ខ្ញុំ ដែលជាជនជាតិខ្មែរនោះ ។ ហើយខ្ញុំក៏បានជួបពួកគាត់នៅពេលក្រោយមក ។

បាទជាថ្មីម្តងទៀត អ៊ីចឹង ខ្ញុំមិនចាំបាច់ប្រាប់លោក លោកស្រីចៅក្រមទេ ថានៅពេលហ្នឹងគឺជាពេលវេលាដ៏រឹងមាំមួយសម្រាប់ខ្ញុំ ។ ហើយខ្ញុំបានជួបគ្នាឡើងវិញ ប៉ុន្តែ យើងមិនបាននិយាយច្រើននោះទេ ។ បើសម្រាប់ខ្ញុំ នេះគឺជាហេតុផលមួយដ៏រឹងមាំសម្រាប់សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំ សម្រាប់ជីវិតរបស់ខ្ញុំ ។ ហើយនៅពេលហ្នឹងភ្លាម គឺពួកគេបានជឿថា នេះគឺជាវិធីមួយដើម្បីលុបបំបាត់នូវអ្វីៗផ្សេងទៀត។ ហើយគ្មានអ្នកណាមួយក្នុងចំណោមពួកគេទាំង គ្មានអ្នកណាមួយក្នុងចំណោមអ្នកដែលជាប់គុកទាំងពីរនាក់ ជាសាក្សីរបស់ខ្ញុំ ជឿជាក់អ៊ីចឹងទេ ដែលថាខ្ញុំនឹងត្រូវបានគេដោះលែង ឬក៏បានគិតអំពីចំណុចនេះទេ ។ ដែលថាអ្វីដែលខ្ញុំធ្វើនឹងនោះ គឺជាវិធី ឬក៏មធ្យោបាយដែលពួកខាងមុខៗដែលជាប់ពីមុនមកគេបានធ្វើនោះ ។

[១៤:១៨:៣០]

ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំៗត្រូវដោះលែងនៅថ្ងៃបុណ្យ *ណូអែល* ប៉ុន្តែដោយថាមានរឿងហេតុមួយតូចកើតឡើងនោះ ពេលហ្នឹងមានអ្នកយាមក្មេង អត់ៗបានយកកង់ត្រឡប់មកវិញទេ អ៊ីចឹងខ្ញុំត្រូវពន្យារពេលដល់ថ្ងៃបន្ទាប់មកទៀត ។ អ៊ីចឹង ការពន្យារពេលបន្តិចបន្តួចនេះ គឺវាទាក់ទងនឹងតាមគម្រោងដែលថារៀបចំឲ្យខ្ញុំដោះលែងនោះ ធ្វើឲ្យខ្ញុំមានការភ័ន្តច្រឡំ ។ ប៉ុន្តែពេលហ្នឹងហើយ គឺជាថ្ងៃមុនថ្ងៃបុណ្យ *ណូអែល* មួយថ្ងៃ ហើយនេះជាឱកាសមួយថា ខ្ញុំឥឡូវបានគេដោះលែងហើយនោះ ខ្ញុំបានចំណាយពេលមួយយប់ដោយអត់មានជាប់ខ្នោះនោះ ។ ហើយគប្បីដើម្បីបានដឹងឲ្យបានច្បាស់លាស់ ក៏មានទស្សនៈផ្សេងពីគ្នាដែរ ឬក៏ជាមនុស្សផ្សេងពីគ្នាដែរ ដោយមានអត្តចរិតផ្សេងចំពោះគាត់នោះ ។ អ៊ីចឹង ខ្ញុំនៅក្នុងស្ថានភាពមួយ ពីព្រោះពេលនោះ គឺថាខ្ញុំជិតមានសេរីភាពទៅហើយ ហើយគិតអង្គុយនៅជិតគប់ភ្លើង

បើជាទូទៅគឺថាអ្នកយាមនុំង តែងតែដុតគប់ភ្លើងនៅពេលយប់ ពីព្រោះវាត្រជាក់ណាស់ ។ ហើយគិតថាពេលនុំងឯងគឺជារដូវដ៏រងាមែនទែន យប់ឡើងរងាដល់ឆ្អឹងខ្នង ។ ហើយនៅក្នុងពេលយប់ដ៏លំបាកហ្នឹង ពេលហ្នឹងអ្នកយាមបានឲ្យឈើមួយដុំមកខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចគេងនៅលើកន្លែងដែលស្ងួតបាន ហើយដូចថាមានក្ដៅជាង ដោយគេងនៅជិតគប់ភ្លើង ។

នេះគឺជាឱកាសមួយសម្រាប់ខ្ញុំផងដែរ ដើម្បីនិយាយ ។

ដូច្នេះ ក៏យើងបាននិយាយដោយសេរី យើងនិយាយអំពីគ្រួសាររបស់យើង ហើយយើងអាច-- ពេលហ្នឹងខ្ញុំមិនដឹងជា ឌុច អត់មានគ្រួសារអីផ្សេង គឺនិយាយតែពីឪពុកម្ដាយរបស់គាត់តែប៉ុណ្ណោះ ។ គាត់អត់មានកូនអីទេនៅពេលនោះ ។ ហើយគាត់ក៏បានសួរអំពីអ្វីដែលបានកើតឡើងចំពោះកូនស្រីរបស់ខ្ញុំទាំងពីរ ដែលជិះឡានជាមួយខ្ញុំនៅក្នុងភូមិនោះ គឺភូមិដែលជិតវត្តនោះ ។ ហើយគាត់បានស្នាក់នៅទីនុំងជាមួយនឹងកូនៗរបស់ខ្ញុំ ហើយបានលេងជាមួយក្មេងៗនៅទីនោះ ។

នេះគឺជាកាលៈទេសៈមួយ នេះគឺជាពេលមួយដែលជាហេតុផលបង្ហាញអំពីការឈឺចាប់របស់ខ្ញុំ គឺថាខ្ញុំបានបញ្ចូលជាប់ឃុំឃាំង ហើយពេលនោះខ្ញុំមិនដឹងថាកូនរបស់ខ្ញុំនៅទីណាទេ នៅពេលនោះ ។ ហើយពីរ-បីថ្ងៃមុននោះ នៅពេលពីរផ្សេងពីគ្នា ខ្ញុំមិនបានធ្វើ មានការរឿងឆ្ងល់អំពីមធ្យោបាយដែលមានសម្រាប់ជំរំហ្នឹង ដើម្បីឲ្យអ្នកជាប់គុកហ្នឹងដើម្បីនិយាយនោះ ពីព្រោះថាខ្ញុំយល់គឺថាគេតែងតែធ្វើការបកស្រាយសញ្ញា ឬក៏ដៃជាដើម ។ ហើយប៉ុន្តែទៅតាមអ្វីដែលខ្ញុំយល់ ពីអ្នកយាមទោះបីជាពួកគេទទួលបញ្ជាក៏ដោយ ក៏ពួកគេតែងនិយាយអ្វីៗទាំងអស់ប្រាប់ខ្ញុំ ហើយពួកគេពីរនាក់នោះគឺថានៅក្មេងៗពេក ។

[១៤:២២:៤៧]

អ៊ីចឹងហើយ ខ្ញុំព្យាយាមយល់ ថាតើអ្នកជាប់គុកទាំងអស់នោះត្រូវបានគេវ៉ៃ? ដែរថាខ្ញុំត្រូវបានគេតាមមើលនៅថ្ងៃទីដំបូងនោះ គឺវាកើតជារឿងរហូត បន្តបន្ទាប់មកទៀត ខ្ញុំត្រូវគេឲ្យមុជទឹកជារាល់ល្ងាចដែរ ។ ហើយនៅក្នុងអំឡុងពេល ដែលខ្ញុំមុជទឹកនោះ ប្រហែលជាទឹកហ្នឹងមិនលើសពីបីតឹកប៉ុន្នានទេ ហើយទឹកហ្នឹងក៏មិនស្អាតដែរ ។

ខ្ញុំបានឃើញនៅម្ខាងទៀតនៃភូមិនោះ គឺថាមានខ្ទមមួយ ហើយនៅក្នុងខ្ទមហ្នឹង ឬក៏នៅខាងមុខខ្ទមហ្នឹង ។ ហើយពេលនោះខ្ញុំប៊ាន ខ្ញុំទៅជិតខ្ទមនោះដើម្បីពិនិត្យមើល ហើយខ្ញុំបានឃើញគឺថាមានបង្គោលឫស្សីត្រង់ៗ ហើយដែលគេចងចេញជាឆ្កាង ជាដូចថារំពាត់ ជាផ្តៅ ពេលហ្នឹងខ្ញុំយល់ភ្លាម ឬក៏

ខ្ញុំបកស្រាយខ្លួនឯងភ្លាមថា នេះគឺជាកន្លែងដែលគេចង ចងកដៃប្រជាជនជាប់ទៅនឹងបង្គោលនោះ ។ ពេលនោះភ្លាមហ្នឹងៗខ្ញុំបានចេញពីកន្លែងនុ៎ង ហើយការចងចាំមួយទៀតរបស់ខ្ញុំ បន្ទាប់ពីបានមុជទឹក ហើយនុ៎ង ការចងចាំមួយទៀតនោះ ។ អ៊ីចឹង ការមុជទឹកគឺជាឱកាសដែលខ្ញុំអាចមានការគិតផ្សេងទៀត ពីទស្សនៈរបស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំមាននៅកន្លែងផ្សេងនៅក្នុងអំឡុងពេលថ្ងៃនោះ ។ ហើយពេលមួយនោះ ខ្ញុំបាន ជួបអ្នកជាប់គុកពីមុន មកមុន ដែលជាប់គុកយូរមកហើយ ហើយនៅទីនោះដដែល ដូចជាគាត់ដូចជា អ្នកជាប់គុកដទៃទៀតដែរ ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវបានគេដោះលែងពី-- គឺថាគាត់មិនចាំបាច់ធ្វើការដូចអ្នកដទៃ នោះទេ ។ ហើយគឺថាគាត់កំពុងតែរវល់សំលៀងៗដំបងថ្កោ ។

ពេលនុ៎ងខ្ញុំបានសួរគាត់ថា អ៊េក! មិត្តៗនិងយកអាដំបងទៅធ្វើស្អី ទៅវ៉ៃអ្នកណាទេ ពេលហ្នឹង គាត់និយាយថា អ៊េ! ខ្ញុំមិនមែនជាអ្នកវ៉ៃទេគឺថា ឌុច ទេ ជាអ្នកវ៉ៃ ។ ពេលនោះខ្ញុំមិនដឹងទេថា តើខ្ញុំ អារម្មណ៍នៅពេលនោះ ។ តើគាត់នឹងវ៉ៃអ្នកជាប់គុកជាមួយនឹងដំបងនោះ ឬក៏យ៉ាងម៉េចទេ? ប៉ុន្តែនេះ គឺជាអារម្មណ៍ដែលខ្ញុំមានបន្ទាប់ពីបានជួបប្រទះបែបនោះ ។ ហើយនៅពេលយប់នោះ ខ្ញុំបានសួរថា តើនរណាគេជាវ៉ៃអ្នកទោសនោះ? ពេលនោះ ឌុច អត់មានស្ទាក់ស្ទើរទេ បានឆ្លើយថា ជួនកាលគាត់ជា អ្នកវ៉ៃ គាត់នឹងវ៉ៃអ្នកទោសពីព្រោះ ពួកគេហ្នឹងវាភរ ហើយពីព្រោះចម្លើយរបស់ពួកគេហ្នឹងគឺវាផ្ទុយគ្នា ហើយគាត់ស្អប់ណាស់ គាត់ស្អប់អ្នកដែលភរណាស់ ពីព្រោះការស្អប់ជាអំពើអាក្រក់បំផុត ពីព្រោះការ ភរជាអំពើអាក្រក់បំផុត ។ ហើយការងារនេះ គាត់មិនចូលចិត្តទេ ក៏ប៉ុន្តែគឺជាតួនាទីរបស់គាត់ ដែល អង្គការបានដាក់បញ្ជាឲ្យគាត់ ដើម្បីធ្វើកិច្ចការនេះ ។ ហើយជាពិសេសនោះ នេះជាការងារពិសេស ទោះ បីជាគាត់មានភារកិច្ច ។ នេះជាភារកិច្ចរបស់គាត់ ពេលហ្នឹងខ្ញុំដូចជាមានអារម្មណ៍តក់ស្លុតណាស់ ។ ហើយព្រឹត្តិការណ៍ហ្នឹង គឺជាចំណុចត្រឡប់មួយសម្រាប់ខ្ញុំ ។ ហើយខ្ញុំគ្មានមន្ទិលសង្ស័យទេថា ប្រភពនៃ ការចាប់ផ្តើមនៃដំណើរការការគិតនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំនៅពេលនោះ គឺថាលោកចៅក្រមនៅពេលហ្នឹង ខ្ញុំមាន អារម្មណ៍ដូចជាប្រាកដថា ខ្ញុំបានគិតថា ខ្ញុំហ្នឹងគឺខ្ញុំជាអ្នកនៅខាងផ្នែកល្អរបស់មនុស្សជាតិ ហើយ ពួកគេហ្នឹងឯង គឺជាពួកនៅខាងអាក្រក់ ។

[១៤:២៧:៣១]

ហើយអរគុណ ដល់ឋានសួគ៌ គឺថាខ្ញុំមិនមែននៅក្នុងចំណោមពួកវានោះ ពីព្រោះពួកយើងមាន ភាពខុសគ្នា ដោយតាមប្រវត្តិសាស្ត្រ តាមអារម្មណ៍របស់ខ្លួន ហើយនេះគឺវាទាក់ទងទៅនឹងលក្ខខណ្ឌ នៃធម្មជាតិ ។ ហើយមិនមែនមនុស្សគ្រប់ៗរូបអាចជាមនុស្សអាក្រក់ដូចនោះទេ ។ អ្នកខ្លះកើតមកស្ថិត

នៅក្នុងក្រុមនោះតែម្តង ហើយខ្លះទៀតមិនដែលជាមនុស្សបែបនោះទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ នៅយប់នោះគាត់បានឆ្លើយ ហើយការយល់ដឹងរបស់ខ្ញុំនៅពេលនោះ អំពីគាត់ហ្នឹងគឺទៅតាមការសួរផ្សេងៗគ្នា ការសួរចម្លើយរបស់គាត់ផ្សេងៗគ្នានោះ ពេលនោះគឺថាជាការបើកភ្នែកមួយសម្រាប់ខ្ញុំដែលជាព្រឹត្តិការណ៍សម្រាប់បើកភ្នែកខ្ញុំដែរនៅពេលនោះ ។

គឺនៅយប់ទីមួយ មុនបុណ្យ *ណូអែល* គឺថាពេលហ្នឹងខ្ញុំបានជួបមនុស្សម្នាក់ដ៏សាហាវឃោរឃៅដែលគ្មានមនុស្សធម៌ ហើយនេះគឺជាអំពើមួយដ៏គួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ ពេលនោះខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថានៅទល់មុខខ្ញុំគឺជាមនុស្សម្នាក់ ដែលមើលទៅដូចជាមិត្តភក្តិជាច្រើនផងដែរ ដូចជាមនុស្សធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ គឺថាគាត់រៀបចំបូជាជីវិតរបស់គាត់សម្រាប់ប្រទេសរបស់គាត់ សម្រាប់បដិវត្តន៍របស់គាត់ គាត់ជឿអ្វីដែលគាត់ធ្វើ ។ ប៉ុន្តែ គោលបំណងចុងក្រោយរបស់គាត់នៃការប្តេជ្ញារបស់គាត់ ហើយនិងជំនឿរបស់គាត់ហ្នឹង គឺបានសុខុមាលភាព គឺសុខុមាលភាពរបស់ប្រជាជនកម្ពុជា ។

បើគិតថាគាត់កំពុងតែប្រយុទ្ធនឹងអ្វីដែលជាភាពអយុត្តិធម៌ ភាពមិនស្មើភាពនៅក្នុងសង្គម ហើយទោះបីជាតាមវិធីផ្សេងៗគ្នាការពិពណ៌នាអំពីកសិករខ្មែរ ដែលកុម្មុយនីស្តខ្មែរបានប្រើនៅក្នុងការឃោសនារបស់គេ ។ អ៊ីចឹងគឺថាមនុស្សហ្នឹងមិនចាំបាច់ថាជាអ្នកដែលគេបានបង្កើតឡើងនោះទេ ទោះបីជាមានបង្ហាញអំពីប្រភេទមនុស្សបែបនេះក៏ដោយ ប៉ុន្តែ នេះគឺជាវិធានការមួយបង្ហាញអំពីភាពស្មោះត្រង់ត្រឹមត្រូវមួយផងដែរ ។ ការយល់ដឹងរបស់គាត់ គឺវាដូចគ្នាសម្រាប់អ្នកដែលធ្វើបដិវត្តន៍ហ្នឹង នៅទីក្រុងប៉ារីសខ្ញុំក៏មានអ្នកដែលធ្វើបដិវត្តន៍ ដែលមានអារម្មណ៍ និងការប្តេជ្ញាចិត្តដូចជាគាត់ដែរ ដែលគាត់ព្យាយាមរកមើលនូវព្រឹត្តការណ៍ដែលកើតឡើងនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជានោះ ។ ថាតើព្រឹត្តការណ៍នុ៎ង វាមានសភាពយ៉ាងម៉េចគួរឲ្យរន្ធត់ ឬក៏យ៉ាងម៉េច? ប៉ុន្តែនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ គឺថាពួកគេតែងតែយល់ថា មានន័យថាអ្វីដែលគេបានធ្វើ គឺវាសមរម្យនឹងបុព្វបទរបស់គេហើយ ។ ហើយដើម្បីបង្ហាញអំពីមធ្យោបាយទាំងនុ៎ង គឺមានន័យថា គឺគេធ្វើអ្វីទាំងអស់ ដើម្បីឯករាជ្យរបស់ប្រទេសកម្ពុជា ហើយពេលហ្នឹង គឺថាគេមានសិទ្ធិសម្រេចខ្លួនឯងក្នុងនាមជាប្រជាជនកម្ពុជា ដើម្បីលុបបំបាត់ចោលនូវភាពក្រីក្រ ហើយសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេសម្រាប់ទៅអនាគត ។

ហើយប្រទេសកម្ពុជាមិនមែនជាប្រជាជនតែមួយដែលបានសម្លាប់ប្រជាជនខ្លួនឯង ដើម្បីបំពេញបំណងដែលជាសុបិនរបស់ពួកគេទេ ។ ប៉ុន្តែជាការពិតណាស់ មនុស្សដែលជាមនុស្សអាក្រក់មួយដែលកំពុងអង្គុយចំពោះមុខខ្ញុំនៅពេលនុ៎ង គឺថានុ៎ងគឺជាភារកិច្ចរបស់គាត់ ជាភារកិច្ចក្នុងថ្នាក់ជាអ្នកសួរ

ចម្លើយ ។ ហើយទៅតាមអ្វីដែលខ្ញុំយល់ លោក លោកស្រីចៅក្រម ហើយពេលនុ៎ងខ្ញុំមិនបានយល់អ្វីអស់ទេ ឬក៏បានឃើញអ្វីអស់ទេ ខ្ញុំគ្រាន់តែ បានឃើញ បានសក្ខីកម្មអ្វីដែលខ្ញុំបានឃើញបានចងចាំ ។

ប៉ុន្តែអ្វីដែលខ្ញុំបានឃើញ បានចងចាំនោះ គឺថាការងាររបស់គាត់នោះ គឺដើម្បីសរសេររបាយការណ៍អំពីអ្នកដែលគេបានបញ្ជូនមកឲ្យគាត់ ដើម្បីគោលបំណងសម្លាប់ ។ ហើយខ្ញុំក៏បានដឹងដែរថា មនុស្សអាក្រក់នេះឯង តាមពិតគាត់គឺដូចជាមានលក្ខណៈមិនមែនជាមនុស្សធម្មតានោះទេ ហើយខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ក៏ខ្ញុំមិនមានអារម្មណ៍ដូចថាភ័យខ្លាចពីគាត់ហ្នឹងដែរ ប៉ុន្តែប្រហែលជាអាចជាកំហុសមួយដ៏ធំបំផុតដើម្បីកែប្រែមនុស្សអាក្រក់ហ្នឹងឲ្យក្លាយទៅជាមនុស្សប្រភេទផ្សេងទៀតនោះ ។ ហើយអ្វីដែលពេលហ្នឹងហើយ ខ្ញុំមិនបានគិតពីចំណុចអស់ទាំងនោះទេ គឺថាអ្វីដែលខ្ញុំបានជួបប្រទះហ្នឹង ហើយអំពីបទពិសោធន៍ដែលខ្ញុំបានឆ្លងកាត់ ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំបានស្លាប់បាត់ទៅហើយ ។ ហើយដូចជាការស្លាប់បន្តិចម្ដងៗនោះ រហូតដល់ពេលដែលខ្ញុំត្រូវបានគេដោះលែងនោះ ។

[១៤:៣២:២៧]

អ៊ីចឹង គឺថាចំណុចអស់ហ្នឹង វាកើតមានឡើងនៅក្នុងអារម្មណ៍ខ្ញុំនៅពេលក្រោយៗមកទៀត ។ ហើយក្នុងអំឡុងពេលហ្នឹងដែរ អំពីឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏ធំធេងដែលកើតមាននៅទួលស្លែងបានកើតឡើងហើយបញ្ចៀសទម្ងន់បន្ថែមទៅលើអ្វីដែលកើតឡើងនៅម-១៣ នោះ ។ ហើយខ្ញុំក៏បានគិតទៀតថា ប្រសិនបើមានអ្វីមួយដែលត្រូវនិយាយ ហើយខ្ញុំត្រូវនិយាយថា ខ្ញុំបានដឹងគាត់នេះក្នុងករណីគាត់ជាបុរសក្មេងម្នាក់ដែលជាជនចង់ធ្វើបដិវត្តន៍ពីក្មេង ហើយដែលត្រូវបានគេហ្វឹកហ្វឺន ដោយមិត្តភក្តិរបស់គាត់ ហើយ គាត់បានទទួលនូវភារកិច្ចជាក់លាក់មួយ ហើយគាត់បានធ្វើការងាររបស់គាត់តាមវិធីមួយដ៏គួរឲ្យភ័យខ្លាចបំផុត ប៉ុន្តែគឺថាទទួលបានផលដ៏ឃោរឃៅបំផុត ហើយដែលមានទស្សនៈមួយ គឺថាគាត់នឹងធ្វើ ការងាររបស់គាត់ឲ្យបានជោគជ័យល្អ ហើយបានចប់សព្វគ្រប់ ។ ហើយពេលនោះ ខ្ញុំក៏បានយល់ផងដែរថា វាជាការចាំបាច់ណាស់ ដើម្បីឲ្យបានដឹងថា តើថាប្រភេទនៃគ្រោះថ្នាក់បែបនេះ គឺមិនមែន បណ្ដាលមកពីមនុស្ស ដែលជាមនុស្សអាក្រក់នោះទេ ដែលជាប្រភេទមនុស្សផ្សេងពីគេនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ មនុស្សនេះគឺជាមនុស្សធម្មតាដូចជាយើងផងដែរ ។ ប៉ុន្តែ ជាការចាំបាច់ ដើម្បីធ្វើការបង្ហាញអំពីអ្វីដែលមនុស្សអាចធ្វើបាន និងឬក៏អ្វីដែលជាមនុស្សនោះ ហើយពេលហ្នឹងក៏ខ្ញុំអាចដឹងផងដែរថា ដើម្បីទទួល ជាពិរុទ្ធភាពនូវអ្វីដែលបានធ្វើនោះ មិនមែនជាការចាំបាច់ដើម្បីបង្ហាញថា ឲ្យមានការទទួលខុសត្រូវក្នុង នាមយើងជា

មនុស្សម្នាក់នោះទេ ។ ហើយក៏មិនចាំបាច់ បានន័យថាមានការពាក់ព័ន្ធ ប៉ះពាល់ទៅលើអ្វីដែលបានធ្វើនោះដែរ ។

ហើយពាក់ព័ន្ធទៅនឹងស្ថានភាពដែល ឌុច ជាមនុស្សនៅពេលនោះ គឺថាគាត់មិនអនុញ្ញាតឲ្យខ្លួនគាត់ហ្នឹងដកថយក្រោយវិញបាន ឬក៏ថយចេញបាន ពីព្រោះអី? គឺថាគាត់អាចនឹងមានការភ័យខ្លាចនឹងការស្លាប់ផងដែរ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ទាក់ទងទៅនឹងអ្នកដទៃផ្សេងៗទៀត នៅពេលដែលយើងព្យាយាមប្តេជ្ញាចិត្តចិត្តធ្វើការងារបែបនេះក្នុងស្ថានភាពបែបនេះ គឺជាការលំបាកណាស់ដើម្បីថយចេញពីស្ថានភាពបែបនេះ គឺថាគាត់ជាប់នៅក្នុងអន្ទាក់នៅក្នុងស្ថានភាពបែបនោះហើយ ។ នុំងគឺជាអ្វីដែលគាត់មានអារម្មណ៍ ភ័យខ្លាចរហូតមកដល់ថ្ងៃនេះ ។ បាទ នេះគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំបានបញ្ចប់នៅក្នុងសក្ខីកម្មរបស់ខ្ញុំហើយ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

តទៅនេះ តើលោក លោកស្រីចៅក្រម តើមានសំណួរអ្វីត្រូវសួរដល់សាក្សីរូបនេះទេ? បើមានសូមអញ្ជើញ ។ សូមអញ្ជើញលោក ហ្សង់ម៉ាក ។

[១៤:៣៥:៣៦]

សួរដោយលោក ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៍៖

សូមអរគុណ ចំពោះការផ្តល់សក្ខីកម្ម ។ ខ្ញុំមានសំណួរមួយចំនួនដើម្បីសួរទៅលើលោក ដើម្បីឲ្យលោកបំភ្លឺអំពីអត្ថន័យអ្វីៗដែលលោកបាននិយាយជាបឋមនោះ គឺទាក់ទងទៅនឹងជំរំនោះ ដែលបាននិយាយក្នុងអង្គហេតុនោះ ។ លោកបាននិយាយថា នៅក្នុងគំនិតរបស់លោកប្រហែលថាមាន៤0ទៅ៥0នាក់ជាអ្នកទោសនៅក្នុងជំរំនោះ ឬក៏មន្ទីរនោះ ។

ស៖ តើលោកបានកត់សម្គាល់ទេ ថាតើអ្នកទាំងនោះ គេចេញមកពីប្រភេទប្រជាជនកម្ពុជាណាជាក់លាក់ទេ? ថាតើគេជាជនល្មើសសឹក? ជាអ្នកក្រុង? ជាអ្នកជនបទ? តើលោកបានសង្កេតឃើញថាតើឃើញថាវាមានភាពកែប្រែនៃចំនួនអ្នកទោសថ្មីចាស់ផ្លាស់ប្តូរជាញឹកញាប់យ៉ាងដូចម្តេចដែរ?

សាក្សី TC-1៖

ឆ៖ ខ្ញុំគិតថា ប្រហែលជាមានអ្នកទោស៥0នាក់នៅពេលមួយដែលខ្ញុំទៅដល់ ហើយខ្ញុំនៅទីនោះប្រហែលជាបីខែ ហើយខ្ញុំបានឃើញថា នៅពេលនោះឯង-- ហើយខ្ញុំនឹងឈានទៅចង់យល់ចំណុចមួយជាមូលដ្ឋានថា មនុស្សទាំងអស់នោះ គឺសុទ្ធតែជាកសិករដែលថា អ្នកខ្លះមកពីតំបន់នៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ខ្មែរក្រហម ។ ហើយការដែលបញ្ជូនមកថ្មីៗនោះ ដែលគេប្រើថាអ្នកបញ្ជូនមកថ្មី អ្នកចូលថ្មី

គឺអ្នកទោសដែលមកម្តងមួយៗ ហើយដែលគេបញ្ជូនមក ម្នាក់មានអ្នកយាមមកជាមួយ ហើយជួនកាលមានកូនស្រីមកជាមួយផង ហើយជួនកាល គេមកម្តងមួយ ឬក៏បី ឬក៏ពីរ ។ ពេលខ្លះគេមកពីតំបន់តែមួយទេម្តងៗ ។ ហើយខ្ញុំគិតថា គេមកពីតំបន់នៅព្រំប្រទល់រវាងតំបន់ខ្មែរក្រហមកាន់កាប់ ហើយនិងជាមូលដ្ឋានរបស់ខ្មែរក្រហម ហើយនឹងម្ខាងទៀតជាតំបន់ដែលស្ថិតនៅជិតនៅក្នុងតំបន់ដែលគ្រប់គ្រងដោយរដ្ឋាភិបាលក្នុងសម័យនោះ ។

ហើយខ្ញុំពិនិត្យឃើញថាម-១៣នេះ មានលក្ខណៈពិសេសមួយនៅក្នុងប្រភេទ គឺជាមណ្ឌលប្រឆាំងនឹងការស៊ើបការខាងកិច្ចការប៉ូលិស ហើយថាមានមនុស្សដែលគេរកឃើញកន្លែងនេះ គឺថាមិនចាត់ទុកថាជាកន្លែងហ្នឹងទេ គឺថាខ្ញុំចង់ដឹងថា តើគេចង់ធ្វើអ្វី កន្លែងខ្លះក្នុងតំបន់នោះ ក្នុងភូមិភាគនោះ ។ ពេលនោះ គឺថាអ្នកខ្លះគ្រាន់តែដឹកទំនិញលក់សោះ អីសោះ ថាស្របច្បាប់ ឬយ៉ាងណានោះ? ហើយក្រោយមកត្រូវបានគេចាប់ខ្លួន ហើយគេចោទថាទៅស៊ើបការនៅកន្លែងនោះទៅវិញ ។

ហើយការមកដល់នូវអ្នកទោសជាកងទ័ពនោះប្រហែលជា១៥ ឬក៏៣០ ខ្ញុំមិនចាំច្បាស់ទេ ហើយកន្លែងនោះ គឺៗថាវាមានការចលាចលមិនធម្មតា គឺថាដោយសារមន្ទីរនោះមិនមានឧបករណ៍គ្រប់គ្រាន់មិនមានកន្លែងដាក់ទុកគ្រប់គ្រាន់នូវការបញ្ជូនអ្នកទោសថ្មីៗមកអ៊ីចឹងហ្នឹង។ ហើយគេបានបញ្ជូនចេញថ្ងៃបន្ទាប់នោះ គេទុកតែមួយយប់ ប៉ុន្តែ ម-១៣ មិនមែនជាកន្លែងសម្រាប់អ្នកទទួលអ្នកទោសថ្មីច្រើនទេ គឺថាដោយខ្ញុំពិនិត្យនៅពេលនោះៗ ។

[១៤:៣៩:៤៩]

ស៖ លោកបានប្រាប់យើងថា អំពីស្ថានភាព ថាតើស្ថានភាពរបស់លោកហ្នឹង ជាពិសេសសូមឲ្យបញ្ជាក់លម្អិតអំពីស្ថានភាពរបស់លោកផ្ទាល់ ហើយនិងអ្នកជាប់គុកជាមួយលោកហ្នឹង ដែលថាលោករៀបរាប់ពីការមានការជាប់ខ្នោះ ហើយដាក់កជើង ។ តើលោកអាចប្រាប់យើងបានទេ? ថាតើលក្ខខណ្ឌអនាម័យដូចម្តេចដែរ? នៅក្នុងការរស់នៅរបស់អ្នកទាំងនោះ តើគេអាចងូតទឹកបានទេ? ថាតើអ្នក ទោសទាំងនោះមានអ្វីហូបគ្រប់គ្រាន់ដែរឬទេ?

ឆ៖ អ្នកទាំងអស់លើកលែងតែអ្នកទោសមួយចំនួនតូចតែប៉ុណ្ណោះ បានជាប់ខ្នោះជើងម្ខាងដាក់ទៅនឹងរនុក ឈើរនុកមួយដែលជាប់ទៅនឹងកងខ្នោះ ហើយដែលមានរបៀបជាគេចាក់សោភ្ជាប់នៅលើកម្រាលនៅក្នុងរោងមួយប្រហែលជា៣០សង់ទីម៉ែត្រ ខ្ពស់ជាងនៅលើខាងលើដីហ្នឹង ប្រហែលជាម្ភៃ ឬក៏ដប់ប្រាំ ឬក៏ម្ភៃនាក់ ដែលជាប់ក្នុងខ្នោះវែងជាមួយគ្នាហ្នឹង ឬក៏ច្រើនជាងហ្នឹងបន្តិចបន្តួច ។

មានរោងបី រោងមួយនោះគឺនៅឆ្ងាយបន្តិចអំពីអ្នកទោសដែលជាអ្នកទោសឈឺនោះ ។ ហើយជាពិសេស គឺថាវាមានផ្ទះពីរដែលមានអ្នកទោសពេញនៅហ្នឹងទាំងអស់ គឺថាពេញណែនតែម្តង ។

ទាក់ទងទៅនឹង លក្ខខណ្ឌអនាម័យវិញ មិនមានលទ្ធភាពអ្វីទាល់តែសោះ ដើម្បីឲ្យពួកគេ ឬក៏អ្នកទោសណាម្នាក់អាចទៅងូតទឹកបាននោះ នៅខាងក្រៅនោះគឺមិនអាចទេ ។ គឺថាលទ្ធភាពនេះ តែបើវាមានភ្លៀងដែលវាកើតចំពោះដែលខ្ញុំជាប់នៅកន្លែងនោះ គឺយើងប្រើបំពង់ឫស្សីដែលយើងប្រើសម្រាប់បត់ជើងតូចនោះ ជាបំពង់ឫស្សីធំ គឺដែលយើងអាចឃើញនៅក្នុងព្រៃកម្ពុជា គេអាចប្រើគឺជាបំពង់ធំមួយដែលយើងអាចប្រើយើងអាចប្រមូលយកទឹកភ្លោតអ៊ីចឹង ដូចបំពង់ទឹកភ្លោតអ៊ីចឹង យើងប្រើបំពង់ឫស្សីវែងមួយជាបំពង់ឫស្សីព្រៃហ្នឹង ដែលគេដាក់ភ្ជួរនៅកន្លែងមួយនៅចុងម្ខាងនៃរបារជញ្ជាំងនោះ ហើយដែលអ្នកទោសអាច ប្រើបត់ជើងតូចបានដោយមិនបាច់រំខានទៅដល់អ្នកដទៃទៀតនោះ ។ ដើម្បីបត់ជើងធំហ្នឹង ឬក៏អ្នកទោសត្រូវនិយាយ ឬក៏ត្រូវប្រាប់ទៅអ្នកនោះអាចនឹងជួបនូវការរន្ធត់ ពេលដែលគេស្នើសុំចេញទៅបត់ជើង គឺថាគេឲ្យដោះចេញដើម្បីទៅបត់ជើងនោះ គឺវាមាន-- ហើយគឺថាជាបំពង់ហ្នឹងគឺថាវាមានកន្លែង ដែលសុទ្ធតែមានភក់ ដែលថាអ្នកទោសត្រូវដើរបណ្តើរចេញ-- ដែលថា ដែលអាចហ្នឹងថា អាចដើរជាន់ទៅលើ ហើយក៏ប្រើបង្គន់មួយដែលគេដាក់ឈើពីរសង្ខាង ហើយអង្គុយបត់ជើងលើឈើនោះ ។ ហើយការភ័យខ្លាច ដែលថារអិលធ្លាក់ចូលទៅក្នុងរណ្តៅបង្គន់នោះ គឺវាការរន្ធត់ណាស់ ។ គឺថា អ្នកទោសនោះ វាបានកើតឡើងថា អ្នកទោសខ្លះទៅបត់ជើង ហើយរអិលជើងពីឈើធ្លាក់ចូលទៅរណ្តៅនោះ ។ គឺថានេះហើយ គឺជាលក្ខខណ្ឌអនាម័យដែលខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ ។

[១៤:៥៥:១៩]

ស៖ ចុះអំពីរបបអាហារវិញ តើបានអ្វីហូប?

ឆ៖ ចំពោះម្ហូបអាហារ គឺគេចែកពីរដងក្នុងមួយថ្ងៃ ។ ម្ហូបនោះ គឺគេធ្វើពី-- វាមានជាអង្ករ បាយដែលត្រូវបានគេបុកពីព្រឹកដោយអ្នកទោសមួយចំនួនដែលគេដោះឲ្យមិនជាប់ខ្នោះនោះ គេត្រូវបុកអង្ករបុកស្រូវបានជាអង្ករ ហើយគេធ្វើការនៅវាលស្រែនៅក្នុងភូមិជិតៗនោះឯង ។ ហើយអង្ករ ស្រូវអង្ករហ្នឹងមានរសជាតិឆ្ងាញ់ណាស់ ។ គឺថាខ្ញុំឃ្លានណាស់ គឺថាមានអង្ករមួយចំនួន ហើយស្រូវក៏ច្រើនដែរ ព្រោះវាមិនមានកម្រិតទេ គឺច្រើន ។ គឺថាបាយមួយចានពេញហើយយើងហូបតែបាយឲ្យបានច្រើនតាមដែលយើងឃ្លាន ។ ចំពោះរបបអាហារអ្នកទោសផ្សេងៗ ដូចដែលលោកចៅក្រម ឡាវែន៍ បានបញ្ជាក់នោះ គឺថា នៅក្នុងនេះគឺថាខ្ញុំមិនសិទ្ធិជាងគេតាមពិតនៅពេលនោះ ។ ដែលខ្ញុំចាំមិនច្បាស់ទេ នៅក្នុង

ខណៈពេលមួយដែល ឌុច ចាត់ទុកថា ខ្ញុំមិនមែនជាអ្នកមានទោសអំពីការចោទប្រកាន់ប្រឆាំងខ្ញុំទេ ។ ហើយដើម្បីឲ្យខ្ញុំមានសុខភាពល្អ ខ្ញុំមានលទ្ធភាពដើម្បីចែករំលែកនូវស្ងោរ ឬក៏ស៊ុប សម្ល ជាមួយហ្នឹងអ្នកយាម ។ ប៉ុន្តែ របៀបនោះធ្វើនៅខាងក្រៅ ប៉ុន្តែអ្នកទោសផ្សេងៗទៀត ខុសពីករណីខ្ញុំគឺថា អ្នកទោសគឺថារបបគេនឹងគឺដូចៗគ្នា ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា សម្លសម្រាប់អ្នកយាមវិញ គឺជាអាហារមួយដែលធម្មតាស្ងោរ គឺជាសម្លធម្មតា ។

សៈ លោកចៅក្រមចង់ឲ្យយើងឈប់សម្រាក ឬក៏យើងត្រូវបន្តទៀតលោកប្រធាន។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អង្គជម្រះប្រកាសសម្រាក២០នាទី រហូតដល់ម៉ោង៣:០៥នាទី អញ្ជើញចូលវិញ ។ ហើយមន្ត្រីតុលាការសូមអញ្ជើញសាក្សីទៅកាន់បន្ទប់រងចាំ និងសូមអញ្ជើញគាត់ត្រឡប់មកវិញតាមម៉ោងកំណត់ ។

លោកស្រី សែ កុលវុឌ្ឍី៖

សូមអញ្ជើញក្រោកឈរ!

[សវនាការសម្រាកពីម៉ោង១៤:៤៧នាទី ដល់ម៉ោង១៥:០៩នាទី]

លោកស្រី សែ កុលវុឌ្ឍី៖

សូមអញ្ជើញអង្គុយចុះ!

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

មន្ត្រីតុលាការនាំ អញ្ជើញជនសាក្សីមកចូលបន្ទប់សវនាការ ។

ជាកិច្ចបន្តសូមប្រគល់វេទិកានេះជូនទៅលោកចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាក ឡាវែន៍ ដើម្បីបន្តតាំងសំណួរដល់សាក្សីរូបនេះបន្តទៀត សូមអញ្ជើញ ។

សួរដោយចៅក្រម ហ្សង់ ម៉ាកឡាវែន៍៖

សៈ មុនយើងសម្រាកយើងបាននិយាយអំពីចំនួនអ្នកជាប់ឃុំគឺថា អ្នកទាំងនោះភាគច្រើនសុទ្ធតែកសិករ ហើយលោកក៏បាននិយាយអំពីអ្នកទោសកុមារ ឬក៏ពីកុមារ ។ តើលោកអាចបញ្ជាក់ដោយលម្អិតអំពីកុមារដែលក៏ជាអ្នកជាប់ទោសដែរនៅក្នុង ម-១៣ នោះ?

សាក្សី TC-1៖

ឆ៖ តាមដែលខ្ញុំចាំ ជាពិសេសគឺថាមានកុមារីតូចម្នាក់ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនគិតថាខ្ញុំចាំក្មេងផ្សេងទៀតនៅទីនោះទេ ។ ខ្ញុំក៏បានចាំផងដែរថា ហើយខ្ញុំគិតថាវត្តមាននៃកុមារីនេះ គឺជាការមួយដែលខ្ញុំមិនអាចស្ទ្រាំបានទេក្នុងពេលនោះ ។ គឺថាកុមារីនោះក៏មកជាមួយឪពុករបស់នាង ។ ខ្ញុំបានចាំច្បាស់អំពីពេលដែលពួកគេនោះមកដល់ក្នុងមន្ទីរ ពីព្រោះខ្ញុំត្រូវបានឃុំនៅក្នុងជិតកន្លែងច្រកទ្វារចូលដែលខ្ញុំអាចឃើញគេយកមនុស្សចូល យកមនុស្សចេញបាន។ ឪពុករបស់កុមារីតូចនេះ ត្រូវបាននាំមកជួប ឌុច ហើយ ឌុច បានមើលទៅក្នុងឯកសារមួយ។ បន្ទាប់ពីនោះមក ហើយគាត់បញ្ជូនបុរសនោះទៅឆ្ងាយហើយអ្នកយាមបាននាំឪពុកនិងកូនស្រីត្រឡប់ទៅកន្លែងឃុំខ្លួន នៅក្នុងជំរំនោះហើយក៏មាន វាមានចំណុចជាក់លាក់ដែលថាខ្មែរក្រហមមិនដែលឆ្លើយទៅនឹងការរិះគន់របស់អ្នកទោសនោះទេ ។ បុរសនេះ គឺថាបានគេចងស្លាបសេកគាត់ ចង់ដៃស្លាបសេកគាត់ ។

នៅពេល ឌុច បានឲ្យឯកសារមួយ គាត់យកឯកសារមួយពីអ្នកយាមមក ហើយអ្នកទោសនោះគោរព ឌុច ហើយ ឌុច ក៏បានសម្តែងអាការៈទទួលអ្នកទោសនោះ ហើយកុមារីក៏នៅកន្លែងនោះដែរ ។ ហើយក៏និយាយទៅកាន់កុមារីនោះតែពីរ-បីម៉ាត់ ខ្ញុំនៅឆ្ងាយ ខ្ញុំមិនអាចស្តាប់ច្បាស់បានទេកាលនោះ ។ ខ្ញុំអាចឃើញដែរថា នៅពីមុខអ្នកយាមនោះគឺមានផ្ទះមួយរោងមួយ ។ ហើយនៅខាងមុខរោងនោះគឺវាមានយ៉ដែល ឌុច ដាក់តុធ្វើការរបស់គាត់នៅកន្លែងនោះ ជាតុរបស់ ឌុច ។ ហើយខ្ញុំឃើញថា ឪពុកបាននិយាយពីរ-បីម៉ាត់ទៅកូនថា គាត់នឹងមកវិញ ។ តើលោកចៅ ក្រមចង់បន្តរឿងរ៉ាវនៃកុមារីតូចនេះ?

[១៥:១៤:០៨]

ស៖ ខ្ញុំមិនគិតថាសំខាន់ ឬមិនសំខាន់ ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់ដឹងថាតើមានកុមារផ្សេងៗទៀតដែរឬអត់? ខ្ញុំចង់ បញ្ជាក់ថា តើកុមារនេះនៅរស់ឬក៏ស្លាប់?

ឆ៖ កុមារនោះនៅពីរ-បីថ្ងៃ ហើយនាងនោះបានយំ ហើយនាងមិនព្រមញុំាំអ្វីទេ ។ ហើយបន្ទាប់ពីរយៈពេលខ្លីមួយមកគឺថា អ្នកយាមក្មេងម្នាក់បានថែទាំកុមារីនោះ ។ ហើយមិនបានចូលរួមជាសកម្មទេ ចូលរួមនៅក្នុងការប្រជុំទិតៀន ស្វ័យទិតៀននៅរៀងរាល់ល្ងាចដែលគេអង្គុយជុំគ្នានៅកន្លែងមួយក្នុងចំណោមនៅចន្លោះរោងដែលគេឃុំខ្ញុំនៅកន្លែងហ្នឹង ហើយនិងរោងមួយផ្សេងទៀត ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំជាសាក្សីសំខាន់បានឃើញរឿងហ្នឹង ហេតុការណ៍ហ្នឹងគឺជា ម្នាក់ៗត្រូវធ្វើការសារភាពពីកំហុសរបស់ខ្លួន ហើយសុំឲ្យមានការកែតម្រូវកំហុសប្រចាំថ្ងៃរបស់គេ ហើយជួយកែតម្រូវកំហុសរបស់មិត្តរួមការងាររបស់គេ ។ អ៊ីចឹងហើយគឺជាពេលខ្លះគេជជែកត្រូវតទល់គ្នាហើយ កុមារីនោះបានចូលរួមក្នុងការប្រជុំទិតៀន ស្វ័យ

ទិតៀនពេលល្ងាចនោះឯង ។ គាត់បានចូលរួមនៅក្នុងការប្រជុំរបស់ការងារអ្នកយាមដែរ ដែលខ្ញុំអាចមើលឃើញ ។

ស៖ ទាក់ទងទៅនឹងវគ្គទិតៀន ស្វ័យទិតៀននេះ តើលោកអាចប្រាប់បានទេគឺថា អ្នកយាមមួយៗក៏បាន ដឹងថាកំហុសម្នាក់ៗទេ តើមានន័យថានេះជាការជំរុញឲ្យមានការរាយការណ៍នោះទេ?

ឆ៖ បាទ, គឺថាគេតម្រូវឲ្យមានការងារខិតខំមានលទ្ធផលល្អ ជាឧទាហរណ៍គឺថា អ្នកបដិវត្តន៍វ័យក្មេងគឺមិនស្ទាក់ស្ទើរនឹងធ្វើអ្វីនោះទេ ដែលក្នុងការចោទប្រកាន់ ឬក៏ឆ្លើយរាយការណ៍ ឬក៏មានការសង្ស័យនៅក្នុងក្រុមជាមួយគ្នា ដើម្បីបង្ហាញថាខ្លួនជាអ្នកបដិវត្តន៍ល្អ ។

ស៖ នេះជាអ្វីដែលលោកបានស្តាប់ដោយត្រចៀកផ្ទាល់ ឬក៏អ្វីដែលលោកបានឃើញដោយផ្ទាល់ភ្នែក ឬក៏អ្វីដែលលោកបានដឹងពេលក្រោយ?

[១៥:១៦:៥៧]

ឆ៖ ខ្ញុំអាចបានឃើញដោយខ្លួនឯងនូវឧទាហរណ៍ ឬក៏ហេតុការណ៍ហ្នឹងដែលកើតឡើងនោះនៅពេលដែលខ្មែរក្រហមចាប់ផ្តើមបង្ហាញខ្លួននៅតំបន់សៀមរាប ។ បន្តិចពីមុនហ្នឹង ហើយក្រោយមកគេមិននៅយូរទេ នៅក្នុងខែឧសភា ឆ្នាំ១៩៧០ ដែលខ្ញុំចាំច្បាស់ ។ ហើយម្តងហើយម្តងទៀតគេ យើងឃើញ ច្បាស់ថា នៅក្នុងកិច្ចប្រជុំគេឆ្លើយ ឬក៏រាយការណ៍ថា មានសមាជិកផ្សេងគឺថាមិនមែនជាជនបដិវត្តន៍ល្អ ឬក៏ថាវាមានមូលដ្ឋានមួយចំនួនដែលគេ គឺថាអាកប្បកិរិយាមិនល្អ ឬក៏គេនៅក្នុងគ្រួសារក៏ដោយមិនមែននៅក្នុងចំណោមខ្មែរក្រហមទេ ។

នោះគឺជាលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីឲ្យគេមកហៅឲ្យទៅជួបកម្មាភិបាលខ្មែរក្រហម ឬក៏មេដឹកនាំខ្មែរក្រហមដែលគេមានក្រដាសមួយសន្លឹក គឺគេបង្កើតប្រព័ន្ធរាយការណ៍ ឆ្លើយដាក់អ្នកណាៗ ។ ពេលនោះគឺថានៅក្នុងមន្ទីរ ឬក៏នៅក្នុងជំរំនោះគឺថាមានមនុស្សមួយចំនួន ខ្ញុំមិនដឹងច្បាស់ មិនស្គាល់ច្បាស់ថាតើគេនោះប្រាប់អ្នកផ្សេងអំពីអ្វី? ប៉ុន្តែ អ្វីដែលខ្ញុំចូលចិត្តគាត់នោះ គាត់ជាអ្នកទោសដែលបានស្លាប់នៅក្នុងមន្ទីរនោះ ហើយគាត់គឺជាអ្នកដែលជាប់នៅក្នុងជំរំនៅក្នុងមន្ទីរនោះ មួយឆ្នាំកន្លះហើយមិនបានធ្វើអ្វីហើយមិនមែនជាអ្វីដែលខ្ញុំ ដែលជាគុណប្រយោជន៍សម្រាប់គាត់នោះទេ ពីព្រោះថាមិនដឹងថាពីមុនគាត់ធ្វើអ្វីនោះទេ។ ដូច្នេះ មិនថាករណីនោះទេ វាមានការងារអ្វីដែលប្រឆាំង ទៅនឹងគាត់គឺថា គាត់នឹងបានមកនិយាយជាមួយខ្ញុំជាញឹកញាប់ ។

អ្វីដែលគាត់ប្រាប់ខ្ញុំនោះគឺធ្វើឲ្យខ្ញុំ យល់ថាជារបៀបមួយ ហើយខ្ញុំមិនដឹងថា ឌុច បានដឹង ឬមិនដឹងទេពីហេតុការណ៍នោះ។ ប្រហែលជារបៀបមួយដើម្បីព្យាយាមធ្វើឲ្យខ្ញុំមានអារម្មណ៍ស្ងប់ ថាគាត់នោះគឺនៅកាន់ជើងខាងខ្ញុំ ដើម្បីធ្វើឲ្យប្រាកដ ថាកុំឲ្យខ្ញុំរត់គេចខ្លួន ប៉ុន្តែអ្នកនោះបានប្រាប់រឿងរ៉ាវជាច្រើនដល់ខ្ញុំដែលគាត់បានឆ្លងកាត់នៅក្នុងតំបន់ខ្មែរក្រហម។ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា អំពីការធ្វើការរាយការណ៍នេះគឺថាជាទម្រង់មួយនៃការកុហកដែរ ។ ប៉ុន្តែ សារសំខាន់ជាខ្លឹមសារនៃអ្វីដែលថាការរីកសាយនៃការឃោសនាបដិវត្តន៍ហ្នឹងគឺវានៅក្នុងរបបរាយការណ៍នោះឯង ។

ស៖ ទាក់ទងទៅនឹងប្រភេទផ្សេងៗគ្នានៃអ្នកជាប់ឃុំ ថាតើមានការអ្នកខ្លះជាប់ច្រវាក់ ឬជាប់ខ្នោះ តើមានអ្នកខ្លះដែលមិនត្រូវបានជាប់ខ្នោះដែរឬទេ? តើមានរបបដាក់ខ្នោះពេលយប់ឬក៏ពេលថ្ងៃខុសគ្នា ដែរឬទេ? តើអ្នកទោសដែលមិនជាប់ខ្នោះនោះ តើមានច្រើនដែរឬទេ?

[១៥:២០:៥០]

ឆ៖ ទេ គឺមិនមានច្រើនទេ គឺថាអ្នកខ្លះ គឺថាគេធ្វើការងារដាំស្ល ។ ខ្ញុំមិនអាចជម្រាបលោកបានច្រើន ថាតើពួកគេជាប់ខ្នោះពេលយប់ ហើយមិនដាក់ខ្នោះពេលថ្ងៃនោះបានច្រើនប៉ុន្មានទេ? គឺថាអ្នកទោសម្នាក់នោះ ពិតបានរត់គេចខ្លួនប្រហែលជាអ្នកនោះមិនត្រូវបានគេដាក់ខ្នោះទេ នៅក្នុងករណី គឺថាវានាំផលអាក្រក់មួយដល់អ្នកយាម ។ បើគេរត់រួចនោះ បើសិនជាអ្នកណារត់ចេញ ហើយពេលអ្នកខ្លះតាមទៅដែលចាប់បានហើយសម្លាប់គឺថាប្រហែលជាមិនពិតទេ ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលជាអ្នកទទួលខុសត្រូវនៅកន្លែងនោះគឺថា គឺអ្នកយាមម្នាក់នោះឯងជាអ្នកយកម្ហូបអាហារមកឲ្យខ្ញុំ ។ គាត់នោះគឺជាមនុស្សដែលស្ងប់ស្ងាត់មិនមែនជាមនុស្សនិយាយច្រើនទេ ។ ហើយយើងទាំងអស់គ្នា នៅពេលដែលម្នាក់នោះរត់បាត់ទៅនោះ យើងទាំងអស់គ្នាហ្នឹង យើងក៏ចង់ធ្វើដូច្នោះដែរ ។ អ្នកមួយចំនួនដែលអាចដើរបាននូវទីនោះ ពាសពេញកន្លែងនោះបាន គឺថាអ្នកដែលជាប់យូរ ហើយអ្នកដែលបានទទួលសិទ្ធិ មិនត្រូវបានដាក់ខ្នោះ ពីព្រោះគេបានធ្វើការងារ គេបានគោរពទៅតាមលក្ខខណ្ឌនៃការឃុំខ្លួន ឬក៏ដែលបង្គាប់ហើយគេមិនបះបោរ ហើយគេមិនតវ៉ា ។

ស៖ អ៊ីចឹងហើយលោកបានយោងទៅអ្នកយាមម្នាក់ ហើយនិងអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកយាមរបៀបជាកាយវិការក្មេង គឺថាអ្នកយាមនោះក្មេងពេក ។ តើលោកអាចបញ្ជាក់បានទេ ថាតើអ្នកយាមទាំងអស់សុទ្ធតែកុមារ តើមានជាមនុស្សចាស់ទេ? តើវាមានឋានានុក្រមអ្វី មានឋានៈខ្ពស់ទាបទេ?

ឆ៖ ខ្ញុំមិនច្បាស់ថាតើវាមានឋានៈអ្វីទេនៅក្នុងចំណោមអ្នកនោះ ។ គេមានមេរបស់គេដូចជាអនុប្រធានរបស់ ឌុច ហ្នឹងគឺជាមនុស្សចាស់ ។ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងឋានៈកម្មាភិបាលខ្មែរក្រហមនោះខ្ញុំមិនដឹងច្រើនប៉ុន្មានទេពីរឿងហ្នឹង ។ ខ្ញុំដឹងរឿងខ្លះអំពីមនុស្សក្មេងម្នាក់ដែលគាត់មកជាច្រើនលើកច្រើនសាមក កន្លែងហ្នឹង ។ គាត់ទទួលខុសត្រូវក្នុងការប្រជុំទិតៀន ស្វ័យទិតៀនដែលគេប្រជុំក្នុងចំណោមអ្នកយាមក្មេងៗដែលគេបំពាក់បំប៉នគោលជំហរនយោបាយគេនោះ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងចំណោមនោះ គឺមានការប្រកាសការឆ្លើយតទល់ដាក់គ្នាទៅវិញទៅមក ហើយក៏មានឮសូរសំឡេងរបៀបនេះដែរ នៅក្នុងភូមិដែលក្នុងឱកាសមួយចំពោះការរៀបចំពិធីជប់លៀងអាហារពេលល្ងាចមួយ ខ្ញុំទទួលបានការអនុញ្ញាតឲ្យទៅជាមួយអ្នកយាមក្មេងម្នាក់ហ្នឹង ដើម្បីទៅភូមិតូចមួយនៅចុងព្រៃ ទៅផ្ទះរបស់ម្ដាយអ្នកយាមក្មេងនោះ ដែលយើងត្រូវទៅសម្លាប់មាន់ ហើយយកមាន់១៣ យកមកធ្វើម្ហូបសម្រាប់ជប់លៀងលាដែលខ្ញុំបានចេញពីកន្លែងហ្នឹង ។ គឺថាកុមារក្មេងដែលមកពីភូមិជិតហ្នឹងឯងគឺថា គេទទួលបាននូវរបបអាហារល្អជាងគេ ប៉ុន្តែបើសិនជាមើលអាកប្បកិរិយារបស់គេវិញ គេទទួលបាននូវវិធានការនៃការការពារតាំងពីរបបអាហារ ហើយនិងថាគេជាជនដែលជឿជាក់នៅក្នុងបដិវត្តន៍ ហើយគេអនុញ្ញាតឲ្យកុមារហ្នឹងធ្វើការជាមួយបដិវត្តន៍ ។ អ៊ីចឹងហើយគឺ គេទទួលបានការពារ ហើយអ្នកយាមហ្នឹងឯង គឺថា ជាកាយវិការរបស់កុមារ ដែលថាជួនកាលគេលេងច្រើន ជួនកាលគេឃោរឃៅគ្មានការគិតគូរអ្វីនោះទេ ។ អ៊ីចឹងហើយ ខ្ញុំបានឃើញជាញឹកញាប់គឺ សុទ្ធតែអ្នកយាមដដែលៗហ្នឹង គឺក្នុងរយៈពេលបីខែ ។ ប៉ុន្តែ កាយវិការរបស់គេនោះមិនមាន-- ប៉ុន្តែអ្នកយាមម្នាក់ដែលថា ល្អចំពោះអ្នកឯងថ្ងៃច័ន្ទ ប៉ុន្តែថ្ងៃអង្គារមិនល្អនេះ ។

ឆ៖ ប៉ុន្តែទាក់ទងទៅនឹងបញ្ហា ការសួរចម្លើយយើងបានយោងទៅរកវិធីត្រជាក់ តើពាក្យនេះ ជាពាក្យដែលលោកធ្លាប់បានឮទេ នៅពេលដែលលោកជាប់នៅម-១៣?

ឆ៖ អត់ទេ លោកចៅក្រម ។ ខ្ញុំប្រើពាក្យនេះ ឃ្លានេះ ជាពាក្យអក្សរកាត់ ។ នៅក្នុងស-២១ ខ្ញុំបានដឹងយ៉ាងច្បាស់អំពីអ្វីដែលខ្ញុំបានអាននោះ គេហៅវិធីត្រជាក់ ឬក៏វិធីក្ដៅហ្នឹង ។ តាមដែលខ្ញុំពិនិត្យឃើញនោះ ខ្ញុំមិនចង់យោងទៅរកវិធីសាស្ត្រអ្វី វិធីជាក់លាក់ទេ ខ្ញុំគ្រាន់និយាយថា ខ្ញុំមិនរងការវាយដំការធ្វើទារុណកម្មអ្វីនោះទេ ដើម្បីឲ្យគេទទួលយកពីសេចក្ដីសារភាពពីខ្ញុំហ្នឹងគឺ ខ្ញុំមិនបានរងការវាយដំ ឬក៏ទារុណកម្មទេ ។ នេះជាការបញ្ជាក់របស់ខ្ញុំ ។

ស៖ តើលោកបាននិយាយថា គេបានសុំឲ្យលោកសរសេរពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍ពី ភាពគ្មានទោស ហ្នឹង ជាពាក្យរបស់លោកផ្ទាល់ទេ តើគេបានសុំឲ្យលោកសរសេរឯកសារហ្នឹង នៅក្នុងប្រើពាក្យដោយខ្លួនឯងទេ ឬក៏គេសុំឲ្យលោកធ្វើសេចក្តីសារភាព?

ឆ៖ បាទ, ប៉ុន្តែវាមើលទៅដូចជាសេចក្តីសារភាព តាមអ្វីដែលខ្ញុំចាំច្បាស់ ប្រហែលជាខ្ញុំបង្កើតពាក្យហ្នឹងដោយខ្លួនឯងទេពេលនោះ ។ ប៉ុន្តែ តាមដែលខ្ញុំយល់ គឺអនុវត្តចំពោះសេចក្តីថ្លែងការណ៍បញ្ជាក់ពីការគ្មានទោស វាមានអត្ថបទ ដើម្បីបញ្ជាក់ថា ខ្ញុំមិនមានពិរុទ្ធភាពចំពោះបទដែលគេចោទប្រកាន់ខ្ញុំ ។ នេះជាធម្មតា នេះជាផ្នែកទីពីរនៃប្រវត្តិរូបការងារសង្ខេបមួយ ដែលបញ្ជាក់សេចក្តីលម្អិតដែលទាក់ទងទៅនឹងមានការសិក្សាជីវិតរបស់ខ្ញុំ ឪពុកម្តាយ ប្រពន្ធ នៅកម្ពុជា ។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំត្រូវធ្វើសម្បថមួយអំពីភាពគ្មានទោសរបស់ខ្ញុំ អំពីមូលដ្ឋាន អំពីភាពម៉ឺងម៉ាត់ ដែលខ្ញុំត្រូវសរសេរ ហើយខ្ញុំសូមស្បថថា ចំពោះមុខ កូនរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមិនធ្វើអ្វី ខុសពីអ្វីដែលខ្ញុំឆ្លើយ ។ ហើយខ្ញុំធ្វើបែបនោះ គឺខ្ញុំបញ្ជាក់ថា ខ្ញុំធ្វើសេចក្តីព្រាងបញ្ជាក់ថា ពីភាពគ្មានទោស ។

[១៥:២៨:៥៩]

ស៖ លោកក៏បានយោងទៅរកអ្វីដែលលោកបានឃើញនៅក្នុងរោង នៅម្ខាងទៀត នៅត្រើយម្ខាងនៃស្ទឹងតូចមួយនោះ អូរតូចមួយ តើមូលដ្ឋានដែលលោកឃើញនេះ លោកបាន យើងបាននិយាយបញ្ជាក់ថា តើលោកជាអ្នកបានឃើញផ្ទាល់នូវហេតុការណ៍អំពើហិង្សាហ្នឹងទេ ឬក៏លោកបានឃើញសម្រែក ឬការទ្រហោយំអ្វីទេ? ដែលថាអ្វីដែលលោកបានឃើញនោះ ដែលអនុញ្ញាតឲ្យលោកជឿជាក់ថា វាអាចជាសកម្មភាពអំពើហិង្សាដែលបានកើតឡើង?

ឆ៖ ទេ, ខ្ញុំមិនបានឮការយំទ្រហោ ហើយខ្ញុំមិនបានឃើញដោយផ្ទាល់ភ្នែកនូវទម្រង់នៃអំពើហិង្សាណាមួយដែរ ។ នៅក្នុងការឃុំខ្លួនរយៈពេលទាំងអស់ ខ្ញុំរបស់ខ្ញុំនៅម-១៣នោះ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានគិតថា ខ្ញុំចងចាំ គេបានអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំទៅនិយាយទៅកាន់អ្នកពីរនាក់ដែលជួយខ្ញុំពីរនាក់នោះ ជាជំនួយការរបស់ខ្ញុំ នៅពេលមួយដែល ឌុច បានទទួលយល់ព្រមថា ពួកគេទាំងពីរនាក់នោះ គឺថាសុំឲ្យដោះខ្នោះ ។ អ៊ីចឹងហើយ យើងមានឱកាសអង្គុយជាមួយគ្នា ហើយជជែកជាមួយគ្នា ។ ដូចដែលខ្ញុំបានបញ្ជាក់ហើយ លោកចៅក្រម ទោះបីជាគេមិនដែលនិយាយអ៊ីចឹង ដោយច្បាស់ក្តី ពួកគេជឿក្នុងចិត្តថា គ្មាននរណាម្នាក់នឹងត្រូវបានគេដោះលែងឲ្យរួចខ្លួននោះទេ ។ គេនិយាយថា នៅទីនេះ អ្នកទោសទាំងអស់ត្រូវបានវាយដំ ឬក៏វាយ គេវាយ គេប្រើរំពាត់វាយអ្នកទោសនៅលើទ្រូង នៅលើឆ្អឹងជំនី ហើយអ្នកទោសទាំងអស់

គឺថាមានពាក់អាវ ដែលមានឡេវខ្មៅ អាវនោះគឺក្លាយទៅជាប្រឡាក់គគ្រិច ហើយក៏វាដាច់ដាចរហែក ។ អាស្រ័យទៅ ហើយយើងមិនអាចមើលឃើញ ថាតើស្នាមវាយដំទៅលើខ្លួនរបស់គេបានទេ ។ បើសិនជាការចាំរបស់ខ្ញុំមិនច្បាស់ទេនោះ នៅពេលដែលខ្ញុំបញ្ជាក់ចំណុចនេះ គឺថាអ្នកទាំងអស់នោះបានប្រាប់ខ្ញុំ ជំនួយការពីរនាក់បានប្រាប់ខ្ញុំ ។

[១៥:៣១:៣៦]

ស៖ លោកបាននិយាយអំពី គេធ្វើសេចក្តីថ្លែងការណ៍ ដោយជនជាប់ចោទនៅពេលល្ងាច យើងមិនបានពិនិត្យឃើញយល់ច្បាស់ អំពីចំណុចនោះនៅឡើយទេ តើលោកអាចប្រាប់យើងបន្តិចថែមទៀត អំពីការសន្ទនា ដែលលោកបាននិយាយជាមួយ ឌុច កាលនោះទាក់ទងទៅនឹងទំនាក់ទំនងរវាងខ្មែរក្រហម ហើយនិងកុម្មុយនីស្តវៀតកុងនោះ?

ឆ៖ រឿងមួយដែលខ្ញុំចាំ ដែលថាខ្ញុំនិយាយជជែកជាមួយ ឌុច នោះ គឺជារឿងឃោបល់ដែលនិយាយអំពីករណីមួយ ដែលគាត់ថា យើងធ្វើការជាមួយ សហការគ្នាជាមួយវៀតកុង កុម្មុយនីស្តវៀតណាម ហើយពួកគេទាំងពីរហ្នឹងឈ្នះសមរភូមិដូចគ្នា ។ ហើយដោយនិយាយបែបនោះ គឺថាខ្ញុំសម្តែងនូវការមិនទុកចិត្តទាក់ទងនឹងសេចក្តីសម្រេចចិត្ត ដែលថាវៀតណាមគេចូលមកកម្ពុជា ដែលថា ដែលបានបញ្ជាក់ឈ្មោះ សីហនុ នៅក្នុងសេចក្តីប្រកាសរបស់គេ ។ ហើយខ្ញុំមិនដែលឃើញគេមកដល់ភូមិមកដល់ស្រះស្រង់ទេ គឺថាការឲ្យបារីទៅអ្នកទោសនោះ គឺថាដោយយើងហៅបារីថាជា សីហនុៗ ។ អ៊ីចឹងហើយគឺជាពាក្យមួយលាក់សម្ងាត់មួយរបស់គេ ។ អ៊ីចឹង បើខ្ញុំនិយាយពីបញ្ហានេះ ខ្ញុំយោងទៅរកបក្សមួយ ដែលនៅពេលនោះបានចាប់ផ្តើមដកខ្លួនចេញឆ្ងាយពី អំពីសហប្រតិបត្តិការ ឬកិច្ចសហការអំពីបងធំរបស់ប្រទេសជិតខាងនោះ ។

ខ្ញុំក៏បានចាំដែរ នៅក្នុងការសន្ទនាទាំងនោះ ខ្ញុំបាននិយាយថា នៅពេលវៀតណាមខាងជើង កងពលដែលគេបានមកដល់តំបន់សៀមរាបនោះ ជាតំបន់ដែលខ្ញុំរស់នៅ គឺថា១៣គីឡូម៉ែត្រ នៅខាងជើងសៀមរាប គឺថាត្រូវបានបញ្ជប់ វាស្ថិតនៅក្នុងបន្ទាត់មួយដែលថា កងទ័ពវៀតណាមចូលមកក្នុងតំបន់សៀមរាបហើយនៅខាងជើងនោះ ។ ហើយគេក៏បានប៉ុនប៉ង ហើយខ្ញុំ ក៏បានព្យាយាមចេញទៅអង្គរវត្ត ដើម្បីទៅធ្វើការ ការអភិរក្សរបស់ខ្ញុំជាការងារប្រចាំថ្ងៃ ។ ហើយខ្ញុំបានពិនិត្យឃើញថា គេបានបិទផ្លូវ គេបានដាក់កុងត្រូលដោយអន្លើៗ ។ ហើយពួកទាហានវៀតណាមខាងជើងក៏បានបោះទីតាំងនៅទីនោះ ឈរជើងនៅទីនោះ ។ ដូច្នោះហើយ គេបានឃាត់ខ្ញុំ ហើយគេមានមន្ត្រីយោធាម្នាក់ ក្រោយមកគាត់បាន

សួរខ្ញុំ គាត់អាយុប្រហែលជា៥០ឆ្នាំ ។ គេមិនអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំឈរទេ ឲ្យខ្ញុំអង្គុយ ហើយគាត់ប្រាប់ឲ្យខ្ញុំនិយាយឈ្មោះខ្ញុំ ឲ្យសរសេរ ឲ្យប្រកបឈ្មោះនៅលើដីខ្សាច់ សួរខ្ញុំថា ខ្ញុំមកពីណា? ខ្ញុំធ្វើអីនៅកន្លែងនេះ? ខ្ញុំមានសំណាងណាស់ ដោយគិតថាទាហានរបស់គាត់ចាប់ខ្ញុំបើសិនជាខ្ញុំនៅតែបន្តដំណើរទៅទៀតនោះ ។ ប្រហែលជាគេត្រូវបានចាប់ខ្លួន ដោយទ័ពវៀតណាម ដែលថាម្នាក់បានរបួស ដែលថា ចំត្រូវគ្រាប់ចំពោះនោះ ។

ហើយ ខ្ញុំពិតជាបានដើរនៅក្បែរឡានមួយដែលមានគ្រោះថ្នាក់ចរាចរនៅតាមផ្លូវ គឺថាមានកុមារម្នាក់ ដែលទទួលបាន បានរងរបួសត្រូវចំណាំងគ្រាប់មួយនៅនឹងខ្លួន ហើយគឺកុមារក្មេងប្រុសនោះ គឺថាត្រូវរបួស ហើយមានទាហានម្នាក់ក៏ត្រូវ មានគ្រាប់ត្រូវចំពោះ ហើយខ្ញុំបានយកអ្នកទាំងនោះដាក់ក្នុងឡាន ដើម្បីយកទៅពេទ្យសៀមរាប តាមផ្លូវដែលខ្ញុំទៅធ្វើការ ហើយមន្ត្រីវៀតណាមនោះ គឺថាការប្រយុទ្ធប្រហែលជា៥០ម៉ែត្រខាងមុខហ្នឹងអ្នកឯង មិនអាចទៅបានទៀតទេ បើសិនជាខ្ញុំទៅ គេនឹងបាញ់ខ្ញុំចោល ។

ស៖ ប្រហែលជាលោកឆ្លើយទៅឆ្ងាយពេក អំពីសំណួរដែលខ្ញុំសួរ សំណួរខ្ញុំ បើខ្ញុំសួរចង់ឲ្យច្បាស់នោះគឺ តើលោកអាចប្រាប់យើងឲ្យបានច្បាស់ ថាតើ ឌុច តើទំនាក់ទំនងរវាងលោក និងគាត់នៅពេលនោះរវាង ជាពិសេសទំនាក់ទំនងរវាងខ្មែរក្រហម និងវៀតណាមខាងជើង តើលោកបានដឹងព័ត៌មានអ្វីខ្លះ អំពីផែនការ អំពីអ្វីៗ ដែលថាជា--

ឆ៖ សូមអភ័យទោស លោកចៅក្រម ដែលខ្ញុំថា ទៅឆ្ងាយពីអ្វីខ្ញុំចងចាំ ។ គេផ្តល់ឲ្យខ្ញុំនូវ លិខិតធ្វើដំណើរ គឺកងទ័ពវៀតណាមហ្នឹងឯង ដែលបានចេញឲ្យខ្ញុំត្រឡប់ទៅភូមិវិញ ហើយខ្ញុំមិនដែលធ្វើដំណើរទៅណាមកណា ដោយមិនមានលិខិតធ្វើដំណើរនោះទេ ។ អ៊ីចឹង ហើយខ្ញុំត្រូវតែមានលិខិតហ្នឹងលិខិតហ្នឹងសរសេរជាភាសាវៀតណាម ហៅថា *លេសេ ប៉ាសេ* គឺលិខិតធ្វើដំណើរ "គឺសមមិត្តប៊ីហ្សូអ្នកឯងអាចត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ" គឺថាពាក្យនេះ គឺជាពាក្យរៀបរាប់ គឺថាមានប្រយោជន៍ណាស់ ក្នុងការប្រើក្នុងកាលៈទេសៈមួយចំនួន ។

នៅពេលមក ខ្ញុំត្រឡប់មកភ្នំពេញ ទទួលបន្ទុកនៅសាលាបារាំងមួយនៅភ្នំពេញ ខ្ញុំនឹងត្រូវធ្វើដំណើរនៅតាមជនបទ ខ្ញុំត្រូវតែប្រើលិខិតធ្វើដំណើរនេះ ពីព្រោះគឺថាមានកងទ័ពបែបនោះ យើងអាចជួប ជាកងទ័ពវៀតណាម មិនមែនខ្មែរក្រហមទេនៅពេលនោះ គឺថាមានខ្មែរក្រហមតិចណាស់ ។ នៅពេលដែលខ្ញុំ ដែលគេចាប់ខ្លួនខ្ញុំ នៅក្នុងចំណុចមួយនោះ ខ្ញុំគិតថា ប្រហែលគឺជា មានប្រយោជន៍ណាស់

ដើម្បីឲ្យខ្ញុំមានលិខិតធ្វើដំណើររបស់វៀតណាមនេះ ដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំក្លាយទៅជាអ្នកសង្ស័យខ្លាំង ប៉ុន្តែការពិតវាទៅជាអ៊ីចឹង ។ ប៉ុន្តែ ឌុច មិនបាននិយាយអ្វីច្រើនអំពីបញ្ហានេះទេ ពីទំនាក់ទំនង ខ្ញុំមិនចាំច្បាស់ទេ ។ ខ្ញុំពិតជាបានគិតថា គាត់កម្រនឹងបាននិយាយអំពីវត្តមានរបស់វៀតណាមខាងជើង គឺថាមិនបាននិយាយអំពីការគំរាមកំហែងទេ ។

ស៖ អ៊ីចឹង គឺថាលោក គេដោះលែងលោកឲ្យចេញពីមន្ទីរហ្នឹង ហើយលោកបានសរសេរសៀវភៅមួយដែលហៅថា ច្រកទ្វារធំ *ឌឹហ្គេត* នោះ?

ឆ៖ ខ្ញុំបានសរសេរសៀវភៅនេះ ក្នុងឆ្នាំ២000 លោកចៅក្រម ។

[១៥:៣៩:៤០]

ស៖ នៅក្នុងទំព័រ២៦ នៃសៀវភៅនេះ លោកបានសរសេរដូចតទៅនេះ៖

ខ្ញុំបានឋិតនៅក្នុងកាលៈទេសៈដ៏អភ័ព្វមួយ នៅពេលដែលសាក្សីម្នាក់នៅខែតុលា ឆ្នាំ២000 គឺថាមានធ្វើការនៅឧដុង្គប្រហែលជា៣0គីឡូម៉ែត្រពីភ្នំពេញហ្នឹង ។ គេបានចាប់ខ្លួនខ្ញុំ ហើយគេដាក់ច្រវាក់ ហើយយកទៅដាក់នៅក្នុងមន្ទីរឃុំឃាំងខ្មែរក្រហមអស់រយៈពេល៣ខែ ។ ខ្ញុំបានឃើញគឺថា នៅភ្លាមនោះបន្ទាប់ពីការដោះលែងរបស់ខ្ញុំ គឺថា ស្ថានទូតបារាំងបានស្នើសុំឲ្យបកប្រែកូនសៀវភៅមួយស្តីអំពីកម្មវិធីនយោបាយរបស់រណៈសិរ្សរួបរួមជាតិកម្ពុជា ។ ហើយខ្ញុំបានយកមកជាមួយខ្ញុំពីព្រៃមកខ្លឹមសារនោះ គឺថានិយាយអំពីអំពើរន្ធត់ និងគឺថា នៅពេលនោះគឺបាននិយាយអំពីការជម្លៀសទីក្រុង ហើយនឹងការបង្កើតនូវៗសម្ងូហភាពគ្រប់គ្រងលើរដ្ឋមួយ គឺផ្អែកទៅលើប្រជាពលរដ្ឋនៅជុំវិញនោះ ។ ប៉ុន្តែការព្រមានបែបនេះ គឺថាៗបានឮដល់ប៉ារីស ប៉ុន្តែគេមិនស្តាប់ដឹងឮ ហើយបារាំងមិនស្តាប់ខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែគេនៅតែគាំទ្រខ្មែរក្រហម ។

ដូច្នេះ ខ្ញុំចង់ដឹងបន្ថែមទៀត គឺថាលោកបានបញ្ជាក់នៅក្នុងឯកសារសៀវភៅរបស់លោកហ្នឹងថាតើឯកសារនេះឆ្លើយតបទៅអ្វីដែលលោកសរសេរក្នុងសៀវភៅ ឬក៏លោកចាំពីគំនិតអ្វីផ្សេង?

ឆ៖ គឺថានៅក្នុងពិធីបាយល្ងាចមួយ ដែលរៀបចំដោយការជប់លៀងលាចេញមក គឺថា នៅតំបន់ មេតំបន់មួយនៅអមលាំង គេបានធ្វើពិធីហ្នឹង ហើយគឺជាកម្មាភិបាលថ្នាក់ខ្ពស់នៅក្នុងតំបន់ហ្នឹងកន្លែងហ្នឹង ។ ជាអ្នកដែលនិយាយច្រើនជាងគេបំផុត ដែលគាត់និយាយមកខ្ញុំ ហើយគាត់សើច ក៏សើចដែរ ។ ហើយៗបានធ្វើមតិយោបល់រឿងនយោបាយទាក់ទងទៅនឹងការជោគជ័យក្នុងអនាគតរបស់គេរបស់ខ្មែរក្រហម ។ ប៉ុន្តែមួយរយៈក្រោយមក ខ្ពីក្រោយមកគាត់និយាយមកខ្ញុំថា ដែលគាត់ចង់ពីព្រោះ

ថា ខ្មែរក្រហមវត្តមានកាន់តែជិតហើយ មកដល់ភ្នំពេញ ដែលថាកងកម្លាំងបដិវត្តន៍នោះ គឺថាគេមិនអាចចូលមកដល់ទូតបារាំង ។ គេបានស្នើសុំឱ្យខ្ញុំជួយយក យល់ព្រមជាមួយគេក្នុងការយកឯកសារមួយយកទៅឱ្យស្ថានទូតបារាំង ។ ហើយខ្ញុំក៏បានទទួលយល់ព្រម ហើយខ្ញុំយកឯកសារហ្នឹង ខ្ញុំដាក់ចូលទៅក្នុងសំណុំឯកសារមួយ ។ ខ្ញុំដាក់នៅក្នុងទ្រូងនៅក្នុងអាវ នេះជាឯកសារហ្នឹង ។ មិនធូនប៉ុន្មានទេ ខ្ញុំដាក់ក្នុងទ្រូង ក្នុងអាវខ្ញុំមក ។

[១៥:៤៣:២១]

ហើយការដែលគេដោះលែងខ្ញុំនោះ ក៏មានន័យថា គឺជាការត្រឡប់មកវិញដល់ភ្នំពេញនេះនៅក្នុងបរិបទមួយជាអ្នកសាធារណរដ្ឋនោះ គឺថាអាចជាមានលទ្ធភាពមួយច្បាស់ថា ខ្ញុំនឹងលើកជាបញ្ហាមួយចំនួន ពីព្រោះរហូតមកដល់ពេលនោះ គឺថាអ្នកទោសដែលត្រូវបានគេដោះលែងនោះ គឺអ្នកទោសថាជាវៀតណាម ពួកវៀតណាម ។ គឺអ្នកទាំងនោះហើយ ដែលខ្មែរ-- អ្នកទោសដែលជាប់កន្លែងនោះ គឺថាឯកសារនេះមានបញ្ជាក់អំពីកូនសៀវភៅពីរដែលបានបោះពុម្ពជាភាសាខ្មែរ ។ ខ្ញុំមិនចាំចំណងជើងច្បាស់អំពីសៀវភៅនោះទេ ហើយខ្ញុំក៏មិនចាំពីខ្លឹមសារនៃកូនសៀវភៅទាំងនោះទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានបកប្រែអត្ថបទនេះ ដោយហេតុថា ពីព្រោះខ្ញុំមានការប្រុងប្រយ័ត្នណាស់ក្នុងការបកប្រែនោះ ។ ខ្ញុំខ្លាចក្រែងថាអាចនឹងការមានការឆែកឆេរផ្ទះរបស់ខ្ញុំ គេចាប់ ហើយប្រសិនបើគេឃើញឯកសារនេះ នោះមានន័យថាខ្ញុំនឹងត្រូវចេញពីស្រុកខ្មែរ ។ អ៊ីចឹងហើយខ្ញុំមិនចង់ឱ្យគេដឹង ខ្ញុំចង់នៅស្រុកខ្មែរជាមួយក្រុមគ្រួសារហើយបន្តការងាររបស់ខ្ញុំហ្នឹង គឺចាត់ជាការព្រួយបារម្ភរបស់ ។ អ៊ីចឹងហើយខ្ញុំបកប្រែឯកសារនេះគឺឱ្យបានលឿនៗ ហើយពិបាកណាស់ដើម្បីធ្វើដូច្នោះនោះ ។

[១៥:៤៥:១៧]

ខ្ញុំបានផ្តល់ឯកសារនេះទៅឱ្យស្ថានទូតបារាំង ហើយនឹងឱ្យទៅ ហើយខ្ញុំឱ្យរូបថតមួយចំនួនប្រហែលជារូបថត២០សន្លឹកទៅជាមួយឯកសារហ្នឹងផង ។ នោះហើយគឺជាៗរូបថតខ្មៅសទេ ដែលបង្ហាញពីរូបភាពទ័ពខ្មែរក្រហម ប្រហែលជាអាវុធរបស់គេផងដែរនៅក្នុងរូបថតហ្នឹង ។ ហើយក៏បានបង្ហាញរូបភាពមួយចំនួនអំពីរបបខ្មែរក្រហម ដែលបានបង្ក្រាបដោយរបបនោះមានរូបថត ហ៊ូ យន់ និង ហ៊ូ នឹម ដែលទំនងថា ជាអ្នកនៅរស់ទេនៅពេលដែលរូបថតហ្នឹងមានហើយនោះ ។

ខ្ញុំចាំអត្ថបទហ្នឹងបានច្រើនទេ ពីព្រោះនៅពេលដែលខ្ញុំចាប់ផ្តើមសរសេរ នៅពេលដែលខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍ថា ចង់សរសេរសៀវភៅនេះ ខ្ញុំបាននឹកឃើញថា ខ្ញុំមានការលំបាកក្នុងការចងចាំពីសេចក្តីលម្អិត

នៅក្នុងអ្វីដែលនៅក្នុងអត្ថបទនោះ ។ ដែលផ្អែកទៅលើអារម្មណ៍ដែលខ្ញុំចងចាំ ជាពិសេសខ្ញុំសរសេរសៀវភៅនេះ គឺថាជារបាយការណ៍ដោយផ្អែកលើ វាមិនមែនជាអ្វី ជាអារម្មណ៍ ការចងចាំដូចជាសាក្សី ។ ខ្ញុំសរសេរសៀវភៅនោះ ផ្អែកទៅលើកអារម្មណ៍របស់ខ្ញុំ ។ ហើយខ្ញុំសរសេរអត្ថបទនេះ គឺពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងរឿងនយោបាយ ថាតើខ្ញុំត្រូវដាក់បញ្ចូលក្នុងសៀវភៅ នៅក្នុងបណ្ណសាររបស់បារាំងនៅក្នុងក្រសួងការបរទេសនោះ ។ ខ្ញុំអាចនឹងទទួលបាននូវអត្ថបទហ្នឹងមួយច្បាប់ មិនមែនជាអត្ថបទដែលខ្ញុំបានបកប្រែទេ ប៉ុន្តែអំពីសេចក្តីសង្ខេបរបស់មន្ត្រី *ស្សាស្សេដឺហ្សេន* អ្នកទទួលកិច្ចការបរទេសនោះទទួលបន្ទុកការងារនោះ ។ ហើយគាត់បានសរសេរ គឺសេចក្តីសង្ខេបរបស់ការបកប្រែរបស់ខ្ញុំហ្នឹងដែលអាចរកឃើញនៅក្នុងបណ្ណសាររបស់ក្រសួងការបរទេសបារាំង ជាអត្ថបទមួយដែលមិនគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍អីទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែក្នុងករណីនោះ លោកចៅក្រមអាចនឹងឃើញចំណងជើងបានដែរ ។ នេះហើយជាមូលហេតុ ដែលខ្ញុំអាចៗនិយាយបញ្ជាក់ច្បាស់បាន នៅពេលដែលខ្ញុំទាក់ទងភ្ជាប់មកនៅនឹងចំណងជើងសៀវភៅខ្ញុំ ។

សៈ ខ្ញុំសូមឲ្យលោកបញ្ជាក់ថា ការបញ្ជាក់គឺយើងបានធ្វើហើយ ដោយសហចៅក្រមស៊ើបអង្កេតផ្ទៀងផ្ទាត់ទាក់ទងទៅនឹងឯកសារទាំងនេះ ហើយយើងបានធ្វើសំណើទៅក្រសួងការបរទេសបារាំង ។ ហើយឯកសារពីរដែលហៅថា ជាឯកសារនយោបាយនោះ គេបានរកឃើញឯកសារពីរដែលដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងឯកសារ E២៧១៣ ហើយ E២០ ។ ខ្ញុំជឿថា វាអាចហ្នឹង ខ្ញុំគិតថា ងាយស្រួលដើម្បីយើងឯកភាពគ្នាថា ឯកសារនេះមិនផ្ទុះបញ្ចាំងអំពីសេចក្តីពន្យល់ដែលលោកបានដាក់នៅក្នុងសៀវភៅរបស់លោក ។ ខ្ញុំមិនពិនិត្យឃើញថា មិនមានការបញ្ជាក់អំពីការជម្លៀសប្រជាជនចេញពីក្រុង ឬក៏អនុវត្តនូវគោលការណ៍សម្ហូហភាពរដ្ឋ ហើយមិនឃើញមានសរសេរពាក្យហ្នឹង នៅក្នុងឯកសារនេះទេ ។

[១៥:៤៩:២៥]

ឆៈ ពិតហើយ នៅមិនទាន់ដាក់ជូនបញ្ចូលទៅក្នុងឯកសារសង្ខេប ។

សៈ អ៊ីចឹងហើយ លោកគិតថា លោកអាចនឹងនឹកឃើញឡើងវិញពីការចងចាំ ហើយនិងដាក់បញ្ចូលនូវព័តមានហ្នឹង ឬក៏នេះជាអ្វីដែលថា ជាអ្វីដែលមានរួចទៅហើយនៅក្នុងឆ្នាំ១៩៧១ ។

ឆៈ អ្វីៗគឺអាចមានលោកចៅក្រម ប៉ុន្តែខ្ញុំជឿថា ខ្ញុំចាំ ជាពិសេសថាមានពាក្យ-- ខ្ញុំពិបាកក្នុងការបកប្រែពាក្យនោះ គឺថាពាក្យដែលខ្ញុំបកប្រែនោះគឺ *វិសាម* ក្នុងភាសាបារាំង គឺថាជាពាក្យថ្មីដែលខ្ញុំពិបាកនឹងយល់បាន ដែលបកប្រែទៅជាភាសាបារាំងនោះ ដែលមិនមែនតែជាពាក្យមានន័យច្បាស់នោះ

ទេ ។ ខ្ញុំមិនជឿថា ខ្ញុំជាអ្នកសរសេរអត្ថបទហ្នឹង ដែលថាខុសពីខ្លឹមសារដើមនោះឬម្តេច? អ្វីដែលខ្ញុំចាំបានតាមន័យទូលាយវិញ មិនច្បាស់លាស់ទេ ប៉ុន្តែប្រហែលជាអាចថា ពាក្យដែលខ្ញុំប្រើនៅក្នុងសៀវភៅនោះ គឺជាពាក្យដែលបានប្រើក្នុងពេលក្រោយៗមកទៀត ។ នៅក្នុងខែមេសា ព្រមទាំងនៅក្នុងពាក្យដែលគេប្រើផ្សេងៗទៀត ដូចជាសមូហភាព ។ នោះគឺជាពាក្យជាក់លាក់មួយចំនួនដែលខ្ញុំបានប្រើ ។ ទាក់ទងទៅហ្នឹងអត្ថបទដែលខ្ញុំចាំ តែជាន័យទូទៅទេ មិនចាំលម្អិត ។

[១៥:៥១:២៦]

ស៖ សំណួរចុងក្រោយមួយ លោកបានបញ្ជាក់ថា របៀបដែលលោកចោទសួរអំពីថាតើអារម្មណ៍របស់លោកចំពោះ ឌុច នេះយ៉ាងដូចម្តេច? ក្នុងសៀវភៅរបស់លោកនេះ និយាយអំពី *ខឺហ្គេត (The Gate)* ទំព័រ៤២៨ ដែលនិយាយដូចខាងក្រោមនេះ៖

បើយើងជាផ្នែកមួយនៃប្រវត្តិសាស្ត្រពេលនោះ គឺថាវាស្ថិតនៅក្នុងការចងចាំរបស់យើងទោះបីជាយើងក្លាយទៅជាឧបករណ៍នៃការអបមង្គលរបស់ក៏ដោយ ក៏ធ្វើឲ្យយើងមានអារម្មណ៍ជំពាក់មួយនៅក្នុងចំណោមយើងទាំងអស់គ្នានេះ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់បន្ថែមនៅពេលដែលសរសេរប្រយោគនេះ តើលោកនិយាយជាមួយ ឌុច ឬក៏លោកនិយាយជាមួយ ឌួង? ដែលថា ជាមនុស្សម្នាក់ ជាអ្នកចាប់អ្នកឯងក្នុងឆ្នាំ១៩៧១ហ្នឹង ។ ទោះជាណាក្តី តើលោកអាចយកប្រយោគហ្នឹង មកប្រើចំពោះ ឌុច ផងដែរឬទេ?

ឆ៖ បាទពាក្យថា *ខឺហ្គេត* ឬក៏ច្រកទ្វារធំនេះ បានសរសេរ៣០ឆ្នាំក្រោយពីហេតុការណ៍ហ្នឹង ។ តាមរយៈការចងចាំអំពីការភ័យខ្លាច អំពីអារម្មណ៍របស់ខ្ញុំ អំពីមនោសញ្ចេតនាដែលខ្ញុំទទួលបាន ដែលខ្ញុំមិនអាចបំភ្លេចបានទេក្នុងរយៈពេល៣០ឆ្នាំកន្លងមកហើយក្តី ។ ហើយវាទាក់ទងទៅហ្នឹងអ្វីដែល ឌុច នៅម-១៣ នោះគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំបានឃើញ ដោយភ្នែកផ្ទាល់ ដោយអារម្មណ៍ផ្ទាល់ ។ ហើយខ្ញុំទទួលហេតុការណ៍ហ្នឹង ដោយមូលដ្ឋាននៃ-- ដែលថា អារម្មណ៍ហ្នឹងហើយវាស្ថិតនៅអន្ទោលតាមប្រាណរបស់ខ្ញុំជានិច្ចនោះ ។ ហ្នឹងគឺថា ជាវិធីមួយដែលប្រើពាក្យពេចន៍ត្រង់ៗ ដែលផ្អែកទៅលើការចងចាំទៅផ្លូវអារម្មណ៍ដែលខ្ញុំទទួលបាន ។ ប៉ុន្តែ វាមិនមែនដកចេញនូវអ្វីទាំងអម្បាលម៉ាន ដែលនៅអាម្មរណ៍ដែលថាៗតាមលំដាប់លំដោយនៃអារម្មណ៍របស់ខ្ញុំ ដែលឆ្លងហេតុការណ៍ហ្នឹង ។ ហើយក៏មិនមែនមានន័យថាវាមិនមានការពិត ដែលកើតនៅក្នុងជំរំនោះដែរ គឺសុទ្ធតែជាការពិត ។

[១៥:៥៤:៤២]

អ្វីដែល ឌុច បាននិយាយ អ្វីដែលអ្នកយាមនិយាយ អ្វីដែលខ្ញុំនិយាយ ដែលទាក់ទងនៅក្នុងសៀវភៅនេះ ខ្ញុំមិនភ្ជាប់ទៅនឹងពាក្យជាក់លាក់ដែលប្រើទេ ខ្ញុំបានភ្ជាប់ពាក្យពេចន៍ខ្លឹមសារហ្នឹង ទៅលើនឹងខ្លឹមសារអ្វីដែលប្រើពាក្យ ខ្លឹមសារនៃការជជែករបស់យើងនាពេលនោះ ។

ឥឡូវនេះលោកបានយោងទៅរក លោកចៅក្រមបានយោងទៅចំណុចជាក់លាក់មួយ ចំណុចនេះគឺជាគំនិតនៃការ *អាហ្វិចសិន* គឺទំនាក់ទំនងមនោសញ្ចេតនា ទោះបីជាទាក់ទងថាជាអារម្មណ៍ហ្នឹង យើងយល់ថាជាអារម្មណ៍អាក្រក់ហ្នឹងក៏ដោយ គឺយើងជិតជាប់ក្នុងអារម្មណ៍ ។

ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា អ្វីដែលខ្ញុំប្រឈមជាមួយនឹង ឌុច នោះគឺខ្ញុំដូចជាទុកជោគវាសនារបស់ខ្ញុំ ក្នុងកណ្ដាប់នៃជនម្នាក់ ប៉ុន្តែហើយគឺជាហេតុការណ៍ដ៏សោកនាដកម្មមួយដែរ ដែលខ្ញុំធ្លាប់ឆ្លងកាត់ ដែលថាខ្ញុំជាប់ជំពាក់ ខ្ញុំត្រូវតែកែខ្លួនឯងវិញ ។ ខ្ញុំត្រូវតែតទល់នឹងអ្វីដែលខ្ញុំប្រឈមមុខទាក់ទងទៅនឹងការពិតដែលជាក់ច្បាស់ ដែលចេញពីមនុស្សម្នាក់ ឬក៏បុគ្គលម្នាក់ ដែលជាអ្នកទទួលជោគជ័យ ដែលជាអ្នកមានកម្លាំងអំណាចនៃការសម្លាប់រង្គាលមួយ ។ គឺជាការសម្លាប់រង្គាលដែលបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាពជារដ្ឋមួយ ជាស្ថាប័នមួយ ។

បើខ្ញុំមិនបានធ្វើដូច្នោះតទល់ទេ ខ្ញុំមិនអាចនឹងរស់បានដល់ថ្ងៃនេះទេ គឺជាសេចក្ដីរន្ធត់ដែលស្ថិតនៅក្នុងអារម្មណ៍របស់ខ្ញុំ ហើយអ្វីដែលខ្ញុំបានចង់ចាំគឺថា គឺជាការចង់ចាំរបស់បុគ្គលដែលបានប្ដូរផ្ដាច់ជីវិត ប្ដេជ្ញាចិត្ត និងលះបង់ជីវិតរបស់គាត់នៅក្នុងគោលបំណងមួយ ដែលផ្អែកទៅលើគំនិតដែលថា បទឧក្រិដ្ឋមិនមែនថា ជារឿងស្របច្បាប់ទេ ប៉ុន្តែត្រូវតែបន្ត ត្រូវតែទទួលថាការធ្វើឧក្រិដ្ឋហ្នឹងត្រូវតែធ្វើ ។ អ៊ីចឹងហើយ ហើយអ្វីដែលខ្ញុំកើតមក កំណើតរបស់ខ្ញុំគឺ អាចជំរុញឲ្យខ្ញុំជួបនឹងស្ថានភាពហ្នឹង អ៊ីចឹងហើយខ្ញុំមិនអាចនឹងដកខ្លួនចេញពីស្ថានភាពហ្នឹងបាន ។ ហើយខ្ញុំមិនអាចថា ឌុច គឺជាអ្នកប្រព្រឹត្តបទល្មើសនោះ គឺថាធ្វើខ្លួន ឬក៏បញ្ជាឲ្យគេធ្វើនោះតាមអ្វីដែលខ្ញុំយល់ ។ ខ្ញុំមិនអាចកាត់បន្ថយនៅក្នុងគោលដៅ ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់កាត់បន្ថយនូវកម្រិតមរណៈ ឬក៏កម្រិតឧក្រិដ្ឋកម្ម ដែលស្ថិតនៅក្នុងកណ្ដាប់ដៃរបស់គាត់ ។ នោះហើយ គឺជាការលំបាកដែលខ្ញុំប្រឈមមុខនៅពេលនោះ ខ្ញុំទទួលអារម្មណ៍ថា បទឧក្រិដ្ឋនេះគឺជា បទឧក្រិដ្ឋរបស់មនុស្សម្នាក់ ។ ហើយដើម្បីឲ្យយល់បានច្បាស់ គឺជាអំពើដ៏រន្ធត់មួយ មិនមែនអាចបំប្លែង ឌុច ឲ្យទៅជាមនុស្សបែបបិសាចមួយទេ ប៉ុន្តែគេយល់ថាគាត់គឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលថាគាត់ទទួលបាននៅការអប់រំមួយដែលថាដូច-- ។ ហើយ យើងមិនអាចចាត់ទុកថាវាជាឧបសគ្គ ។ អ៊ីចឹង

ហើយ ការយល់អំពីភាពមិនច្បាស់នៅក្នុងភាពអមនុស្សធម៌របស់គាត់នោះ គឺដែលបណ្តាលឲ្យមានការសោកនាដកម្មផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំដល់ពេលថ្ងៃនេះ ។

[១៥:៥៩:៥៣]

ស៖ លោកប្រធាន តើលោកអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំ សួរសំណួរពីរបីទៀត ទៅជនជាប់ចោទបានឬទេនៅពេលនេះ?

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

អញ្ជើញលោក, អ៊ីចឹងសំណួរចុះ ។ ហើយជនជាប់ចោទអង្គុយនៅទីនោះហើយ ហើយចាំឆ្លើយនឹងសំណួររបស់លោកចៅក្រម ។

សួរដោយចៅក្រម ហ្សង់ម៉ាកឡាវែន៍៖

ស៖ សំណួរទីមួយរបស់ខ្ញុំ គឺដូចតទៅនេះ លោកនឹកឃើញថា លោកចាំថា នៅពេលដែលខ្ញុំសួរសំណួរលោកអំពីលក្ខខណ្ឌអនាម័យ ចំពោះអ្នកជាប់ឃុំនៅពេលនោះ លោកបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា អ្នកជាប់ឃុំឃាំងនោះ គឺអាចទៅមុជទឹកនៅក្នុងអូរនោះបាន ស្ទឹងនោះបាន ។ ប៉ុន្តែលោកបានស្តាប់សាក្សីនិយាយហើយ គាត់និយាយថា គាត់គឺជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលបានទទួលសិទ្ធិទៅងូតទឹកនោះ ។

តើលោកអាចបញ្ជាក់យ៉ាងដូចម្តេចចំពោះចំណុចមួយនេះ?

ជនជាប់ចោទ៖

ឆ៖ លោកចៅក្រមជាទីគោរព! យើងខ្ញុំទាំងពីរនាក់ អត់មានអ្នកណាក្បត់សច្ចធម៌ទេ សច្ចធម៌គឺវាអ៊ីចឹង ។ កាលដែល ប៊ីហ្សូ ទៅនៅជាមួយនឹងខ្ញុំ យើងខ្ញុំនៅក្បែរកូនអូរមួយទេ ជម្រៅបីតឹក ។

ដូច្នេះ គាត់និយាយហ្នឹងពិតហើយ កន្លែងហ្នឹងជនរងគ្រោះដែលទៅជាប់ទោសនៅទីនោះអត់មានបានទៅមុជទឹកទេ ។ កន្លែងដែលយើងខ្ញុំ ខ្ញុំបានរាយការណ៍ផ្ទាល់ជូនលោកចៅក្រមម្សិលមិញ ម្សិលថ្ងៃគឺកន្លែងមួយផ្សេងទៀត ថ្មីទៀត ដែលយើងខ្ញុំទៅនៅជាប់មាត់ស្ទឹង ។

ស៖ ដូច្នេះ ប្រសិនបើជាខ្ញុំយល់ច្បាស់ អ្វីដែលលោកនិយាយពេលនេះ គឺថានៅពេលដែលលោកឃុំខ្លួន ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៊ីហ្សូ គឺថាអ្នកទោសផ្សេងទៀត គឺមិនបាន មិនបានមានលទ្ធភាពថាទៅមុជនៅអូរ ឬក៏ស្ទឹងនោះទេ ។ ជាពិសេសទៅទៀត លោកនឹងបានស្តាប់សាក្សី ទើបតែបាននិយាយអំពីដែលថា វាមានលក្ខខណ្ឌអនាម័យ ដែលថាខ្យល់អុកស៊ីសែន ដែលថាយើងអាចដកដង្ហើមបាននៅក្នុងម-១៣ ។ វាមានវត្តមាននៃការស្លាប់មនុស្សហ្នឹងច្រើន អ្វីដែលយោង ដែលបានយោងទៅលោក អ្វីលោកនិយាយ

ទៅគាត់អំពីការធ្វើទារុណកម្មដែលគេបានប្រើនោះ ។ ខ្ញុំសូមសួរថាតើ តើមានអារម្មណ៍ តើលោកគិតដូចម្ដេច អ្វីដែលលោកសាក្សីបាននិយាយពីប្រធានបទនេះ ពីបញ្ហានេះ?

[១៦:០៤:២៧]

ឆ៖ ខ្ញុំបានជម្រាបលោកចៅក្រមហើយ ដំបូងគឺខ្ញុំធ្វើទារុណកម្មទៅលើគិញម្នាក់ឈ្មោះ កៅ ប៊ុន ហៀង ឬ កៅ ឈុនហៀង នោះ ។ ដូច្នេះ ប្រហែលជារឿងហ្នឹងឯងដែលខ្ញុំយកទៅនិយាយជម្រាបលោក ប៊ីហ្សូ ។ ចំណែករឿងផ្ទះខ្ទមមួយដែលគាត់ឃើញ ហើយមានខ្សែ មានកងអីហ្នឹង ខ្ញុំមិនជឿថាគាត់ភរទេ តែមិនមែនជារបស់ខ្ញុំទេ ។

សូមបញ្ជាក់ថា មុនកកើតមន្ទីរ-១៣ មានមន្ទីរគនរបាលរួមទៅហើយ ដែល តាម៉ុក ដេញចោលដឹកនាំដោយពួកហាណូយ ។ ដូច្នេះ អាចសំណល់ពីពួកនោះមកក៏មិនដឹង ហើយយើងខ្ញុំទៅជាន់កន្លែងគេចាស់ក៏មិនដឹង ។ ទារុណកម្ម-- យើងខ្ញុំទទួលមានហូរហែរយ៉ាងតិចណាស់ក៏ពីរដែរ ដែលតាមខ្ញុំចាំ ។

ហ្នឹង ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ប៉ុណ្ណឹង ។

ស៖ ថាតើការិយាល័យ ឬក៏មន្ទីរសន្តិសុខ របស់អ្នកដែលមកពីហាណូយ នោះ នៅកន្លែងណា?

ឆ៖ ចៅក្រមទេ-- សំណួរវាមិនដែលចំត្រង់ហ្នឹង គឺមន្ទីរនគរបាលដូចគ្នានឹងម-១៣ដែរ ។ តែ តាម៉ុក គាត់ដេញចោល គាត់រំលាយចោលមុនកកើតម-១៣ ។ ខ្ញុំបានទទួលភារកិច្ចជាប្រធានមន្ទីរ-១៣ ខ្ញុំចេញតែដេញសួរ បងហុក ដែរ រឿងអីបានជាតាម៉ុក រំលាយនគរបាលពួកហាណូយ? ដើម្បីជៀសវាងកុំឲ្យខ្លួនខ្ញុំវាធ្លាក់ទៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់ ឬតាម៉ុក ដេញចេញ ប៉ុន្តែ បងហុក មិនឆ្លើយប្រាប់ខ្ញុំទេ ។

ស៖ ខ្ញុំសូមអានសេចក្ដីដកស្រង់ចេញពីសៀវភៅលោក ប៊ីហ្សូ នៅក្នុងទំព័រ១៨៤ ។

នេះគឺជាការសន្ទនារវាងលោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៊ីហ្សូ បាននិយាយថា ខ្ញុំបានស្ដាប់ឮអំពី ឮថាគេចងអ្នកទោស វាយអ្នកទោសនៅក្នុងជំរំនោះ ហើយលោកបានឆ្លើយថា មនុស្សភាគច្រើនដែលបានមកដល់កន្លែងនេះហើយ គឺថាពន្យល់បន្ទាប់ពីសម្ងាត់-- គឺថាសុទ្ធតែជាអ្នកគិញ ជាអ្នកស៊ើបការណ៍ គឺជាការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្ញុំការស៊ើបសួរ ថាតើគេយកព័ត៌មានអ្វី? គេអ្នកណាជាអ្នកចាយលុយឲ្យពួកគេមក? គឺថាជនក្បត់តែម្នាក់ហ្នឹង គឺថាអាចនឹងរារាំងដល់បដិវត្តន៍ ។ ថាតើគេនឹងទំលាត លាតត្រដាងពីអ្វីដែលគេដឹង ទៅដល់អ្នកផ្សេង?

សំណួរពីហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៊ីហ្សូ៖ អ្នកណាជាអ្នកវាយដំ អ្នកទោសនោះ? ចម្លើយរបស់លោក លោកឆ្លើយថា អើ! ខ្ញុំខ្ញុំមិនចូលចិត្តអំពីក្បត់របស់គេ គឺគ្រាន់តែបំបាក់ស្មារតីរបស់គេ ហើយដាក់គេឲ្យនៅ

ដាច់ពីគេ ហើយគឺថាឱ្យនៅដាច់ដោយឡែក ។ ហើយយើងមិនអាចស្រមៃមើល ថាតើគេកុហក ការកុហកនោះ ធ្វើឱ្យខ្ញុំខឹងសម្បាណាស់ ។ ពេលដែលខ្ញុំសួរគេនោះ ហើយខ្ញុំមិននិយាយច្រើនទេ ហើយ បើគាត់ថា ការបដិសេធទៅនឹងថ្នាក់លើរបស់ខ្ញុំគឺជាការបំពាន ។ ដូច្នោះ ហើយខ្ញុំត្រូវតែវាយពួកគេ រហូតទាល់តែគេ ទាល់តែខ្ញុំបានទទួលអ្វីដែលខ្ញុំចង់បាននោះ ។

ឥឡូវនេះ តើសេចក្តីអធិប្បាយនៅក្នុងសៀវភៅនេះ តើឯកសារនេះចង្អុលបង្ហាញ ឬក៏ធ្វើឱ្យលោកនឹកឃើញពីហេតុការណ៍នោះទេ? ថាតើលោកបានបញ្ជាក់ពីការពិតនោះទេ?

[១៦:១០:៥០]

ឆ៖ ខ្ញុំនៅតែជឿថា រឿងដែលខ្ញុំជម្រាបជូនលោក ប៊ីហ្សូ ជារឿងតែមួយគត់ ដែលខ្ញុំសួរចម្លើយគិញម្នាក់ឈ្មោះ កៅ ប៊ុនហៀង នោះ ។ នៅពេលហ្នឹង ដូចខ្ញុំបានរាយការណ៍ជម្រាបលោកចៅក្រមរួចហើយ ឬក៏ព្រះរាជអាជ្ញាក៏មិនដឹង ថាខ្ញុំកំពុងតែគ្រុនចាញ់វិលមុខ ។ កំពុងតែពេលសួរចម្លើយហ្នឹង កំពុងតែសួរចម្លើយស្ងួតៗហ្នឹង មានពួកហាណូយពីរនាក់ កម្មាភិបាលហាណូយពីរនាក់ គេសេរី ដើរមកវ៉ៃ ។ គេដើរមកវ៉ៃផ្ទួសផោះៗ អាហ្នឹងឆ្លើយថាគិញ ។ ដល់ឃើញអ៊ីចឹង ខ្ញុំខឹងដែរ ខ្ញុំដើរទៅរកវ៉ៃ ពេលហ្នឹងៗ ខ្ញុំដើរចេញជំទើតចុងទៅ ទាញរំពាត់ទៅ អានោះវាលើកដៃសំពះ ។ ខ្ញុំ--លើកដៃសំពះ ខ្ញុំសំដៅទៅរកវ៉ៃវា វាលើកដៃសំពះខ្ញុំ ដូចវ៉ៃវាលែងកើត ។ ដូច្នេះវាហត់ វាអស់កម្លាំងពេលហ្នឹង ចង់ងាប់ហើយ យកឱ្យគេទៅទុក ។ ដូច្នេះវាហត់ វាអស់កម្លាំង វាវិលមុខ គឺនៅពេលហ្នឹងឯង មានតែម្តងហ្នឹងឯង ដែលសុខភាពខ្ញុំមិនអំណោយ ។ សុខភាពខ្ញុំវាមិនអំណោយ ទទួលជួបបញ្ហាខាងផ្លូវចិត្តអ៊ីចឹងមកទៀត ខ្ញុំមិនសប្បាយចិត្តខ្ញុំស្ទុះទៅរកវ៉ៃមែន ហត់មែនចង់ដាច់ដង្ហើមខ្លួនឯងមែន ។

[១៦:១៣:៥៥]

ស៖ សូមអត់ទោស! សូមទោសដែលនិយាយកាត់លោក ប៉ុន្តែអ្វីដែលលោកបានប្រាប់យើងនោះ ថាតើយើងយោងទៅរកសម្តីរបស់ ប៊ីហ្សូ ថាមិនមែនអ្វីស្របទៅ និយាយទៅគាត់ទេ ។ តើពិតដែរ ឬមិនពិត? វាស្របគ្នា ឬមិនស្របគ្នា?

ឆ៖ ខ្ញុំមិនបានមើលអត្ថបទនេះរបស់លោក ប៊ីហ្សូ ច្បាស់លាស់ទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែរឿងដែលខ្ញុំបានចាំ ហើយខ្ញុំធ្វើ គឺដូចដែលខ្ញុំរាយការណ៍ជូនលោកចៅក្រមអ៊ីចឹង ។ នៅពេលចំពោះមុខនេះ ខ្ញុំអត់ហ៊ានបញ្ជាក់ជូនលោកចៅក្រម ហើយបដិសេធចម្លើយលោក ប៊ីហ្សូ ទេ ។ រឿងវាសាមសិបឆ្នាំហើយ ទុកពេលវេលាឱ្យយើងខ្ញុំទាំងពីរនាក់ពិចារណា ។

សៈ ខ្ញុំចង់សួរអំពីចំណុចល្អិត តើលោកបានមើលសៀវភៅដែលរបស់លោក ប៊ីហ្ស៊ូ ទេ? យើងបានផ្តល់មួយ *កូពី* ហើយតើលោកបានអានទេ?

ឆៈ ខ្ញុំមិនមានសៀវភៅនេះទេ ។

សៈ នៅទំព័រ១៦៩ និយាយអំពីការបាត់បង់ជីវិត ។ លោកចង់ចាំលេខទំព័រទេ ប៉ុន្តែលោកមិនចាំអ្វីដែលសរសេរក្នុងហ្នឹង អំពើទារុណកម្មនៅក្នុងសៀវភៅហ្នឹងទេឬ?

ឆៈ ខ្ញុំគិតថារឿងទារុណកម្ម រឿងអីៗនេះ ជាឧក្រិដ្ឋកម្មដែលវាមានទៅលើជនរងគ្រោះមែនពិត ។ ហើយខ្ញុំដឹងថាលោក ប៊ីហ្ស៊ូ ទៅនៅជាមួយនឹងខ្ញុំ ខ្ញុំអត់ដែលបានវ៉ៃ ខ្ញុំអត់ដែលបានគំហកអីទេ ខ្ញុំអត់ដែលបានអី ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំឃើញទុក្ខសោករបស់គាត់ដែលធំ គឺរឿង ឡាយ ហើយនិង សុន ហ្នឹងឯង ។

សៈ សំណួរមួយចុងក្រោយ គេបាននិយាយច្រើនអំពីគោលចំណងរបស់លោក ថាចង់ដឹងការពិត ។ ហើយក៏បាននិយាយច្រើនដែរអំពីការស្អប់ការនិយាយកុហក ។ ខ្ញុំចង់សួរសំណួរទៅលោក ដើម្បីឲ្យលោកបញ្ជាក់ ថាតើអ្វីនៅក្នុងឯកសារ D-67 នៅក្នុងសំណុំរឿង ដែលយោងទៅរកការសម្ភាសន៍ស្តួរចម្លើយលោក ដែលចៅក្រមសួរសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ នៅក្នុងស្តួរចម្លើយនោះ ។ នេះខ្ញុំដកស្រង់លេខ ERN001776425 នេះនៅក្នុងអត្ថបទបារាំង 7654 គឺ D-67 គឺជាលេខយោងមួយនៅឯកសារនោះ ។ សំណួរដែលសួរនោះ គឺថាដូចខាងក្រោមនេះ៖

ដែលនាំឲ្យយើងសួរលោក គឺអំពីតម្លៃដែលលោកបានពិនិត្យឃើញនៅក្នុងខ្លឹមសារ នៃចម្លើយសារភាព តើលោកជឿថាចម្លើយសារភាពហ្នឹងឆ្លុះបញ្ចាំងពីការពិតឬទេ? តើលោកបានដឹងអំពីការកែប្រែក្នុងរយៈកាលកន្លងមកច្រើនឆ្នាំនោះទេ? នៅពេលនោះលោកបានពន្យល់មួយចំនួននៅស-២១ អំពីចំណុចផ្សេងៗ ប៉ុន្តែលោកនិយាយថា ចំណុចមួយខ្ញុំដកស្រង់ “តាមពិតតាំងពីដំបូងដើមនៅម-១៣ ខ្ញុំដឹងថាចម្លើយសារភាពនោះ គឺមិនឆ្លុះបញ្ចាំងពីការពិតនោះទេ ។ ខ្ញុំ គេបានបង្ខំខ្ញុំឲ្យធ្វើការនៅបម្រើនៅអង្គការឧក្រិដ្ឋកម្មពេញមួយជីវិតខ្ញុំ អ៊ីចឹងហើយខ្ញុំត្រូវតែទទួលភារកិច្ចហ្នឹងនៅក្នុងហេតុការណ៍ហ្នឹង”តើលោកបានយល់ច្បាស់ទេ? តើលោកមានមតិយោបល់ទេអំពីពាក្យ ដែលលោកបាននិយាយនោះ?

[១៦:១៩:៤០]

ឆ៖ ខ្ញុំឮលោកចៅក្រមអានច្បាស់ ហើយខ្ញុំយល់ច្បាស់ ហើយខ្ញុំនៅតែរក្សាថានេះជាសេចក្តីទៅតាមគោលជំហរខ្ញុំ ដែលវិភាគទៅលើសេចក្តីសារភាព ដែលយើងខ្ញុំទទួលបានដោយទារុណកម្ម ។ យើងខ្ញុំនៅតែទទួលស្គាល់ថា នេះជាឧក្រិដ្ឋកម្មដែលអត់ប្រកែក ។

ស៖ សំណួរខ្ញុំ គឺវាមានលក្ខណៈជាក់លាក់ លោកបាននិយាយថា គឺនិយាយដោយយ៉ាងច្បាស់ពីដំបូង ពីមុនដំបូងនៃប្រតិបត្តិការនៃម-១៣ ខ្ញុំដឹងថាចម្លើយសារភាពទាំងអស់នោះ គឺមិនឆ្លុះបញ្ចាំងពីការពិតទេ ។ តើអាចបញ្ជាក់ទេ លោកបានដឹង ដែលថាចម្លើយសារភាពទាំងអស់នោះ គឺមែនជាការពិតទេ តាំងពីដំបូងនៃម-១៣ នោះដែរ?

ឆ៖ ខ្ញុំនៅតែទទួលស្គាល់ថា សេចក្តីសារភាព ។

ស៖ សូមលោកបញ្ជាក់ឡើងវិញ ប្រយោគចុងក្រោយៗ របស់លោកគឺថាអាច-- គឺថាអាចនឹងបកប្រែខ្វះ ឬក៏លោកមិនបានបញ្ចប់?

[១៦:២១:៣៣]

ឆ៖ ខ្ញុំនៅតែទទួលស្គាល់ថា សេចក្តីសារភាពដែលយើងខ្ញុំទទួលបានមិនស្របនឹងការពិតទាំងស្រុងទេ យ៉ាងច្រើនណាស់បានម្ភៃភាគរយ យ៉ាងច្រើនណាស់បានត្រឹមម្ភៃភាគរយហ្នឹង ។ បើអំពីចំនួនមនុស្ស ដែលគេឆ្លើយដាក់វិញ កាន់តែតិចទៀតហើយ យ៉ាងច្រើនដប់ភាគរយ ។

ស៖ តើមានការពិតមួយ ដែលថាជាការពិតនយោបាយ ឬក៏ការពិតត្រូវតែស្របជាមួយនឹង ដូចជាការពិតខាងវណ្ណៈអធន វាត្រូវតែមានភាពខុសគ្នាអំពីការពិតនៃបរិបទនីមួយៗនោះ?

ឆ៖ សូមៗ គិតបន្តិចសិន សំណួរនេះជ្រៅណាស់ ខ្ញុំពិបាកឆ្លើយ ។ យកល្អសូមលោកចៅក្រមមេត្តាសួរសំណួរ ដែលមានន័យអ៊ីចឹង ក៏ប៉ុន្តែមាននេះចែកជាពីរ-បីសំណួរ ។

ស៖ លោកបាននិយាយថា ប្រហែលម្ភៃភាគរយនៃខ្លឹមសារក្នុងចម្លើយសារភាពទេ ដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីការពិតនោះ ។ មានតែម្ភៃភាគរយទេ អ៊ីចឹងសំណួរខ្ញុំដូចខាងក្រោម៖

ចុះផ្នែកផ្សេងដែលនៅសល់ តើលោកអាចនិយាយថាចម្លើយសារភាពហ្នឹងគឺស្របជាមួយនឹងការពិតដែលមិនមែនជាសត្យានុម័ត ប៉ុន្តែជាការពិតប្រភេទមួយដែលកំណត់ឡើង ដោយមាគ៌ារបស់បក្សដោយមនោគមវិជ្ជាវណ្ណៈអធន? តើការពិតហ្នឹងវាឆ្លុះបញ្ចាំងនោះទេ?

ឆ៖ អា២០ភាគរយដែលខ្ញុំតែងតែនិយាយថាសេចក្តីសារភាព វាមិនដែលពិត ពិតយ៉ាងច្រើនបាន ២០ភាគរយនេះ យ៉ាងនេះ ។ រឿងរ៉ាវអីដែលធ្វើ ដល់យើងចាប់ច្រើនមក មនុស្សខ្លះអាសកម្មភាពបដិវត្តន៍សោះ ទៅថាសកម្មភាពបង្កប់ ។

ដូច្នេះ ខ្ញុំសូមនិយាយនៅពេលហ្នឹងចម្លើយ កុយ ធួន បន្តិចចុះ។ ខ្ញុំអត់បានអានទេ ប៉ុន្តែខាងលើគេអ្នកអាន គេថាវាដូច វាត្រឹមត្រូវហើយ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ចំពោះខ្ញុំវិញ ខ្ញុំនៅតែចោទបញ្ហា ថាតើអានេះជាសកម្មភាពក្បត់ ឬក៏ជាសកម្មភាពបដិវត្តន៍ដែល កុយ ធួន គាត់មិនបង្វែរពាក្យថា ខ្ញុំធ្វើនេះតាមបញ្ហាអ្នកនេះ តាមបញ្ហា *សេអ៊ីអា* អីចុះ ។ ដូច្នេះ ដែលខ្ញុំគិតថាមិនពិតនេះ មកពី លាប ហ្នឹង នៅក្នុង--

[១៦:២៦:៣២]

ស៖ អីចឹងជាសំណួរចុងក្រោយមួយរបស់ខ្ញុំ លោកបានឮអ្វី អំពីអំពើនៃអំពើ ដែលថាការរាយការណ៍ ឬក៏ឆ្លើយដាក់ តើលោកមិនស្តាប់សំណួរច្បាស់? ខ្ញុំបានស្តាប់ចម្លើយហើយខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនឮពាក្យ *ដឺឡាសស្យុង* ជាភាសាបារាំង ជាការឆ្លើយទម្លាក់កំហុសទៅលើអ្នកណាម្នាក់ទៀតនោះ ។ ថាតើនេះគឺជាកាយវិការមួយ ឬក៏ជាគោលការណ៍ដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាត្រូវយកមកប្រើដើម្បីឲ្យខ្លួនក្លាយទៅជាអ្នកបដិវត្តន៍ល្អ ។ លោកបាននិយាយពីខាងដើមហើយថា គឺជាការល្អដើម្បីនឹងរាយការណ៍ទម្លាក់កំហុសពីឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន ដើម្បីក្លាយជាអ្នកបដិវត្តន៍ល្អ?

ឆ៖ នេះវាជាបញ្ហាទ្រឹស្តីទេ ។ ខ្ញុំឮនិយាយយូរហើយ ខ្ញុំឮគេនិយាយយូរហើយ កាលដែលខ្ញុំនៅជាប់គុកធំ ពីកម្មាភិបាល គេរៀនពីកម្មាភិបាលវៀតណាម ។ ចាប់ឪពុកមក ថ្វាយបង្គំឪពុក ថាខ្ញុំសូមថ្វាយបង្គំឪពុក តែខ្ញុំសូមបាញ់ចោលខ្លាំង ។ ឯចំណែកក្នុងការអនុវត្តវិញ ខ្ញុំបានរាយការណ៍ជូនលោកថៅក្រុម ខ្ញុំមិនចូលចិត្តអ៊ំា ខ្ញុំមិនចូលចិត្តឲ្យកូនចៅគេរាយការណ៍ពីម៉ែឪគេទេ ខ្ញុំជ្រើសរើសកូនកសិករដែលល្អមក ដើម្បីពឹងពាក់ យោងគ្នាទៅវិញទៅមកទៅថ្ងៃមុខ ។

ដូច្នេះគោលជំហរ ដូច្នេះខ្ញុំអត់ដែលប៉ានចង់ឲ្យអ្នកណាអ្នកអនុវត្តឯង គោលការណ៍រាយការណ៍ចោទប្រកាន់អំពីឪពុកម្តាយខ្លួនឯងទេ ។

ប្រធានអង្គជំនុំ៖

ឥឡូវនេះដល់ពេលត្រូវឈប់សម្រាកនៅពេលល្ងាចហើយ អង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូង ប្រកាសផ្អាកសវនាការ ការពិភាក្សាដេញដោលនៅថ្ងៃនេះត្រឹមនេះ ។ ហើយសវនាការនឹងបន្តនៅពេលព្រឹកថ្ងៃស្អែកទីប្រាំបួន ខែមេសា ចាប់ពីម៉ោងប្រាំបួនតទៅ ។

អនុរក្សមន្ទីរឃុំឃាំង នាំជនជាប់ចោទ កាំង ហ្កេកអ៊ាវ ទៅកាន់មន្ទីរឃុំឃាំងវិញ ហើយនិងបង្គាប់ឲ្យនាំខ្លួនគាត់មកកាន់ទីនេះ ឲ្យបានមកមុនម៉ោងប្រាំបួនព្រឹកនៅថ្ងៃស្អែក ។ លោក ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៊ីហ្សូ ដោយហេតុអង្គសវនាការត្រូវការស្តាប់ចម្លើយលោកនៅជាបន្តនៅថ្ងៃស្អែក ចាប់ពីម៉ោងប្រាំបួនទៅ ។ ដូច្នេះ អង្គជំនុំជម្រះ សូមអញ្ជើញលោកមកកាន់បន្ទប់សវនាការនេះចាប់ពីម៉ោងប្រាំបួន នៅថ្ងៃទៀត ។ ហើយមន្ត្រីតុលាការសហការជាមួយនឹង *វីហ្សូ* ដើម្បីជួយសម្រួលដល់សាក្សីរូបនេះ ឲ្យត្រឡប់ទៅកាន់ទីកន្លែងស្នាក់នៅវិញ និងសម្រួលឲ្យគាត់ត្រឡប់មកកាន់សាលសវនាការវិញឲ្យបានទាន់ពេលមុនពេលម៉ោងប្រាំបួនព្រឹកនៅថ្ងៃស្អែក ។

ហើយសូមជម្រាបដល់អ្នកចូលរួមនៅក្នុងនីតិវិធីសវនាការនិងសាធារណជនដូចគ្នា គឺសូមអញ្ជើញចូលមកសវនាការនៅថ្ងៃស្អែកឲ្យបានមុនម៉ោងប្រាំបួនព្រឹក ៕

[សវនាការផ្អាកនៅម៉ោង ១៦:៣១នាទី]